

DEN NY VERDENS.
Umpuuls

- Hvad er elektricitet?
- Om ånd og oplevelse
- Hvad er drømme?

FORUM FOR KOSMOLOGISK INFORMATION

NUMMER 1 - MARTS 2006 - 24. ÅRGANG

Tidsskrift for åndsvidenskab

Kosmisk energibølge

Henover verden går en lysimpuls større end nogensinde før i jordens historie. Den stråler med umådelig kraft fra Mælkevejens centrum. Mælkevejssystemet er en gigantisk organisme, i hvilken de enkelte solsystemer er organer, som får deres kraft og energi fra dette centrum i organismen på akkurat samme måde, som vore organer forsynes med kraft fra det centrum i vor organisme, vi kalder vort Jeg.

Denne energibølge fra Mælkevejens centrum indebærer al den kraft, som fører menneskene frem til oplevelsen af det rigtige menneskerige. Det er denne verdensimpuls' skyld, at der nu er krig. Når en sådan impuls træder i funktion, udløser den en enorm bevægelse. De forskellige tankearter bliver sat op mod hverandre. Sådan er det netop på jorden i dag. Vi ser en mængde tankearter, der går ud på at skabe lys, blive sat op imod en hel mængde andre tankearter, der gør fordring på det samme. Af dette følger krig, men i sin dybeste analyse er krig blot forceret udvikling med det formål at hidføre en afklaring."

(Martinus i artiklen "Julestjernen",
Kosmos nr.16/1978)

Indhold

3	<i>Martinus:</i>
De levende væseners eksistens uden
for materien	29	Om bøger:
6	<i>Ruth Olsen:</i>
Fra énkønnet til tvekønnet -
en risikofyldt forvandling	29	<i>Gunder Frederiksen:</i>
Tibetansk medicin og psykiatri
9	<i>Gunder Frederiksen:</i>
Kan vi skabe en ny og bedre jord	30	<i>Ruth Olsen:</i>
Den virkelige verden
13	<i>Søren Olsen:</i>
Det indre - om ånd og oplevelse	31	<i>Ruth Olsen:</i>
Lys bag døden
17	<i>Ruth Olsen:</i>
Om livets opståen	32	<i>Ruth Olsen:</i>
Guds legemliggjorte stedfortræder
18	<i>Rita Baving:</i>
Hypnose-terapi	34	Digte
20	<i>Per Bruus-Jensen:</i>
Om hjernen og det treenige princip	35	<i>Ingrid Okkels</i>
Den sidste krig
23	<i>Ruth Olsen</i>
Hvad er drømme?	37	<i>Ruth Olsen</i>
Globaliserende tegninger
25	<i>Lars Nibelvang</i>
Oplevelser udenfor det fysiske legeme	40	<i>Gunder Frederiksen</i>
Døden
27	<i>Gunder Frederiksen</i>
The point of no return	41	<i>Inge Blohm Pedersen</i>
Livets mening
		42	Kort fortalt
		49	<i>Rolf Kenneth Myhre</i>
Naturånderne
		52	Møder

Den Ny Verdensimpuls nr. 1/2006

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

og

Gunder Frederiksen, Klintvej 85, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 36 51

E-mail: gufre@it.dk

Layout: Tina Raahage

Tryk: Idé og Tryk ApS, 5620 Glamsbjerg

ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

180 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige og Norge **200 kr**, portofrit tilsendt.
Dansk giro: 925 4242 - Norsk giro: 7877 08
07521 - Svensk giro: 39 27 16-7

**Bladet udkommer medio marts, juni,
september og december**

LØSSALG

40 kr stk plus porto, i alt 50 kr

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes
fremsendt **senest 1. maj 2006**

Artikelforfattere står selv inde for deres artikels
indhold, der ikke nødvendigvis deles af redak-
tionen.

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i sekundærlitteratur i relation
til Martinus' verdensbillede.

Få bogliste tilsendt! Forlags- og redaktionsadresse:

Kosmologisk Information,

Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.

Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

Året 2006 vil uden tvivl blive et år, der vil blive husket meget længe. Men for hvad mon? Selv om vi her i Norden lige nu går mod længere dage og derfor mere lys, synes mørket at trække sammen i andre dele af verden. I skrivende stund ser det ud, som om der lægges op til religionskrig i den muslimske verden. Vi har haft vore religionskrige i Europa, men man kan desværre ikke lære af andres dårlige erfaringer. Vi lærer kun af egne oplevelser.

Vi ved, det kun er vore egne kærlighedsenergier, der kan beskytte os. Derfor kan det ikke undre, hvorfor Danmark skulle blive genstand for så mange negative energier, for der er i de seneste år sendt megen negativitet og uforsonlighed ud fra mange danskeres tankeverden. Så hvis vi ikke rammes af værre skæbnebuer, er vi sluppet nådigt.

Men der findes også positive udviklinger. Aldrig før har der været så stor tilslutning til frivilligt velgørenhedsarbejde, og indsamlingen til nødhjælpsprojekter i de fattige lande er øget betydeligt i de senere år. Den aktuelle sag har blot forstærket den polarisering, der allerede var igang, mellem de uselviske og de selviske mentaliteter. Mellem fårene og bukkene.

Så til noget helt andet: med dette nummer af bladet følger et girokort, for det er tid at forny abonnementet. Hvis man betaler over netbank, sætter man blot 1199 foran vort gironummer, som de fleste selvfølgelig ved. Hvis man betaler over posthuset eller over sin girokonto, så HUSK at skrive afsender!!!

Det koster stadig kun 180 kr pr år (udlandet dog 200 kr), men nu har postvæsenet givet porto en ekstra tand opad, så til næste år bliver vi nok nødt til at følge prisudviklingen.

Med gode ønsker og håb
Ruth

Forside:
Årets tema - Korncirkler

De levende væseners eksistens uden for materien

af Martinus

Elektriciteten hører hjemme i grænseområdet mellem den fysiske og den åndelige verden

Det jordiske menneske er et såkaldt fysisk væsen og oplever en fysisk tilværelse, dvs. en tilværelse, hvor det får lov at jonglere med den fysiske materie i alle mulige faste, flydende og luftformige tilstande. Også stråleformig materie spiller i vor tid en stadig mere og mere dominerende rolle i menneskenes daglige liv i form af mange variationer af elektro-magnetiske kræfter, ved hjælp af hvilke mennesket kan påvirke de fysiske materier og frembringe særlige former for energiudfoldelse, der har stor betydning i det praktiske liv. Både drivkraft, lys, lyd og varme kan menneskene frembringe ad teknisk vej, og de er blevet så vant til disse foreteelser, at de slet ikke skænker en tanke, hvad det egentlig er for noget, de arbejder med. Det er bare elektricitet.

Men hvad er elektricitet? Ingen professor kan svare på dette spørgsmål. Dette skal ikke siges for at forklejne forskerne af den fysiske materie, det er tværtimod ganske naturligt, at fysiske forskere ikke kan sige, hvad elektricitet er. Elektriciteten hører nemlig hjemme i grænseområdet mellem den fysiske og den åndelige verden, hvoraf de fysiske forskere kun vil anerkende den fysiske verdens eksistens, fordi de der kan føre "beviser" ved at veje, måle, bedømme hastigheder, volumen, bølgelængder osv., og det kan de ikke, når det drejer sig om at forstå den åndelige verden. Derfor siger man ganske simpelt, at den ikke eksisterer.

Bag vor fysiske tilværelse ligger universelle love og principper

Selv om den fysiske videnskab har stor autoritet og er en væsentlig årsag til den stærkt materialistiske indstilling,

der præger vor tids mennesker her i Vesten, er der dog mange mennesker, der hverken kan eller vil give slip på tanken om, at der bag den fysiske verden eksisterer en åndelig verden. Kan et menneske eksistere og opleve uden en fysisk organisme? Det er et af det alvorligt tænkende menneskes allerstørste ønsker at få svar på dette spørgsmål. For at forstå, at dette spørgsmål må besvares bekræftende, må man først og fremmest lære den form for tilværelse og oplevelse at kende, der finder sted ved hjælp af den fysiske organisme. Begynder man at forstå de universelle love og principper, der ligger bag vor fysiske tilværelse, vil man også begynde at kunne forstå den tilværelse, som ikke giver sig til kende gennem fysisk materie.

Det levende væsens bevidsthed er mellemliddet mellem dets jeg og den ydre faste materie

Hvad er da den fysiske tilværelse? Den fysiske tilværelse er en åndelig oplevelse af jegets overvindelse af den faste materie. Men for at jeget kan overvinde den faste materie, må der eksistere en anden materie, ved hvis hjælp det kan binde og beherske denne fysiske materie. En sådan materie eksisterer, men menneskene oplever den i den grad ud fra vanefunktion, at de slet ikke regner med den, således som den i virkeligheden er.

Dette bevirker naturligvis, at det uundgåeligt må blive en gåde for dem, hvordan det levende væsens livsoplevelse finder sted. Den materie, som således er mellemliddet mellem det levende væsens jeg og den ydre faste materie, er blot en så dagligdags ting, som det materiale, der udgør det levende væsens bevidsthed. Det er individets tankematerie.

Tankematerie er stråleformig og gennemtrænger al fysisk materie

Det enkelte individ behersker sin tankematerie dels ved automatfunktion og dels ved vågen dagsbevidst viljeføring. Denne tankematerie udgør universets almindelige materie i sin fjerde tilstand, den stråleformige. Det er altså en tilstand, der svarer til elektriciteten, radiobøl-

ger, kosmiske stråler etc. Ligesom disse materier kan gå igennem faste legemer, således kan det levende væsens viljeenergi og tankestof ligeledes trænge igennem universets tre andre materietilstande, de faste, de flydende og de luftformige. Derfor er denne materieart velegnet til at være mellemedet mellem jeget og dets jongleren med de fysiske materier. Der vil ikke i universet i noget som helst tilfælde kunne findes en art fysisk materie, som ikke er "utæt", når det drejer sig om åndelig eller stråleformig materie. Ånd kan gennemtrænge alle andre materier, selv de tætteste fysiske granitblokke eller de hårdeste diamanter kan gennemtrænges af tanke eller bevidsthed.

Og det er ved nærmere gennemtænkning ikke så mærkeligt. Den fysiske videnskab har for længst konstateret, at selv de mest faste eller hårde materier består af små partikler, imellem hvilke der er et i forhold til partiklernes størrelse uhyre stort mellemrum. I dette mellemrum eksisterer der en udløsning af positiv og negativ kraft eller energiudfoldelse. Denne kraft er ikke synlig, kun dens virkninger kan blive det, den er tankekraft udløst af en usynlig vilje, bag ved hvilken der findes et usynligt jeg.

Atomer, elektroner, protoner etc. er også levende væsener

De små partikler, som den fysiske materie består af, har De allerede gennem den fysiske forskning lært at kende under navne som atomer, elektroner, protoner etc. Den fysiske videnskab kan kun erkende disse partikler som fysiske, ligesom den kun vil anerkende den fysiske side ved mennesket. Set i et kosmisk perspektiv har disse såkaldte partikler dog også en åndelig eller stråleformig karakter. De udstråler og modtager energi, de er levende væsener, hver med sin bevidsthed og viljekraft, og altså i princippet lig det jordiske menneske.

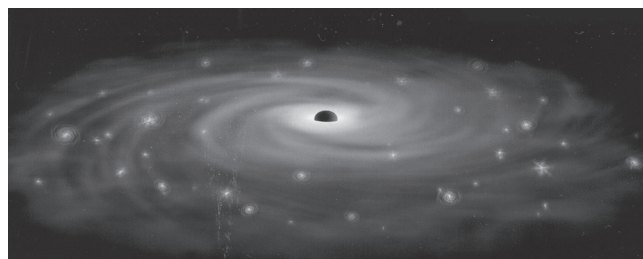
Vender vi vor tanke den modsatte vej, ikke indad i materien, men udad i universet, møder vi vor egen jord, der sammen med andre planeter kredser om det kraft-, lys- og varmecenter, vi kalder solen. Er det ikke en kendsgerning, at vi i dette forhold bliver vidne til en usynlig kraft, hvis virkninger er mange gange stærkere end de fysiske kræfter? Vor egen jord er i årmillioner blevet drejet fremad i verdensrummet med en for os ufattelig fart. For denne kraft må alt fysisk på jorden bøje sig. Millioner og atter millioner af tons granit, metaller, vand og luft bliver stadig med en kolossal præcision båret igennem rummet af usynlige kræfter, samtidig med at disse kræfter er årsag til store forandringer både i jordens indre og på dens overflade.

Og dog er vor klode kun en dværg i forhold til andre fysiske kloder i universet, og vor sol er heller ikke af nogen imponerende størrelse i forhold til mange andre sole, der

udstråler energi mod omkredsende kolde kloder, der ved den tilsendte energi omskibes til beboelige verdener, hvor endnu flere usynlige kræfter kommer i arbejde og binder materien i særlige kombinationer, der fremtræder som vegetabiliske og animalske organismer, der er "besat" af åndelige kræfter, hvilket vil sige: der er redskaber for åndelige væseners oplevelse af fysisk materie.

De jordiske mennesker er de højest udviklede fysiske celler i jordklodens fysiske organisme

Både jordkloden og solsystemet er levende væsener, dvs. åndelige kraftcentre, der ved hjælp af stråleformig materie tiltrækker og opbygger sig organismer af fysiske materiekombinationer. Det er altså ikke blot menneskene, det drejer sig om, når man skal besvare spørgsmålet, om levende væsener kan eksistere uden en fysisk organisme. Det drejer sig i lige så stærk grad om væsener i mikro- og makrokosmos, om mikrober, stjerner og mælkeveje.

Overalt er det en åndelig kraft, der gennemtrænger og "besætter" den fysiske materie, og kraften må naturligvis eksistere, før materiekombinationen finder sted, evnen til logisk opbygning må eksistere, inden den i alle detaljer geniale fysiske organisme fremstår. Hvem er geniet, der har opbygget jordkloden? Det er det levende væsen, der også var en åndelig realitet, inden den fysiske jord fortættedes af kosmiske stjernetaager, og som vi må kalde jordklodevæsenet.

Denne geniale organismeopbygning har kun kunnet finde sted ved jordklodevæsenets samarbejde med andre levende væsener, som også besad en brændende længsel efter at opbygge organismer i fysisk materie for derigenem at kunne opleve en fysisk verden. Blandt disse andre væsener, som i forhold til jordklodevæsenets bevidsthed udgjorde et mikrokosmos og stadig gør det, var og er de jordiske mennesker, som er de højest udviklede fysiske celler i jordklodens fysiske organisme. På samme måde som cellerne i et jordmenneskes organisme udskiftes mange gange i perioden fra undfangelsen til døden, udskiftes cellerne også i jordklodevæsenets organisme masser af gange i dette væsens nuværende inkarnation, som i forhold til menneskenes opfattelse af begrebet tid strækker sig over millioner og atter millioner af år.

Alle levende væsener lever i en tankeverden før deres fysiske fødsel og efter deres fysiske død

Ligesom jordklodevæsenet med sin evne til at opbygge en organisme og med sin stråleformige tankematerie eksisterede, førend jordkloden blev til, eksisterer både vi og vore celler med vor respektive skabeevne og tankematerie, inden vor organisme bliver skabt. Cellernes kredsløb i vor organisme og vor fødsel og død inden for jordklodevæsenets fysiske organisme er i princippet ganske det samme. Både mikrober, plantevæsener, dyr, mennesker, kloder, sol- og mælkevejssystemer eksisterer som åndelige væsener, der jonglerer med åndelig materie, inden de inkarnerer i eller "besætter" fysisk materie ved hjælp af den åndelige eller stråleformige materie, og de eksisterer også efter deres såkaldte død, der ingen død er, men blot jegets tilbagetrækning af sin bevidstheds- eller tankematerie fra den fysiske materie.

Hvilken verden lever væsenerne da i, før de fødes, og når de dør? I en tankeverden, og hvis den tankeverden ikke eksisterede, ville der overhovedet ikke eksistere nogen fysisk verden med logiske materiekombinationer, med former og farver. Såvel krystallernes skønne struktur som blomsternes og træernes vidunderlige konstruktion, såvel dyrenes som menneskenes geniale organismedannelse ville ikke eksistere uden først at være planlagt og tænkt i åndelig materie. Det kæmpemæssige egetræ findes usynligt i det lille agern, og det menneske, som skal fødes, arbejder som en usynlig åndelig realitet med opbygningen af sin organisme i moders liv straks efter undfangelsen.

Bag en hvilken som helst fysisk talentkerne eksisterer der en talentkerne i åndelig materie

Vil det da sige, at væsenet, der fødes, tænker: nu skal jeg lave et skelet, nu skal jeg lave øjne, hjerte, lunger osv.? Nej, det vil det ikke. Som nævnt i begyndelsen af foredraget behersker det enkelte individ sin tankematerie, dels ved automatfunktion og dels ved vågen dagsbevidst viljeføring. Ved inkarnationen er det automatfunktionen, som virker. Et jordisk menneske er født så mange gange, så det har udviklet en evne til at manifestere denne proces uden om sin dagsbevidste viljeføring. Dette er ikke noget usædvanligt, tværtimod. Automatfunktioner, der er lige så nyttige og logiske, som om de var ledet af vilje og forstand, kan vi opleve en hel serie af i vor nuværende fysiske organisme side om side med de dagsbevidste viljefunktioner. Det er besættelsesenergi, som er bundet i en stadig gentagelsesproces. De er på en måde ligesom et urværk, der er trukket op, og som kan blive ved at gå,

så længe det bliver trukket op. "Drivfjederen" i disse automatfunktioner er identisk med det, De i mine kosmiske analyser har lært at kende som en "talentkerne". Disse talentkerner opstår overalt, hvor individet atter og atter skal gentage sine manifestationer. De kender alle, at sådanne manifestationer bliver til en vane, der efterhånden kan blive så stærk, at man ikke behøver at have nogen vågen dagsbevidsthed med i dens udfoldelse. Det betyder, at De har fået et selvstændigt center for denne talentkerne i hjernen og nervesystemet. Men det er naturligvis ikke blot i den fysiske organisme, disse centre findes, de er "fjernstyrede" i den forstand, at der bag en hvilken som helst fysisk talentkerne eksisterer en talentkerne, der består af åndelig materie. Derfor mister det levende væsen ikke sine evner og talenter ved døden, de er ikke fysiske, men åndelige realiteter, forbundet med væsenets tankeverden.

Det levende væsen eksisterer uden for materien, men skaber og oplever gennem materien

Alle talentkerner har deres rod i det oversanselige organ i det levende væsens overbevidsthed, som jeg i mine kosmiske analyser kalder "skæbneelementet". Ud fra skæbneelementet, der er individets "evnemagasin", hvor evner og talenter, der er udviklede gennem årmillioner, findes opmagasinerede, såvel som spirende evner inden for nye interesseområder, besætter individet både den åndelige og den fysiske materie med sin viljekraft. Det opbygger, vedligeholder, nedbryder og opbygger igen såvel åndelige som fysiske organismer i samarbejde med andre levende væsener i makro- og mikrokosmos på en sådan måde, at de levende væsener henholdsvis udgør universer eller byggematerialer for hverandre. Selve det levende væsen eksisterer altså ikke i, men uden for materien. Det skaber og oplever gennem den. Vi er alle usynlige væsener og kan kun opleve hverandre gennem de virkninger, vi skaber i åndelig og fysisk materie. Hvis ikke det levende væsen fandtes uden for materien, ville det aldrig kunne "fødes" eller "dø", det ville ikke kunne vågne eller falde i søvn, det ville ikke kunne sige "jeg" og "det".

Når det jordiske menneske begynder at fatte disse forhold, vil det være ensbetydende med, at det begynder at opleve sig selv som identisk med evigheden. Det vil se, at det ikke, som det nu er tilbøjelig til at tro, er "livets og dødens slave", men tværtimod er det tidens og rummets og dermed livets og dødens herre, fordi det med sit jeg er ét med det levende væsens jeg, hvis organisme er hele verdensaltet, og hvis tankeverden er alle levende væseners åndelige verden.

Fra énkønnet til tvekønnet - en risikofyldt forvandling

v/Ruth Olsen

Martinus er den første og hidtil eneste, der har givet os en dybere og logisk begrundet indsigt i, hvilken vanskelig overgang menneskene i vor tid er inde i med hensyn til ægteskabskærlighedens ophør og næstekærlighedens "fødsel". Vi lever simpelthen i hele spiralkredsløbets mest sårbare omstillingsproces. Den proces, der skal skabe mennesket om fra at være énkønnet til at være tvekønnet eller rettere "ukønnet".

Martinus anså det for at være en så vigtig viden at give os, at han har brugt næsten en hel bog om emnet, nemlig Livets Bog bind V, som for mange kan forekomme ret så omstændelig, men omskabelsen af dyret til et rigtigt menneske er noget helt centralt i hans åndsvidenskab. Jeg vil prøve at give en kort opsummering af processen.

Først må det konstateres, at seksualitet, eller som Martinus foretrækker at kalde det seksualisme, dybest set og grundlæggende er de levende væsners udveksling af energi. Det man normalt forbinder med seksualitet er kun en lille del af den. Energiudvekslingen muliggøres af vore to overordnede poler i evighedslegemet, nemlig en pol for modtagelse og en pol for afsendelse af energi.

Dette polprincip, tiltrækning og frastødning, er det evigt styrende princip overalt i universet - i atomer, kloder, galakser osv. Og altså også i mennesker. Ja, heller ikke en mobiltelefon kunne fungere uden! Naturvidenskaben kalder det oftest plus og minus, kineserne kalder det yang og yin, mens det i spirituel sammenhæng som regel kaldes den maskuline og den feminine pol.

At polerne her benævnes maskulin og feminin hænger sammen med den rolle, de spiller for de levende væsners skiften mellem de to tilstande, Martinus kalder "enpolede og topolede", selv om vi faktisk altid har to poler, blot enten i ligevægt eller i uligevægt. Til de to poler er knyttet to polorganer, af Martinus kaldet "det sympatiske anlæg" og "det intellektuelle anlæg" (LB V stk.1929). Det første er for tiden vort primære polorgan, idet det formidler de fysisk materiedannende grundenergier - instinkt-, tyngde- og følelsesenergi, mens Det intellektuelle polorgan formidler intelligens-, intuitions- og hukommelsesenergiene.

Så længe "det sympatiske anlæg" er det stærkeste, er vi énkønnede og drages mod det modsatte køn, dvs vi er "ægteskabsegnede". Men efterhånden som det intellektuelle polorgan vokser v.h.j.a. intelligensens udvikling, men dybest set pga vor evige regulerende talentkerne "Moderkernen", daler interessen for ægteskab og faste parforhold. Der skal efterhånden meget andet til at give livet indhold og mening end parring og familie.

Da det intellektuelle polorgan er knyttet til vor modsatte pol, dvs den maskuline i kvinden og den feminine i manden, ser vi i vor tid en begyndende erkendelse af, at vi nu alle har begge tendenser i en eller anden grad. Allerede psykologen C.G.Jung talte om mandens "anima" og kvindens "animus". Polerne er langsomt på vej mod ligevægt.

Når engang ligevægt mellem polerne indtræffer, er vi nået frem til "den store fødsel", dvs vi får kosmisk bevidsthed og bliver i stand til at elske alt og alle. Som énkønnede væsner kan man kun udløse udladninger af højere energivibrationer (salighedsenergi) i kroppen via kønsorganerne (orgasme), men engang vil dette kunne fremkaldes af enhver form for kys og kærtegn, ja blot ad tankens vej.

Vanskelighederne

Dette var superkort processens forløb. Men der er mange vanskeligheder undervejs i denne omstillingsproces, for den indebærer åbenbart en relativ stor risiko for "at løbe af sporet". Der er en lige vej i udviklingen, den kalder Martinus "kongevejen", og der er en ulige vej, som Martinus kalder "unormal og afsporet". Afsporingen kan ifølge Martinus ske, når den "nye", altså modsatte, pols udvikling forceres unormalt hurtigt frem, så den humanetiske udvikling ikke er fulgt med.

Men skulle udviklingen af det intellektuelle polorgan og dermed af intelligensen ikke medføre større åndelig fokus i bevidstheden og dermed mindre interesse for den fysiske parringsakt? Nej, faktisk tværtimod (LB V stk. 1788-89). Og da menneskene endnu er så moralsk underudviklede, udlevs det voksende seksuelle begær af nogle med mere hensynsløshed end nogensinde, eftersom færre og færre tager religiøse morallove alvorligt eller har respekt for nogen anden øvrighed.

At der finder mange former for afsporede seksuelle aktiviteter sted i vor tid, kan vi næsten dagligt læse eller høre om i medierne. Fædre der begår seksuelle overgreb mod deres egne børn, andre former for pædofili, sex med dyr, sadomasokisme, voldtægt osv. Prostitutionen flourer mere end nogensinde, noget der dybest set grunder i menneskeforagt. For en del mennesker, især måske unge, er internettet blevet en let kontaktmulighed til uforpligtende "éngangsknald" og specialsex uden følelsesmæssig engagering.

Efter hvad jeg har forstået, mener Martinus, at man ved stærke påvirkninger fra omgivelserne kan blive seksuelt afsporet. Hvad mon den store pornoindustri betyder i den sammenhæng? Den anviser jo mange besynderlige veje til det, man begærer, nemlig at pirre de énpolede seksuelle organer til at vibrere i højere frekvenser. Fantasien er stor, når det gælder "noget at tænde på". Og i overgangsperiodens skrøbelige seksuelle konstituering, er mange åbenbart nemme ofre.

Nogle mener, at afsporinger altid har fundet sted, og at vi blot nu hører mere om det. Hvad man end mener med "altid", må det konstateres, at i dyrenes instinktstyrede verden er afsporinger noget uhyre sjældent, fordi her vækkes hannernes parringslyst som regel først af voksne hunners brunstdufte. Men i overgangen fra dyr til rigtigt menneske "sejler vi åbenbart i risikofyldt farvand." For dyrets instinkt, som jo er rester af tidligere spiralkredsløbs intuition omsat til automatfunktion, skal nu afløses af intelligens og følelsesmæssig human evne.

Faren er, at intelligensenergien (som jo hører til vor modsatte pol) hos nogle udvikler sig alt for hurtigt i forhold til følelsesenergien. Det bliver så til det, Martinus kalder "djævlbevidsthed". Men denne udbredte form for moralsk underudvikling hører vel også med til Guds plan. For at intensivere lidelseserfaringerne? Det synes i hvert fald ikke at have hjulpet meget, at man fra forsynets side har søgt at bøde på miséren ved at sende først en Moses og dernæst en Jesus.

At overgangsfasen mellem jordmennesket og det "rigtige menneske" er yderst problemfyldt, viser modsætningen mellem den åbenbart øgede sex-interesse og den formind-

skede lyst til få børn ud af det (LB stk. 1481). Ja, kvind kroppen bliver ligefrem mindre egnet til at føde børn ad naturlig vej jo mere næstekærlig, hun bliver. Det kan da ikke være næstekærligt overfor hendes mikroorganismer, at barnet skal skæres ud af livmoderen. Desuden hører så godt som alle svangerskabsforebyggende midler til "det dræbende princip", hvadenten det er ægget eller sæden, det går ud over. Her er noget, jeg ikke finder logisk!

Homoseksualitet

Jeg har hørt, at nogen har kaldt Martinus' åndsvidenskab for en "bøssereligion". Hvis de har fået den opfattelse, må der være noget, de har misforstået. Bortset fra, at jeg ikke vil kalde åndsvidenskaben ved det belastede ord "religion", skal det erkendes, at det kan være svært at blive helt klog på, hvad Martinus mener med ordet homoseksualitet. Faktisk bruger Martinus kun det ord to steder i Livets Bog V, nemlig i stk. 1788 hvor det er sat i anførselstegn og iøvrigt sidestillet med ordet "unaturlig", og i stk. 1871 hvor han spørger: "Skal alle mennesker blive homoseksuelle?", og bruger resten af bogen til en form for svar.

Når Martinus er tilbageholdende med at bruge ordet "homoseksualitet", er det vel fordi han godt ved, det som regel kun opfattes i "énpolet" forstand. Derfor vælger han blot at tale om "at blive tiltrukket af sit eget køn". Han skelner faktisk mellem en afsporet form og en ikke-afsporet form. Den afsporede form forklares med, at den modsatte pol er blevet unaturligt overudviklet og for tidligt er kommet til at dominere den normale pol. Det kan ske ikke blot ved "forførelse", evt. i et tidligere liv, men også ved at andre stærke tankepåvirkninger trænger den normale pol i baggrunden. Derved vil en mand kunne føle sig som en kvinde, og en kvinde føle sig som en mand.

Tiltrækningen mod eget køn kan almindeligvis først ske, når den nye pol er så fremskreden, at forelskelsesevnen og ægteskabstrangen er et overstået stadie. Det kan derfor

undre, hvorfor så mange af vor tids homoseksuelle er så opsat på at få ret til at indgå i lovformelige ægteskaber. Det viser, at det ikke drejer sig om den kategori, som ifølge Martinus er "naturligt udviklede". Udover at give os en dybere forståelse af årsagen til vor tids udbredte homoseksualitet, understreger Martinus, at så længe disse ikke gør andre fortræd, har de krav på hensyn og tolerance.

For den, hvis poludvikling foregår i et naturligt tempo, vil en seksuel draging imod sit eget køn ikke finde sted før den "store fødsel", dvs når man har fået kristusbevidsthed (LB V stk.1875). Og hvilken "seksuel draging" handler det så om? I begyndelsen af vor kosmiske bevidsthed har vi jo stadig en almindelig fysisk organisme med enpolede kønsorganer, eftersom den åndelige udvikling er lidt foran den fysiske udvikling.

Om dette skriver Martinus i stk. 1909: "Så længe den for seksuel topoletthed beregnede organisme endnu ikke forekommer i en for udløsning af denne topolettheds kulminationsakt færdige tilstand, kan individet endnu kun få seksuel udløsning igennem de fra dyreriget nedarvede eenpolede kønsorganer. Men denne udløsning kan altså efter væsenets åndelige struktur og kapacitet i normal topoletthed kun være en imaginær oplevelse, formet i tankerne således som det ordinære topolede begær fordrer det. Den fysiske udløsning, der finder sted med et væsen af samme køn, bliver således her, set fra topolettheds side, kun en åndelig kontakt."

Jeg forstår dette sådan, at det drejer sig om en af tankeenergi udløst højere vibrationstilstand, men altså stadig med de fysiske kønsorganer som udgangspunkt for udløsningen. Jeg mener dog, vi allerede nu kender lidt til den tanke-udløste ekstaselignende fornemmelse, vi kan få ved f.eks. stærke aha-oplevelser (pludselig dyb indsigt) eller særligt åndeligt berigende samvær med andre.

Når det topolede menneske i begyndelsen især drages mod sit eget køn, skyldes det den nye pol, der nu er fuldt udviklet (stk. 1910). Men hvorfor ikke tiltrækkes uanset køn, nu hvor dets alkærlighedsevne er fuldt udviklet og som også vil være det normale, når også den fysiske forvandling er længere fremskreden?

Det mangler jeg konkret svar på hos Martinus, men jeg forestiller mig, det hænger sammen med, at vi allerede på det tidspunkt mest tiltrækkes af "åndeligt beslægtede", dvs de vi føler os i samklang med. Og det vil naturligt nok være de, vi har flest fælles erfaringer med - altså vort eget køn. Det var just derfor, mange kvinder i kvindebewægelsen fik en nærmest euforisk oplevelse ved det psykisk tætte samvær. Vi følte os "genkendt", forstået, vi havde jo mange fælles livserfaringer.

Slutstadiet her på jorden

Om resultatet af den store forvandringsproces skriver Martinus bl.a. (stk. 1913): "Forskellen på det færdige menneskelegeme og det almindelige jordmenneskelige fysiske legeme er den, at førstnævnte legeme har en så udviklet seksuel følsomhed, at den højeste ild flammer og stråler, lyser og varmer igennem alle dets celler, ganske uafhængigt af hvilken animalsk del af organismen, de så end måtte repræsentere. Nævnte legeme har en så overdådig forfinet følsomhed, at det reagerer seksuelt i alle situationer."

Vi taler i dag om "erogene zoner", brystvorterne f.eks., men en dag vil hele kroppen åbenbart blive en erogen zone. Orgasme-lignende reaktioner kan en del mødre iøvrigt opleve under amningen af deres spædbørn, hvorfor - i parentes bemærket - den katolske kirke i 14-1500-tallet forbød kvinder "at amme deres børn med vellyst"! (Da den "belønning" således var "umoralsk", holdt kvinderne op med at amme i en periode i Europas historie, hvorfor børnene døde som fluer, fødselstallet raslede ned - indtil man med romantikken søgte at rette op på det ved at give disse "moderkærlighedsløse" kvinder skyldfølelser.)

Men alt det vil være fortid, nu går vi en strålende fremtid i møde, for som Martinus skriver i stk.1913: "Den topolede akt udgør en reaktion, der kun kan udløse sig i en vidunderlig glædesfornemmelse i nydelsen af det andet væsens tilstedeværelse. De eenpolede kønsorganer er her forlængst blevet en slags ligegyldige rudimenter."

Og i stk.1914: "Hos det helt psykisk og fysisk færdige menneske, eksisterer alt som seksuel reaktion. Alt er her højeste lys." .. "Lys, lys og atter lys er der her overalt og i alle væsener og ting. Alle væsener elsker alle. Alt er seksuel nydelse. At møde et væsen, at berøre dette, at kærtegne dette er en lykke, en salighed, der overgår al jordisk forstand, al jordisk nydelse."

Her er det så, Martinus fortæller, at kysset bliver den største udløsende faktor for den seksuelle kulminationsoplevelse.

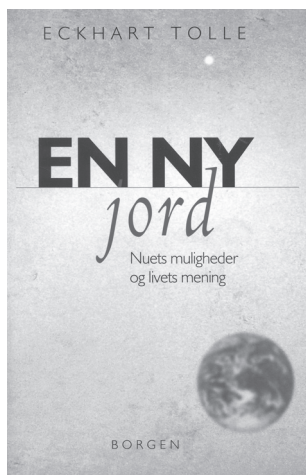
Solnedgang over ægteskabet

Kan vi skabe en ny og bedre jord?

Refleksioner på baggrund af Eckhart Tolles bog "En ny Jord"

v/Gunder Frederiksen

Eckhart Tolle er atter på banen. Som vore flittige læsere sikkert husker, var det Tolle, der med bogen "Nuets kraft" i året 2000 ville "frelse" det enkelte menneske. Hans terapi drejede sig den gang om at stimulere menneskene til at leve i Nuet – være nærværende i alle livets mange situationer og på den måde bekæmpe den altødelæggende tankeværn til fordel for oplevelse af "væren".

Med "En ny jord" er hans ambitioner vokset betydeligt. Nu vil han frelse hele jorden. Om han blev færdig med det første projekt, synes jeg ikke virker umiddelbart synligt, men det melder bogen heller ikke noget om, og det er trist, for man skulle mene, at det projekt, at frelse mennesket, må være en forudsætning for at kunne frelse hele menneskeheden og dermed jorden. Men OK – Tolle skal have en chance! Ingen tør benægte, at Moder Jord inklusive hendes "syndige" indvånere trænger til at blive frelst. Men fra hvad?

1. f.eks. fra de sindssyge mennesker, som har travlt med at torturere og slå hinanden ihjel i samme takt, som de udtaler, at de ønsker fred i verden.
2. Og f. eks. fra de pengegriske kræfter, der tilsidesætter ethvert hensyn til den natur som i sidste instans er vort livsgrundlag.
3. Samt fra den uvidenhed, der er årsag til praktisering af øje for øje og tand for tand-princippet, hvorved jorden bliver skueplads for død og ødelæggelser i hidtil uset omfang, og som igen er årsag til, at moder Jord provokeres til at svare igen med Tsunami, jordskælv og andre naturkatastrofer.

Er det ikke lige så sindssygt at forsøge at bekæmpe krig med krig som at prøve at slukke ild med ild? Ikke desto mindre er det, hvad der ofres uanede mængder af energi på at demonstrere i dag – endog i videnskabens tidsalder! Verdens stærkeste krigsmagt vil med våbenmagt tvinge demokrati til befolkningsgrupper, som ikke er modne til at administrere en demokratisk styreform, hvorfor det i

stedet resulterer i bandekrige og terror. Og det sker endog på baggrund af den kristne livsanskuelse. En kristendom, hvis moralkodeks i sin oprindelige udgave er kærlighed, tilgivelse og budet om at elske - ikke blot sin næste, men også sin fjende. Et bud som blev understreget af en verdensgenløseres tilgivelse af sine fjender under verdens mest smertelige omstændigheder – en pinefuld død på korset.

Øje for øje og tand for tand

Dette gammeltestamentlige retsprincip blev der med stor vægt taget afsked med, da den tids største vismand og verdensgenløser for 2000 år siden fremsatte følgende skelsættende udtalelse: "De gamle sagde øje for øje og tand for tand, men jeg siger eder: Du skal elske din Gud og din næste som dig selv. – Fra dette tidspunkt var kærlighedsbudet proklameret som den kristne verdens moralkodeks.

Men hvad har vi set? – at destruktion, vold og terror ikke desto mindre er blevet tusinddoblet i den forløbne tid. Og vel at bemærke ikke mindst i det geografiske område, hvor kærlighedsbudet kom til verden.

Moder Jords svar

Ikke så underligt at Moder Jord svarer med Tsunami, jordskælv, vulkanudbrud og andre naturkatastrofer. En sådan reaktion må betragtes som naturlig makrokosmisk konsekvens i samspejlet mellem den levende jord og dens mangeartede indbyggere. Så du skal være velkommen kære Tolle, hvis du, før det er for sent, kan hjælpe vor skytsånd nr. 1 mod den magtsyge, der har besat verdens militære og politiske magthavere.

Mon ikke vi var mange, der troede – eller i al fald håbede – at terrorangrebet på World Trade Center i 2001 betegnede en slags ondskabens eller destruktionens kulmination, som skulle få menneskene til at besinde sig og tænke i mere humane baner. Men nej! hævntanken blev tvært imod glorificeret og "øje for øje og tand for tand"-princippet blev halet frem fra gammeltestamentlig lovreligiositet og omsat i praksis. Og hvad er det, vi ser: overalt på jorden viser terrortruslen sit uhyggelige Medusahoved og spreder angst og rædsel hos "uskyldige" mennesker. Som det er fremgået af en aktuel Tv-udsendelse, er selv atomtruslen atter blevet luftet i et af jordens allermest betændte områder. Som det forlyder fra anden side er det

dog tvivlsomt, om truslen bliver realiseret, men tilbage bliver alligevel den fortærende frygt. Der er jo heller ikke grænser for, hvad traditionelle bomber, raketter og andre våben repræsenterer af dødskapacitet. Som Tolle skriver: *Frygt, grådighed og magtbegær er de psykologisk motiverende faktorer ikke blot bag krigsførelse og vold mellem nationer, stammer, religioner og ideologier, men de er også årsag til stadig konflikt i personlige relationer.* (s. 20 -21)

Hvordan på vort eget plan?

Hvordan er situationen da på vort eget plan – mennesker og mennesker imellem? Hersker der her fred og ingen fare? Absolut ikke. Vold, tyveri, bedrageri og andre former for forbrydelser hører til dagens orden. Heller ikke i familiens skød er der altid lutter idyl. Således får vi lejlighedsvis bekræftet, at ægteskabet befinder sig i ”de ulykkelige ægteskabers zone”, som Martinus som bekendt har udtalt.

På samfundsplan lever det gammeltestamentlige ”retfærdighedsbegreb” stadig i bedste velgående. I voldssager, der havner for dommeren, hører man således ofte, at ofrets pårørende først er tilfreds, når gerningsmanden er blevet idømt en straf, som efter hans/hendes mening er tilstrækkelig streng, og det siger ofte ikke så lidt. Ofret og dets pårørende er som regel først tilfredse, når de oplever streng gengældelse. I modsat fald føler de ikke, at retfærdighed er sket fyldest. En sådan vurdering er i realiteten ulogisk, eftersom skaden jo ikke bliver mindre, fordi skadevolderen får en hårdere straf. Men det viser, at det folkelige retfærdighedskrav stadig i ikke ringe grad ligger på niveau med øje for øje-princippet.

Men hvad lærer man i det hele taget af at sidde inde-spærret? Det vil utvivlsomt i mange tilfælde mere være undervisning og kosmisk forståelse, den yngre broder på udviklingens trappetige har brug for end direkte straf, som let kan resultere i bitterhed og vrede over for samfundet, som igen danner grobund for fortsat kriminel udfoldelse efter udstået straf.

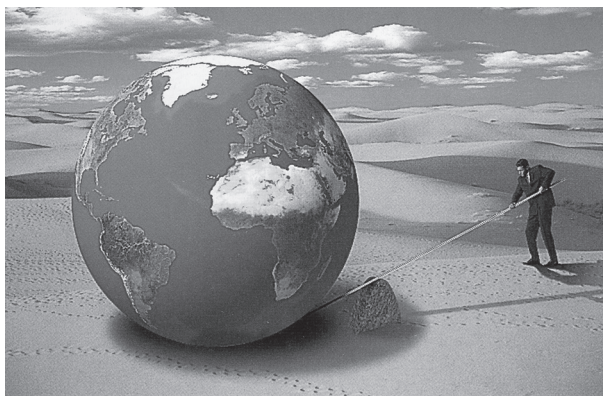
”At erkende vanviddet er nok en begyndelse”, siger Tolle, ”men det er ikke nok. En radikal krise truer for første gang klodens overlevelse. Transformation er ikke blot ønskeligt, men en påtrængende nødvendighed. Menneskeheden står over for et barsk valg: videreudvikling eller død”. – En hård dom og så inddrager han ikke en gang den truende miljökatastrofe i sine betragtninger.

Stemmen i hovedet

Tolle angriber vor uafladelige strøm af tanker. Har du nogensinde prøvet at nulstille tankestrømmen? I så fald er du kommet på arbejde. Hvor længe en mediterende yogi mestrer denne kunst, ved jeg ikke, men min egen erfaring siger mig, at en tanketom tilstand næppe kan opretholdes i mange minutter. Man bliver hurtigt opmærksom på åndedrættet, og så er den tanketomme tilstand slut. Tolle skriver: ”De fleste mennesker er så totalt identificeret med stemmen inde i hovedet – den uophørlige strøm af ufrivillig og tvangspræget tænkning og følelser, der ledsager den – at vi kan beskrive dem som værende besat af tankerne. Så længe, man er fuldstændig ubevidst om dette, betragter man tænkeren som den, man er”.

Her tør jeg imidlertid godt håbe, at vi kan undtage mennesker, der f. eks. har sat sig ind i det levende væsens treenige struktur, som vi kender fra Martinus. For øvrigt

mener jeg, at man i nogen grad selv kan regulere arten af indholdet i den såkaldte tankekværn. Den kan f. eks. omdannes til sang eller musik. Har man f. eks. sunget eller hørt en melodi flere gange, vil den iflg. min erfaring senere optræde som en ”ufrivillig sang- eller melodistrøm”, der bare kører i hovedet, men som man kan skifte ud efter behov. Det er da mere tiltalende end ovennævnte Tolles ”tankekværn”.

Ego-orienterede tankemønstre

Tankestrømmen er ego-orienteret iflg. Tolle. Han kalder den ego-orienteret, fordi ”der er en fornemmelse af selv, af ”jeg” (ego) i hver eneste tanke – hvert minde, hver fortolkning, hver mening, hvert synspunkt, hver reaktion, hver følelse”. (s. 55) Og det vurderes af Tolle som ”åndelig bevidstløshed”. Når Tolle videre udtaler, at hele tankeaktivitetens centrale kerne består af bestemte gentagne og vedvarende tanker, følelser og reaktive mønstre, som vi er tilbøjelige til at identificere os med, så slutter han, at denne enhed er lig med selve egoet.

I denne fremstilling drages der ikke den logiske analyse, at når der tænkes, så må der selvsagt være en tænkter bag tankerne, og der støder vi på en væsentlig mangel i Tolles fremstilling. Ikke desto mindre har han noget at sige os, som vi kan bruge – blandt andet at være opmærksom på tankekværnen – og ikke mindst det ego-orienterede menneske, som jo er et trin på den lange udviklingsvej mod det rigtige menneske – og vel at mærke et nødvendigt trin

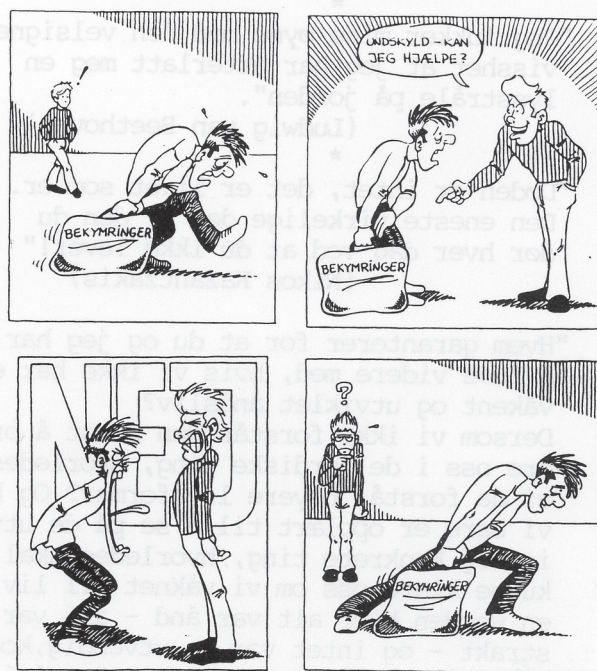
– men kun et trin. De smertelige erfaringer, som egoismen uvægerligt afstedkommer, vil jo gradvis føre til det, Tolle kalder en tiltrængt transformeringsproces.

Vor uvidenhed består altså i, at vi, som Tolle fremhæver, producerer ”Ego-orienterede tankemønstre”. Men hvad Tolle måske ikke ved eller i al fald ikke giver udtryk for, er, at netop alle vore jordiske fejltrin inklusive ”ego-orienterede tankemønstre” nødvendigvis går forud for den transformering af det ego-orienterede menneske. Af den logiske og simple grund, at tilværelsen er skruet så hensigtsmæssig og ligefrem pædagogisk sammen, at vi med knivskarp konsekvens til hver en tid møder følgerne af vore handlinger – på godt og ondt og dermed lærer af dem. Så processen er sat i gang, kære Tolle. Men dermed vil vi alligevel ikke afskrive muligheden af, at vi kan lære noget af dine visdomsord. For jeg har jo mødt dig. Ikke blot gennem dine bøger, som jeg har læst med stor interesse. Men også til et af dine mange foredrag. Og det var en god oplevelse. Ikke mindst på grund af vore lange tænkepauser, hvor du ikke sagde et ord.

Smertekroppen

Tolle indfører begrebet smertekroppen for øvrigt uden direkte at definerer det. Gradvis bliver læseren imidlertid klar over, at han taler om et felt af ophobet utilfredshed, vrede, samvittighedsnag, sorg og andre negative tankemønstre, som ofte er substansen i tankeværnen. Vi er ligefrem født med en smertekrop. Tolle: ”Hver eneste nyfødt, som kommer ind i denne verden, bærer på en følelsesmæssig smertekrop. Hos nogle er den tungere og mere tæt end hos andre”. (s. 118). Om det er derfor den nyfødte borger starter på livets landevej med at skribe i vilden sky, melder bogen intet om. Tolle omtaler beklagelser og fjendtlighed. Han mener således, at brokkeri er en af egoets yndlingsstrategier til at styrke sin egen identitet. ”Nogle egoer, som måske ikke har meget andet at identificere sig med, kan snildt overleve alene gennem beklagelser. Når man er i egoet vold, er beklagelser, især over andre mennesker en vane og naturligvis ubevidst, hvilket betyder, at vi ikke ved, hvad vi gør”. Ja, der er mange måder at styrke sin identitet

på. Om ikke andet kan man leve på en indkapslet martyrfølelse. Måske så intenst, at man dårligt kan leve uden.

Der er mange måder at skabe sig identitet på.

Graden af identifikation med sindet varierer fra menneske til menneske. Nogle mennesker kan i perioder være fri af denne identifikation med sindet og oplever det som indre fred, glæde og øjeblikke, hvor der opstår kærlighed, kreativitet og medfølelse. Det er, som Tolle skriver ”øjeblikke, som gør livet værd at leve”. Men øjeblikke, som ikke er de mange beskåret, der er konstant fængslet i den ego-orienterede tilstand. ”De er fremmedgjorte over for sig selv og andre og verden omkring sig. Når du ser på dem, kan du se anspændtheden i deres ansigter måske furerne i panden eller det fraværende eller stirrende udtryk i øjnene. Størstedelen af deres opmærksomhed er optaget

af at tænke, og derfor ser de dig ikke rigtig og lytter ikke rigtig til dig. De er ikke nærværende i nogen situation, fordi deres opmærksomhed enten er ved fortiden eller fremtiden, der selvfølgelig kun eksisterer i sindet som tankeformer. Eller de forholder sig til dig som en slags rolle, de spiller, og derfor er de ikke sig selv. De fleste mennesker er fremmedgjorte i forhold til, hvem de er, og nogle er fremmedgjorte i en sådan grad, at deres måde at tale på og opføre sig på opleves som ”kunstig” af næsten alle, bortset fra dem, der er lige så kunstige, lige så fremmedgjorte i forhold til, hvem de er”. (s. 109)

En ny bevidsthedsdimension

Men der er lys forude. Tolle har mere i skuffen. Han fortsætter: *Et relativt lille, men hurtigt voksende procentdel af menneskeheden oplever allerede hos sig selv sammenbruddet af gamle ego-orienterede tankemønstre og en ny bevidsthedsdimension fremtræden.* Interessant er, at Tolle her henviser til bibelens udsagn om, at der skal opstå ”en ny himmel og en ny jord”, hvor han i lighed med Martinus tolker det som ”en transformeret menneskelig bevidstheds opståen, og at ”en ny jord” er dens genspejling i den fysiske verden”. Så vi har faktisk fælles ærinde. Men alligevel med en betydelig forskel. Medens det for Tolles vedkommende er en proces, som han opfordrer til at starte nu, så er den ud fra Martinus allerede i gang. Den fungerer hver dag, hver

time, hvert minut, hvor det uvidende menneske – og hvem er ikke det? - på livets vej støder på forhindringer, snubler, falder, slår sig – kort sagt møder alle de vanskeligheder, lidelser og smerter, som det simpelt hen er placeret på denne jord for at møde. For som Martinus udtrykte det: ”alene den omstændighed at være født på denne jord er i sig selv en yderst betænkelig sag”. Så alkærlig, logisk og pædagogisk har den altomfattende, almægtige og alkærlige Gud indrettet tilværelsen, at vi alle til hobe møder konsekvenserne af al vor uvidenhed.

Nuets kraft

Kender I det, at opleve et menneske, som lige straks i sin fysiske fremtræden virker ret ubetydelig, men som i vort mentale forestillingsbillede vokser i takt med, at man mere og mere lærer ham/hende at kende? Sådant var min oplevelse af Eckhart Tolle. Men det var ikke så meget på grund af det, han sagde, som på grund af det, han ikke sagde. Tolle ville ikke blot fortælle os noget. Han ville lære os at leve i Nuet. – Midlet var ikke blot ord, men pauser. Det var først en lang og dødstille start, men også flere pauser med dyb stilhed i en propfyldt sal med over 200 tilhørere. Det var som Tolle forstod at give stilheden mening. – Nu er det jo således, som de fleste utvivlsomt ved, at man ikke kan fastholde et NU, for det er erstattet af et nyt Nu i samme øjeblik, som det er tænkt. Tiden står ikke stille. Men Tolles pauser virkede næsten som stod tiden stille. Og det har utvivlsomt også været meningen, at vi skulle opleve det således.

I en tid og en verden, hvor alle haster af sted for at opleve så meget som muligt i den korte tid, som flertallet mener, der er os beskåret her på denne hektiske jord, har vi godt af at stille bekendtskab med kontrasten til den forjagede hverdag. Oplevelsen bliver mere intens. I Tolles selskab

ville vi kunne høre en knappenål falde til jorden. Vi skulle prøve at opleve Nuet – at være nærværende – at give stilheden indhold – ja, at opleve ren væren. I vore bestræbelser på at komme så vidt, kan man prøve at nulstille tankerne. Selv det stiller krav til tankekontrol. Men selv om det måske kun bliver ved nogle gentagne forsøg, er det ikke uden betydning i vore bestræbelser på at lære sig selv at kende. Præcis hvad der er formålet med Tolles budskab. Som han allerede skrev i ”Nuets kraft” s. 31: ”At genvinde bevidstheden om Væren og forblive i denne tilstand af ”følelse-indsigt” er oplysning”. Vi er så vant til, at koncentreret tænkning er vejen til oplysning, og det er jo også, hvad der i de seneste århundreder har givet mange gode resultater især på teknikkens område.

Oplysning

Men koncentreret tænkning kan også blive en hæmsko for udvikling af en højere erkendelsesevne, eftersom intuitionsbårne ideer har svært ved at bryde igennem en massiv tankemur. De nye ideer og indslag smutter kun igennem, når sindet er åbent. Og her kommer vi nok til det, Tolle kalder oplysning, og som utvivlsomt har noget med intuitive glimt at gøre. Og videre kan vi kun støtte Tolle i den tanke, at vejen til en bedre verden går gennem udvikling af det enkelte menneskes bevidsthed her først og fremmest omkring et mere harmonisk forhold mellem intelligens og følelse...

For at bringe det ind i en mere logisk og sandsynlig bane, ville det dog have klædet Eckhart Tolles fremstilling, om han satte sig lidt ind i Martinus kosmiske analyser omkring det levende væsens treenige struktur. Måske det kommer for ham selv en dag? Han er jo et godt stykke på vej. Hans bøger er i al fald værd at læse og blive klogere af.

Jorden som forsøgskælder

Så længe væsenet ikke forstår, at al energiudløsning i verdensaltet er udtryk for vilje eller bevidsthed, og at der bag denne udløsning eksisterer logisk tænkning, der manifesteres som en verdensplan, forstår det naturligvis langt mindre, hvad en sådan verdensplan går ud på, og er derfor uegnet til at være medarbejder ved planens udførelse. Sådanne uvidende væsener som jordmenneskene har Forsynet derfor anbragt i ”bombesikre rum”, hvor der gives dem lejlighed til at eksperimentere på egen hånd uden at lave alt for store ulykker, der kunne blive virkelig farlige for den store plans udførelse, men hvor de tværtimod kan gøre visse erfaringer, ved hjælp af hvilke de efterhånden lærer den kosmiske kemis love at kende i en sådan grad, at de begynder at blive kvalificerede som medarbejdere ved planens videre realisation.

Jordmenneskehedens mentale sfære udgør for tiden en sådan universel ”forsøgskælder” eller et ”kosmisk-kemisk forsøgslaboratorium”, hvor jordmennesker får lov at blande tankestoffer på alle mulige måder og at se, hvad resultatet bliver. Foreløbig foregår forsøgene ret planløst. Man blander sine tankestoffer for at få profit og magt og berømmelse som resultat, men opnår i det store og hele blot en masse eksplosioner, som får ”laboratoriet” til at ryste i sin grundvold og virker dræbende eller lemlæstende på mange af ”laboratorieassistenterne”.
(Martinus i artiklen ”Den kosmiske læreanstalt”, Kosmos nr.9/1972)

Det "indre"

- om ånd og oplevelse

v/Søren Olsen

En oplevelse af at opleve

Hvad mener vi, når vi indbyrdes taler/skriver om ånd og oplevelse i "det indre"?

Hvor er "det indre"?

Lydvibrationer rammer trommehinden! Efter flere transformationer fra øret over hjernen og til ånden når et signal ind til jeget, der vender energien og skaber et billede – en baby der græder! Eller – en solsort! Eller – Beethovens 9'ende! Ved at læse denne tekst sker tilsvarende billeddannelser, her rammer "lysvibrationer" øjet og et transformeret signal når jeget, der vender energien og giver sig til at skabe billeder. Hvordan er det nu en grædende baby lyder, eller en solsort, eller passager af Beethovens 9'ende? Jeget "leder" via/i hukommelseslegemet. Genkendelse spiller en afgørende rolle i al oplevelse. Vi er lynhurtige til at skabe billeder - gøre os forestillinger - og vi gør det næsten konstant. Det handler om det første Martinus skriver i Livets Bog 1. stk. 1, at alle levende væsener "..... uden undtagelse er genstand for *livets oplevelse*". Og da al bevægelse i verdensaltet er udtryk for liv - er livsytringer - er begrebet "levende væsener" betydeligt udvidet i forhold til naturvidenskabens meget snævre definition.

Livets Bog 3. stk. 821: "Denne Straaleglans, der saaledes udgør hele vort Liv, vor Manifestation, vor egen Skabelse saavel som Oplevelsen af andre Væseners eller Guddommens Skabelse, bestaar udelukkende af "Bevægelse". Der, hvor denne "Bevægelse" møder et Jeg, bliver den til Oplevelse. Oplevelse er igen det samme som Bevidsthed. Men da "Bevægelsen" ikke kan eksistere uden at repræsentere et saadant Møde, vil "Bevægelse" og "Bevidsthed" være identisk. Men da "Bevidsthed" er det samme som "Liv", vil "Bevægelse" og "Liv" ligeledes være identiske. Enhver Form for Bevægelse, ligegyldigt om det er en Maskines snurrende Hjul, et Tordenskrald, et styrtende Vandfald, eller det er saa mikroskopiske Svingnings- eller Vibrationsarter, at vi slet ikke ser disse som Bevægelse, men derimod som fast Stof, Krystal, Granit, Guld, Platin eller lignende, kan saaledes ikke eksistere uden at være identiske med Liv. Enhver Bevægelse, enten den er fast, flydende eller luftformig er udgørende

det Materiale, af hvilket selve Bevidstheden eller Livet bestaar. Alt er udgørende "Livssubstanser".

822. Men disse "Livssubstanser" vilde aldrig kunne eksistere eller være blevet til, hvis de ikke samtidig var blevet paaført et Jeg's Stempel. Det er dette Jeg-Stempels Paaføring af "Bevægelsen", der igen gør den identisk med eller forvandler den til "Livsytring". Hvorledes bliver da dette "Stempel" paaført "Bevægelsen"? – Ja, vi har allerede tidligere berørt Problemet. Denne "Stempling" af "Bevægelsen" er nemlig det samme som den "Vending" eller "Drejning" af "Bevægelsen", der altid uden Undtagelse vil finde Sted ved sidstnævntes Møde eller Berøring med Jeg'et. Det er denne "Vendingsproces", der forvandler alle "Indtryk" til "Udtryk". "Indtrykkene" er jo Oplevelse af Energiernes indadgaaende Bevægelse i Bevidstheden, medens "Udtrykkene" er Energiernes udadgaaende Bevægelse fra Bevidstheden, hvilket i allerhøjeste Grad ogsaa bekræfter Bevægelsens Identitet som "Liv". Uden "Indtryk" og "Udtryk" eksisterede der i Virkeligheden intet Liv. For hvad er vel Livet andet end en Jongleren med Indtryk og Udtryk?"

Der er tankegods til flere liv i bare disse to stykker: bevægelse = bevidsthed = liv i kraft af jegets jongleren med indtryk og udtryk. Der findes masser af bevægelse i universet, men kun i kraft af "jeger", der dels skaber bevægelse (udtrykker) og dels oplever bevægelse (indtrykker).

Som du sår, skal du høste! Årsags- og virkningsloven sørger for hårfin sammenhæng i hvert eneste levende væsens oplevelser, liv og udvikling. Sætningen kunne også lyde: *som du skaber, skal du opleve!* Eller: *som du udtrykker, skal du indtrykke!* At *så* er at skabe, og at *høste* er at opleve virkningerne af det skabte.

Syns-, hørelses-, lugte-, smags- og følesansen er skabte og dermed skæbne betingede. De giver ubevidst - via ånden/psyken - deres bidrag til jegets personlige oplevelse af livet. En flagermus har f.eks. helt andre sanse- og skaberedskaber, og en hund er meget domineret af indtryk fra lugtesansen. Menneskets høje grad af personlig åndelig/psykisk individualisering afspejler, at der er sket noget med os, der væsentligt adskiller os fra det instinktstyrede dyr. Er vores store interesse billedkunst, tiltrækker vi og oplever særligt intenst og detaljeret indenfor dette område. Er det håndværk, åndsvidenskab, ældrepleje,

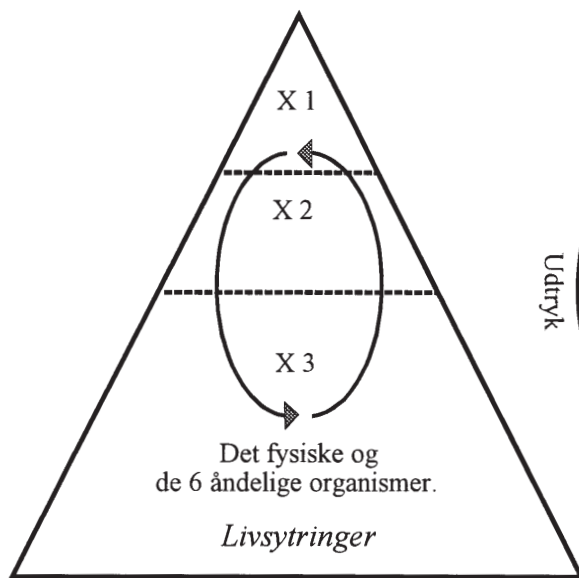
forretning, sang - lige meget hvad - er det udtryk for den åndelige bredde, som vi jordmennesker repræsenterer. Det sete afhænger af øjnene, der ser! En omfattende åndelig tilbygning til de fysiske sanser gør, at dét jeget "ser i ånden" afhænger af beskaffenheden af de personlige åndelige tilbygninger, det sete ses igennem.

Det levende væsen udgør et treenigt princip - et tre i én princip:

1) X 1 / Jeget / skaberen, "noget som er" der ligesom i sproget er den, der skaber og oplever.

2) X 2 - skabe- og oplevelsessevnen. En overordnet evig "organisk" åndelig struktur, der gør det muligt for jeget at skabe og opleve.

3) X 3 - resultatet af jegets skabe-evne - *noget skabt - der netop kan opleves*. Det indbefatter absolut alt, naturen, organismer og ting, fantasier, drømme, følelser, tanker.

X 3 er udtryk for alt det materiale, jeget kan skabe i. Der findes en uendelig mængde fysiske og åndelige materialer, der alle, ifølge Martinus, er en kombination af bare 6 grundenergier. Disse 6 grundenergier er alle *åndelige / parafysiske af natur*, de udgør særlige energier, bølgelængder, vibrationsarter. De tre grundenergier instinkt-, tyngde- og følelsesenergien kan af jeget bl.a. kombineres til at fremstå som fysisk stof. De følgende tre: intelligens-, intuitions- og hukommelsesenergien er altid kun rent åndelige - redskaber for intellektualitet - og har dermed afgørende indflydelse på, hvordan de fysiske skabelser udformes - f.eks. at vores egen fysiske organisme er intelligent, hensigtsmæssigt designet med en ide. (se LB 2 stk. 353)

Jeget lever via skabe- og oplevelsessevnen tilknyttet et gigantisk varehus med milliarder af "skuffer", og i hver skuffe findes et særligt stof - fysisk eller åndeligt - og altid en kombination af de 6 grundenergier. I den fysiske verden kender vi sådanne særlige kombinationer af grundenergiene som f.eks. egetræ, bøgetræ, teak, birk eller plastik og stål, der kan give hver deres særlige præg på f.eks. et gennemtænkt smukt skabt møbel. Når det gælder åndelige skabelser gælder de samme principper, her kan skabes alt fra had til næstekærlighed, her kan skabes små

og store tanker, uklare og præcise tanker. For mennesket gælder i stigende grad, at vi formår at gennemtænke vores fysiske skabelser. Her afspejles hvordan jegets brug af de rent åndelige energier går forud for brugen af de materiedannende energier.

Det inderste indre og yderste ydre

Naturvidenskabens beskrivelse af en oplevelse ender i hjernen. Åndsvidenskabeligt set, er hjernen hverken den

der føler, tænker eller oplever, hjernen er et skabt redskab for jeget ligesom hjerte, lunger, nyrer og resten af det fysiske legeme. Hjernen er at ligne med en transformator, der omtransformerer sanseindtryk fra den ydre fysiske verden til åndelige energiformer, der kan gøres tilgængelige for jeget som oplevelse. Hjernen sørger også for at jeget kan *udtrykke*

tanker og følelser ved at omtransformere disse til sproglyde, musik, skrift og bevægelse. Martinus beskriver hjernen som en port mellem det fysiske og det åndelige. Hvis transformatoren er skadet ved sygdom - Alzheimer f.eks. - eller ved en ulykke, da bliver den netop en ufuldkommen formidler af indtryk og udtryk mellem den fysiske og den åndelige side af mennesket.

Al oplevelse foregår i "*det indre*", siger vi. Hvor er dette indre på tegningen ovenfor?

Martinus skriver i småbog 8. "Menneskeheden og verdensbilledet" kap. 30: "Bevægelse" og "liv" kan således ikke adskilles, men er som nævnt identisk. Der findes ingen som helst oplevelse af "liv" uden "bevægelse" og ingen som helst "bevægelse", uden at den er oplevelse af "liv". Men alle ting har to sider: en udvendig og en indvendig. Den "indvendige" side af bevægelsen er "sansefølelse", er oplevelse af behag og ubehag, tilfredsstillelse af begær, er sult og mættelse, kort sagt, viljeføring, bevidsthed, tænkning og dermed følelsen af liv. Den "udvendige" side ved bevægelsen er vibrationer, bølgelængder, hastighedsgrader, mål og vægt, kort sagt, her er den kun faste, flydende, luftformige og stråleformige, foranderlige foreteelser."

X 3 repræsenterer den "udvendige" side af bevægelsen. Set fra jegets synsvinkel er alt i X 3 af *ydre* natur. X 3 kan

altså ikke være vores indre, selvom vi omtaler det som sådan, når vi taler om ånden / psyken. Psyken er indre set fra en fysisk synsvinkel, men set fra en åndelig synsvinkel er psyken et ydre. Bl.a. derfor kan man kommunikere direkte med tanker og følelser i ”det ydre psykiske / åndelige rum”, og netop derfor er brugen af bøn mulig. Vi skal derfor ”højere op” på symbol tegningen over det levende væsen for at finde ”det indre”, hvor oplevelsen foregår. I det øjeblik jeget vender bevægelsen (indtryk- ket), før den sendes tilbage gennem X 2 til X 3 som et nyt udtryk, i denne vending oplever jeget ”i sit indre”, den ”indvendige” side af bevægelsen.

I denne vending af indtrykket til et udtryk er vi i vores helt private personlige indre verden. Her opleves måske ånden i den tekst, der læses lige nu. Her har intet andet levende væsen adgang. Men det gælder kun den ”indvendige” side af bevægelsen. Indtrykket vendes til et udtryk og gives derved jegets stempel, ved at blive sendt retur gennem X 2 ”ud i” X 3 livsytringernes skabte verden, der repræsenterer den ”udvendige” side ved bevægelsen i form af ”vibrationer, bølgelængder, hastighedsgrader, mål og vægt, kort sagt, her er den kun faste, flydende, luftformige og stråleformige, foranderlige foreteelser.” Derfor kan vi bl.a. erkende, om et andet menneske er glad, vred, bitter eller trist *inderst inde*, fordi det kan aflæses *yderst ude*! Det står skrevet i ansigtet, i kropssprog, holdning og psykisk udstråling. Det står skrevet med store åndelige bogstaver i X 3, hvad vi skaber i det indre fra X 1.

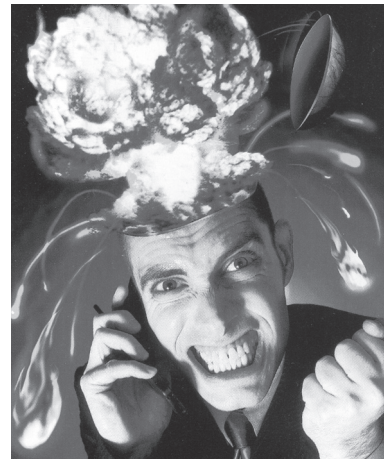
Havde dette ikke været en artikel men en samtale, ville afsenderen have adgang til modtagerens mimik og kropssprog, der måske havde udtrykt – det er sørme svært at forstå! At gøre Martinus tanker til sine egne kræver en masse bearbejdning. Rigtigt mange tanker skal vendes af jeget igen og igen for om muligt at få tilføjlet – påstemplet – lidt ekstra personligt erfaringsmateriale ved hver vending.

Pointen må være, at nok kan man udpege ”et indre” hvorfra jeget oplever og skaber, men hvad der foregår i dette ”indre” giver kun mening, når man ser på oplevelse som en proces, som et konstant energikredsløb fra X1 til X2 til X3 og tilbage igen. Kun noget skabt (X 3) kan opleves, men det skabte skal ledes til X 1 for *at blive oplevet*.

Ånd som stof og ånd som oplevelse

Vi kan tale ”objektivt” om begrebet ånd / grundenergi-erne, det der foregår i X 3, ligesom en kemiker taler om grundstofferne (også X 3). Tilfør ikke for meget tyngde-energi til den kosmisk kemiske blanding, for så siger det bang. Der er analytisk indsigt i farligheden af at lukke ukontrollerede mængder tyngdeenergi ud i X 3, og så er der den direkte oplevelse af et raserianfald. Uanset hvad vi oplever er det ånd ”jeget” har inde at vende. Når jeget

”objektivt” analyserer vrede f.eks. benyttes hovedsageligt de tre intellektuelle rent åndelige legemer intelligens-, intuitions (begrænset) og hukommelseslegemet – da er det kombinationer af de tilsvarende grundenergi-er, jeget har inde at vende. Hvis jeg bliver vred derimod, opleves vreden gennem de tre materiedannende legemer instinkt-, tyngde- og følelseslegemet og her er der meget tyngde-energi i det jeget vender. Det er erfaringer med direkte oplevet farlig vrede, vi kan bruge til ufarligt at teoretisere over vredens åndelige natur.

Projektioner og befrugtning

Det her tegnede symbol repræsenterer som oplevelse umiddelbart både noget oplevet og noget skabt. Det har taget turen fra papiret over hjerne og ånd til indtryk for jeget og videre til udtryk - herunder genkendelse. Nu ser jeget, som om det står i en ydre verden på papir (det yderste X3). Jeget er tilknyttet en skabeevne, der gør det i stand til at projicere det oplevede præcist ud i en ydre fysisk verden. Vi kan gribe efter ting med stor præcision i en ydre verden, selvom alle oplevelser af den ydre verden foregår i ”det inderste indre”. Det indikerer hvad livets oplevelse også drejer sig om - *projektioner/projekter*. Vi jordmennesker lærer at tænke, styrke og styre vores ånd - blive perfekte kosmiske kemikere - gennem *projektioner/skabelse* af ideer og tanker, først i den åndelige side af X 3 og siden videre ud i den fysiske side af X 3. Den fysiske verden består alene af levende væseners ubevidste og bevidste projektioner, der tjener til befrugtning i et evigt altomfattende lovbundet udviklingsprojekt. Martinus beskriver hvordan al livsoplevelse handler om befrugtning og dermed om den inderste og højeste forståelse af begrebet seksualitet.

LB 3.stk. 825. ”Nu maa man ikke tro, at denne Jeg’ets ”Vending” af ”Bevægelsen” eller Energien er helt det samme som den, en Gummibolds Tilbagevenden fra en Væg eller Mur, den er kastet imod, repræsenterer. Jeg’et er ikke en ”død” Mur, og ”Bevægelsen”s Passage frem imod og tilbage fra dette er ikke slet saa direkte og ligetil som

Gummiboldens Bevægelse imod Muren og tilbage igen. Den udløser et "Svangerskab". Vi er nemlig her stedet for den allerdybeste Analyse af Princippet "Seksualisme", der igen danner Fundamentet for alt, hvad der kommer ind under Begrebet "Forplantning", og af hvilken Arternes Bestaaen eller Tingenes Eksistens igen udelukkende betinges. I Jeg'ets "Vending" af en "Bevægelse" eller Energi oplever vi baade en "Undfangelse", et "Svangerskab" og en derpaa følgende "Fødsel". Ved vort Jeg's Tiltrækning og Modtagelse af en "Bevægelsesart" oplever vi en "Undfangelse". I denne "Bevægelsesart"s særlige "Vending", hvilket vil sige: Udvikling og Forvandling i Jeg'ets Besiddelse, oplever vi et "Svangerskab". Og ved denne forvandlede "Bevægelsesart"s Frigivelse eller

Tilbagevenden fra Jeg'et oplever vi en "Fødsel". Den "Bevægelsesart", som Jeg'et igennem sit Urbegær tiltrækker, udgør altsaa "Sæden" eller "Sædvædsken". Ved dennes Opsummering i Jeg'ets Domæne forvandles den til et "Foster". Naar "Bevægelsen"s Vending er fuldbyrdet, hvilket vil sige: har faaet Jeg'ets fulde Paavirkning og igen forlader dettes Domæne, er "Fosteret" blevet til et "Barn" og "fødes". Dette "Barn" kan saa igen leve videre, blive til ny "Sæd", der "besvangrer" andre Jeg'er, hvorefter nye "Fostre" opstaar, bliver til "Børn", der atter lever videre som nye medvirkende Faktorer ved den evige Befrugtning og Forplantning, vi kalder "Livet".

Læs videre i LB. 3. - ikke mindst fra stk. 928.

GRAFITTI

Elsk dine fjender - det vil drive dem til vanvid.

Den, der pønser på hævn, holder sine egne sår friske.

Smilet er en sympatisk rynke, der glatter de andre ud.

Jo mere man studerer fysik, jo mindre fysisk bliver den.

Livsglæde er den bedste medicin og den har ingen bivirkninger.

Patriarkatet er en kultur, der er grundlagt på mænds rivalisering.

Og så var der den lille pige, der opfattede det 6. bud sådan: Du må ikke begrive spor!

En præstekrave er en glorie, der er faldet ned om halsen, fordi hovedet var for lille til at bære den.

Selv om det kunne bevises, at verden som helhed er formålsløs, ville de færreste have fantasi til at tro på det.

Da Bush gik på vandet over Potomac-floden, skrev de europæiske aviser, at præsidenten i USA ikke kan svømme.

Så længe der er teenagepiger i Holte, der ikke ejer deres egen hest, er der ingen begrundelse for at yde ulandsbi-stand.

- Jo, ser du, først indgiver jeg ham ånden, siden opgiver han den.

Om livets opståen

v/Ruth Olsen

Ude midt i Stillehavet, ca. 800 km syd for Acapulco, finder et mindre vulkanudbrud sted på 2,6 km's dybde. Få måneder efter er et forskerhold i undervandsbåd på stedet og filmer. Gennem en sværm af hvide fnug nærmer kameraet sig kraterhullet. Fnuggene viser sig at være bakterier, og da man kommer tættere på, åbenbarer der sig et helt hierarki af levende organismer.

I dette evige mørke, midt i en livløs ørken der strækker sig hundreder af kilometer til alle sider, var der på få måneder opstået et selvregulerende biologisk system. Jernsvovlbakterier gav næring til rejer og farvestrålende rørorme, og øverst i fødepyramiden blinde hvide krabber og underlige fisk. Hvor er de kommet fra, spørger forskerne undrende sig selv. At krabber eller krabbeæg skulle kunne forcere hundredvis af kilometer gold havbund for at opsøge dette lille sted med tilpas varme og mad, lyder ikke sandsynligt. Og udviklingen fra bakterier til krabber og fisk kan ikke ske i løbet af få måneder. Hvordan kan "dødt stof" så hurtigt forvandle sig til komplicerede levende organismer?

Denne historie har fået Jesper Overgaard (i Diføt-Nyt nr. 81/2005) til at minde os om alle de forskere, der i tidens løb med eksperimenter har påvist, hvor nemt det er at "skabe liv" i såkaldt dødt stof. Wilhelm Reich beskrev det i sin bog "Die Bione", englænderen Robert Brown i 1880'erne, franskmanden og professor i kemi Antoine Béchamp (1816-1908) m. fl.

Opskriften lyder ifølge Overgaard: Man tager noget uopløseligt stof som sand, kul, metalspåner el. lign., varmer det op til hvidglødende hede, tilsætter væske, gerne vand, steriliserer det hele, så man er sikker på, alt livskim er tilintetgjort. Efter en tid kan man i et kraftigt lysmikroskop iagttage, hvordan væsken myldrer med bittesmå, blålige, bevægelige blærer. Ved at dyrke disse i agar, bouillon el. lign. formerer de sig lystigt. Hvis man så fryser væsken ned og tør den op igen, vil der inden længe udvikle sig celler med kerne og encellede dyr som amøber.

Dette sammenlignes med de smådyr, der ligesom "af sig selv" opstår i damme og gammelt blomstervasevand. Det fik mig til at tænke på, hvordan den mystiske bog "Oahspe" beskrev, hvordan livet på Jorden opstod. Nemlig sådan: Da Jorden var afkølet nok til, at der var dannet en skorpe af faste klipper, hvor det vand kunne blive liggende, som var dannet i atmosfæren ved fusion af brint og ilt, dannedes der på steder med nogenlunde stillestående vand en slimet hinde af alger, som dannede basis dvs næring for inkarnerende små væsener, der igen dannede næring for inkarnering af stadig højere udviklede væsner osv.

Vi kan altså konstatere rigtigheden af, hvad Martinus har fortalt os: livet inkarnerer overalt, hvor der er levedmuligheder for det. Det videnskaben endnu ikke forstår er, at livet er evigt og allestedsnærværende, og så snart der er fysisk mulighed for at inkarnere, dvs et passende miljø og stof til at opbygge sig en organisme, griber det chancen. Derfor myldrer det med småkryb i vore hjem, uanset hvor meget vi gør rent! Og derfor gror der mug på vor mad, når det kommer ud i stuetemperatur, uanset hvor meget vi har haft det i fryseren. Ja selv i lufttætte beholdere, vil f.eks. mel og gryn efter en tid myldre med små væsner.

Vi kan altså ikke desinficere os ud af bakterieproblemet. Vi kan for en tid forhindre bakteriernes inkarnation ved at skabe dårlige livsmuligheder for dem. Men som vi har set, har de stor tilpasningsevne. Det er jo hele evolutionens princip. Ifølge åndsvidenskaben tiltrækker vi såvel som vort jordklodevæsen de organismer, vi/den er på bølglængde med. Altså vil destruktive bakterier inkarnere på jorden lige så længe, vi selv udsender destruktive energier. Også her er det egentlige forsvar nemlig dette: at skabe sig en aura af kærlighedsenergi!

Hypnose-terapi

= en blid og givende indre udvikling

Af Rita Baving

I sidste nummer af Den Ny Verdens Impuls anmelder Gunder Frederiksen bogen "Livet mellem livene" af Michael Newton og skriver bl.a.: "...en lærebog for erfarne hypnotisører i, hvorledes det kan anbefales at undervise almindelige hypnotisører i lml-hypnose, altså ikke blot i selv at foretage hypnose".

Som hypnose-terapeut finder jeg anledning til at give mine kommentarer.

Differentieringen mellem erfarne hypnotisører og almindelige hypnotisører må stamme fra forlagets kommentarer på bogens bagside: "Han (Michael Newton) har skabt en praktisk grundbog både for den professionelle hypnoterapeut og den almindelige læser."

Det er sandt, at der i bogen findes detaljerede beskrivelser af, hvordan Michael Newton regredierer sine klienter tilbage til liv mellem liv, og at disse metoder er brugbare for andre hypnose-terapeuter. Der findes andre, der har beskrevet metoder til dette, bl.a. Dr. Raymond Moody i bogen "Livet før livet".

Mange misforståelser omkring hypnose

Gunder Frederiksen nævner i sin artikel, at Martinus siger, at hypnose i visse tilfælde kan være skadelig og livsfarlig.

Mange har nok oplevet den noget sensationelle scenehypnose, der fremstiller folk som helt viljeløse og i hypnotisørens magt. Jeg vil gerne fastslå, at denne form ikke bruges i hypnose-terapi. Den har mere med showmanship at gøre, og hypnotisøren har først brugt lang tid (dette bliver aldrig vist!) på nøje at udvælge dem, der gerne vil optræde, og som desuden har en vis autoritetstro.

Når det gælder den moderne, terapeutiske hypnose, anvender terapeuten det, der hedder den tilladende hypnose, hvor klientens ubevidste bliver inviteret til at gå i en dyb behagelig, fokuseret tilstand og hvor terapeuten giver suggestioner, i overensstemmelse med det, klienten

selv under den indledende samtale har accepteret og som klienten på det dybe ubevidste plan kan drage nytte af.

Desuden skal jeg understrege, at man KUN er påvirkelig i trance, hvis det sker i overensstemmelse med ens dybeste religiøse, moralske og kulturelle integritet. Ingen kan få nogen til at gøre noget i trance, de ikke ville gøre i vågen tilstand.

Den professionelle hypnose-terapi

Jeg vil som hypnose-terapeut ikke anbefale, at nogen går i gang med hypnose-terapi efter blot at have læst en bog om emnet. Den certificerede hypnose-uddannelse, som giver adgang til medlemskab af NGH (National Guild of Hypnotists) er en internationalt anerkendt uddannelse, der følger samme metoder og etiske regler i hele verden. Denne hypnose-terapi anvendes også på de universitetshospitaler i fx USA og England, hvor der forskes i hypnosens gunstige betydning for en række patienter.

Grundlæggeren af den moderne hypnose, Milton Erickson, udviklede den standard og de metoder, der anvendes internationalt i dag, og hans metoder udgør en af hjørnestenene i NLP-terapien – et system, der bl.a. lærer os at tænke i nye mønstre, at sætte mål og nå dem. NLP anvendes i dag til coaching, elitesport, virksomhedsledelse og personlig udvikling.

Vil man lære hypnose-terapi, bør man få denne internationalt godkendte uddannelse, der omfatter skolegang, træning, supervision, egen-terapi, eksamen samt klinisk erfaring, og som indebærer, at man skriftligt tilslutter sig en række etiske regler – samt forpligter sig til hvert år at videre-uddanne sig indenfor faget.

Vi anvender hypnose hele tiden

Der er intet mystisk eller overnaturligt ved hypnose. Det er noget ganske dagligdags, som vi alle kan helt naturligt. Mødre har anvendt hypnose på deres børn i hundredvis af år. Når en mor lægger sit barn til at sove, sørger hun for, at der er ro og trykthed omkring barnet, at det ligger godt og er uforstyrret, kan slappe af og døse.

Ritualerne omkring sengetid er med til at få barnet i trance, og så fortæller moderen en historie, fx et eventyr, der har til formål at fremme gode værdier i barnet: Ærlighed, mod og godhed. Barnet kommer til selv at føle sig

som helten i historien og tilegner sig den viden, at alle har evnerne i sig, der kan forvandle en håbløs situation til en verden fuld af muligheder.

På grund af at barnet er i trance, lærer det på et meget dybt bevidsthedsplan.

Hjernens hviletilstand

Trance er en naturlig tilstand, som vi befinder os i mange gange i løbet af de vågne timer. Det er en dagdrømme-tilstand, som oftest optræder ca. hvert 90.-120. minut i løbet af dagen. Lige før vi falder i søvn, og lige før vi vågner, er vi i en meget dyb trance. Når vi sover, er vi ikke i trance – trance er ikke søvn.

Trance er hjernens hviletilstand. Uden trancen ville vi ikke være i stand til at fungere. Det er i denne tilstand – en ”væren”-tilstand, en dagdrømme-tilstand – at vi slapper af, oplever velvære og har størst adgang til vore ubevidste ressourcer som intuition, åndelighed, kreativitet, indsigt, inspiration, humor osv.

Trancen er midlet – ikke målet

Når vi som hypnose-terapeuter skal hjælpe klientens ubevidste sind, er det nemmest – som i tilfældet med barnet og godnat-historierne – hvis klienten er i trance. I trance er man mere fokuseret og åben for indsigt og ny viden.

Hypnose-terapeuten anvender teknikker, der fremkalder trance-tilstanden – i stedet for at vente et par timer på, at den indtræffer naturligt hos klienten. Trancen er altså ikke selve målet med hypnose, ligeså lidt som vådt hår er målet for en frisør – det er blot nemmere at klippe håret, mens det er vådt.

Altid til det bedre

Når hypnose-terapeuter arbejder med klienter, hjælper vi dem med at komme af med en problematisk adfærd, tankegang eller negativ overbevisning til et positivt mønster og en bedre livskvalitet.

Hvis vi har en fastlåst overbevisning som fx ”Ingen kan lide mig”, ”Hvis jeg åbner munden, vil de andre opdage, at jeg er dum” eller ”Jeg duer ikke til noget”, er det svært at trives og få det bedste ud af tilværelsen.

Hypnose-terapeuten kan ved hjælp af suggestioner, visualiseringer og metaforer mm. hjælpe klientens ubevidste til AHA-oplevelser eller indre processer, der skaber nye, positive overbevisninger. En ny overbevisning kunne være: ”Jeg kan lide mig selv og ved, at andre kan lide mig”.

At regrediere klienten tilbage til barndom, fosterstadie eller tidligere liv kan også give det ubevidste netop den AHA-oplevelse, der skal til for at bryde det gamle, uhen-sigtsmæssige mønster. Det er dog altid klientens ubevidste, der afgør dette og der bør altid tages udgangspunkt i et nuværende problem – så rejser til tidligere liv ikke bliver et ”turist-mål”.

Mange veje til den positive forvandling

Udover at regrediere klienterne tilbage i fortiden, bruger hypnose-terapeuten forskellige teknikker til at fremme den indsigt i klientens ubevidste, der skaber den dybe forandring. De har alle det samme formål: At få klienten fra en negativ, plagsom tilstand til en positiv tilstand med trivsel og personlig vækst.

Fx følgende teknik kan bruges, hvis klienten har en indre dialog kørende: ”Hvorfor kan jeg ikke bare holde op med at...?”, ”Hvorfor skal jeg altid ...?” Denne indre dialog tager terapeuten helt bogstaveligt og hjælper klienten

med at afdække, hvad der er målet med den uønskede adfærd. Når målet er fundet, analyseres, om den uønskede adfærd nu også i virkeligheden fører til det ønskede mål. Det viser sig ofte som en indsigt hos klienten, at dette ikke er tilfældet.

En anden teknik, der bruges, er at invitere klienten til at opleve sig selv i en fremtid, hvor klienten ikke længere har den uønskede adfærd eller tankemønster – hvad betyder det for mig at være fri for dette problem? Det er meget motiverende at opleve alle de fordele, der venter.

Næsten sovende til et bedre liv

Klienterne oplever hypnose-terapi som fredfyldt, afslappet og behageligt, og mange siger bagefter. ”Er det virkeligt så nemt at få det godt?” Det er på det ubevidste plan, vi finder forklaringen på gamle indlærte mønstre og lærer nye måder at tænke på, som gør livet lettere. Det er lettere at gå til eksamen, når ”klappen” ikke længere går ned. Det er nemmere at have en kæreste, når man ikke længere er sygeligt jaloux. Det er bedre at leve i en dagligdag, hvor man ikke længere er bange for at gå på gaden.

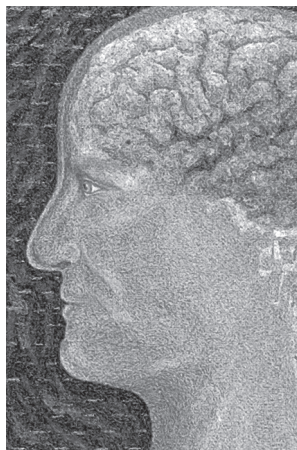
Vi er ofte rigtigt gode til at have det dårligt – i hypnose-terapi lærer vi, hvordan vi får det godt. At man kan komme næsten sovende til resultaterne, er kun et ekstra plus ved denne terapi-form.

www.hypnose-terapeut.dk

OM HJERNEN OG DET TREENIGE PRINCIP

v/Per Bruus-Jensen

Som udforskningen af den fysiske hjerne skrider frem, kommer det stadig tydeligere til syne, at hjernen i et og alt synes ansvarlig for hele den side af den menneskelige tilværelse, vi kalder ”det åndelige”, ”det mentale”, ”det psykiske”. Kort sagt hele det subjektive univers, vi hver især lever i her på det fysiske plan. Dette personlige univers synes 100% genereret af den fysiske hjerne og dens processer, således at samme univers uden videre kan defineres som et resultat af den måde, hvorpå hjernen og dens funktioner eksisterer for os...

Svagheden viser sig ved, at hjerneteorien som et produkt af menneskelig hjernevirksomhed *selv* tilhører den subjektive virkelighed og dermed også selv må betragtes som et eksempel på epifænomenal skinvirkelighed, omfattet af de samme forbehold mht. troværdighed som alt andet af subjektiv natur. Eller sagt anderledes: Ved at fremføre det epifænomenale postulat med samtlige dets implikationer ophæver den materialistiske hjerneteori på forhånd sin egen troværdighed og ’skyder’ dermed så at sige sig selv i foden...

At nå til denne konklusion er imidlertid ikke ensbetydende med total afvisning eller underkendelse af hjerneforskningens empiriske, faktuelle, operationelle samt terapeutiske kvaliteter og aspekter, men angår alene den type eksistentielle konklusioner, man mener at kunne drage af sin forskning.

Som det indirekte bevis på denne sammenhæng tjener de erfaringer, der vindes i forbindelse med skader, indgreb og defekter i hjernen – herunder påvirkninger i form af alkohol og psykofarmaka – narkotiske stoffer inklusive.

Dette syn på hjernen som faktisk ophav til alt det såkaldte åndelige registreres ofte af åndeligt interesserede og søgende mennesker som højst ubekvemt i den forstand, at det synes at anfægte netop ”*det åndelige*” som noget reelt – ja, helt overflødiggør det som en faktisk, uafhængig virkelighedssfære betragtet. Og reaktionen er ofte en strategi lig strudsens; man lukker simpelthen øjnene for hjerneforskningens resultater og slår sig til tåls med, at forskerne nok bliver klogere, når de engang kommer til vejs ende med deres undersøgelser.

Denne reaktion er så meget mere forståelig som de vundne forskningsresultater tilskynder hjerneforskerne til at hævde, at alt det åndelige/subjektive, hele vor livsoplevelse og bevidsthed, slet og ret er ren og skær skinvirkelighed af såkaldt *epifænomenal* observans. Hvilket i praksis vil sige en form for illusorisk og dermed utroværdig virkelighed.

Imidlertid kan netop denne holdning påvises at være det svage led i den materialistiske hjerneteori og dermed det punkt, der giver mennesker med længsel efter en autentisk *åndelig* virkelighedsopfattelse nyt håb.

Først og fremmest udelukker den pågældende forskning ikke på nogen måde muligheden af, at hjernen de facto samarbejder med et ’bagved’ liggende ikke-fysisk organsystem. Et system, der tjener som den udslagsgivende faktor mht. til den fysisk-objektive virkeligheds konvertering til subjektiv-åndelig virkelighed, repræsenteret ved personlig, privat livsoplevelse og bevidsthed.

Tværtimod kunne antagelsen af et sådant ikke-fysisk para-system måske kaste forklarende lys over en hidtil uløst gåde inden for den igangværende hjerneforskning. Nemlig gåden om de såkaldte *qualias* tilblivelse og natur, hvormed der i praksis sigtes til hele det register af sansekvaliteter (lyde, lugte, dufte, farver, toner etc.), der præger vor daglige livsoplevelse, og som tilblivelsesmæssigt tager udgangspunkt i vekselvirkningen mellem det enkelte menneskes sanseapparat og den omgivende stofverden.

Netop dette arsenal af subjektive fænomener og deres tilblivelse har til dato trods et hvert forsøg på udtømmende, videnskabelig forklaring, og i mangel af bedre postulerer man i overensstemmelse med den rådende grundholdning, at de pågældende *qualia* simpelthen er produkter af en særlig tolkningsvirksomhed, som hjernen på en eller anden måde er i stand til at præstere...

Den røde postkasses mysterium

Til belysning af hjerneforskernes problem mht. de omtalte *qualia* skal vi et øjeblik opholde os ved oplevelsen af en rød postkasse. En ganske almindelig dansk postkasse. Og vi vil forenkle problemet ved at nøjes med at fokusere på oplevelsen af selve den røde farve; hverken mere eller mindre.

Rent umiddelbart synes der ikke at være noget problem; postkassen er jo simpelthen rød, og derfor *oplever* vi den naturligtvis også som rød; det er simpel, naivrealistisk logik.

Men er det nu også det? Nej, på ingen måde. Tænker man sig nemlig postkassens røde maling forstørret op, så man kunne se de enkelte malingatomer, vil det vise sig, at disse slet ikke selv er røde. Ja, de har overhovedet ikke nogen farve, men er i virkeligheden blot svingende systemer og mønstre af masseenergi; og vel at mærke i sig selv *usynlig* masseenergi. Men atomerne vekselvirker med det lys, der kommer fra solen og kaster noget af det tilbage og ind i vore øjne. Nemlig den såkaldte røde del af dette lys.

Undersøger man imidlertid denne røde del nærmere, viser det sig, at der blot er tale om elektromagnetiske svingningssystemer med en særlig frekvens og bølgelængde. Men uden det mindste spor af rød farve. Faktisk er de pågældende svingningssystemer i sig selv fuldstændigt farveløse, og dertil fuldstændigt usynlige, og spørgsmålet er derfor, hvor den røde *qualia* kommer fra...?

Man ved det ikke! Det er et uløst mysterium, og man har endog ikke fat i blot begyndelsen til en løsning, men må nøjes med at postulere, at hjernen med udgangspunkt i den foreliggende bølgelængde på en eller anden måde *tolker* inputtet af elektromagnetisk energi som farven rød.

Til gengæld møder man hos Martinus i det mindste udgangspunktet for en mulig forklaring. Nemlig i form af det såkaldte *sanseregister*, der er et ikke-fysisk organ, bygget op af det erfaringsmateriale, som det enkelte menneske har høstet gennem sin evige fortid. Ved sin måde at være 'konstrueret' samt sin måde at fungere på er sanseregistret simpelthen skræddersyet til at reagere på objektive impulser udefra med kvalitative output's i form af netop sansekvaliteter med eksistens for udelukkende det Selv eller Jeg, der som endnu en side af den ikke-fysiske virkelighed er sanseregistrets skaber og legitime indehaver. Hvilket igen betyder, at den røde farve i Martinus' fremstilling helt præcist kan defineres som et spørgsmål om den måde, hvorpå specielt sanseregistret og de heri forekommende funktioner eksisterer for Jeget/X1

Hjernen og de tre X'er

Forudsættes det, at Martinus har ret i sin henvisning til det ikke-fysiske sanseregister som løsningen på den røde farves gåde, rejser det spørgsmålet om, hvorledes den fysiske hjerne kan tænkes at korrespondere med sanseregistret på en sådan måde, at den resulterende oplevelse får karakter af en *fysisk* hændelse.

Svaret på dette spørgsmål tager udgangspunkt i det faktum, at hjernen ved roden er et kvantum energi (masseenergi) i en kompleks og stabil orden. Thi herved repræsenterer den en fysisk version af det særlige kosmiske funktionsprincip, Martinus omtaler som skabeevnen/X2. Hvilket igen betyder, at hjernen rent principielt på forhånd er selvskreven til at kunne samarbejde med det ikke-fysiske sanseregister, idet også dette er en kombination af energi (parafysisk energi) og herved ligeledes repræsenterer skabeevnens princip/X2. Samspillet mellem den fysiske hjerne og det ikke-fysiske sanseregister er med andre ord et *internt* anliggende i skabeevnen/X2. Et anliggende, der fra naturens hånd er indrettet til at kunne fuldbyrde sig med stor præstationsskraft som subjektiv effektgenerator betragtet.

Dette er så meget mere tilfældet som den fysiske hjerne også er 'sæde' for et andet grundlæggende princip af kosmisk observans. Nemlig princippet skaberen/X1. Og da de hermed omtalte to principper som aspekter af et i virkeligheden *treenigt* princip ikke kan skilles ad, ligger det også i kortene, at princippet skaberen/X1 ér, hvor princippet skabeevnen/X2 er. Og set under denne synsvinkel er det ikke så mærkeligt, at resultatet af samspillet mellem hjernen og sanseregistret i form af oplevelsen af den røde farve kan få karakter af en *fysisk* oplevelse, idet princippet skaberen/X1 OGSÅ i Martinus' fremstilling spiller rollen som princippet *oplever/subjekt*.

Som det fremgår, tegner den fysiske hjerne både princippet skaberen/X1 (i form af tomrummet mellem hjernens

atomer og disses elementarpartikler) og princippet skabe-
 evnen/X2, repræsenteret ved hjernen set som et kvantum
 masseenergi (jfr. Albert Einsteins berømte ækvivalens-
 formel $E=mc^2$). Og da disse to principper som sagt ikke
 kan skilles ad, fremstår hjernen foreløbig som et *to-enigt*
 princip. Men også et tredje grundprincip lader sig påvise,
 nemlig "det skabte"s princip/X3.

I praksis viser dette sidste princip sig som hjernens time-
 lige struktur og opbygning samt som det væld af funk-
 tioner og processer, den til stadighed genererer, og som
 naturligvis er det egentlige formål med dens optræden
 på den menneskelige livsscene. Og da det pågældende
 princip på uadskillelig vis er knyttet sammen med de to
 andre, (X1 og X2), ses det, at hjernen (i øvrigt sammen
 med resten af organismen) i virkeligheden tegner et *tre-
 enigt* funktionsprincip og således fremviser den særlige
 kosmiske 'profil', der ifølge Martinus er livets ultimative
 signalement.

Men er denne fremstilling af tingene ikke lige akkurat
 vand på den materialistiske virkelighedsforståelses mølle,
 kan man spørge.

Svaret er bekræftende. Men med den meget vigtige tilfø-
 jelse, at den fysiske treenighedsudgave ikke ville kunne
 fungere som levende og bevidst, hvis ikke den befandt sig
 i rapport til et bagvedliggende ikke-fysisk organkompleks
 af i virkeligheden uforgængelig natur, omfattende blandt
 andet det førnævnte sanseregister, der sikrer de fysiske
 sanseimpulsers konvertering til ikke-fysiske *qualia*. Altså
 til den rigdom af sansekvaliteter, der ikke alene gør livets
 oplevelse mulig på det fysiske plan, men også tilfører den

et indhold og en fascination, der gør den mere dyrebar for
 sin indehaver end noget som helst andet i tilværelsen.

Det skal til slut nævnes, at Martinus – mærkeligt nok
 – ikke selv har skrevet om sanseregistret i sine mange
 værker, men til gengæld gentagne gange har bragt det
 på bane og indgående forklaret det for forfatteren af
 disse linier

Første gang, det skete, var ved afslutningen af en
 vandretur på Eremitagesletten i Dyrehaven (skildret i
 "Sol & Måne", 2001), hvor Martinus åbnede for emnet
 ved at udtale, at oplevelsen af det skønne aftensceneri i
 virkeligheden var et kig ind i vor egen evige fortid, idet
 erfaringsmaterialet fra denne fortid i virkeligheden dan-
 nede grundlag for, at vi kunne opleve noget som helst
 nu. Og naturligvis gav denne oplysning efterfølgende
 anledning til en lang række samtaler med Martinus om
 det spændende emne, hvilket imidlertid er en ganske
 anden historie...

Kilder:

- James H. Austin: "Zen and the Brain", 2001
 Per Bruus-Jensen: "Eksistens og udødelighed", bind 1,
 1982
 Per Bruus-Jensen: "I begyndelsen var tomheden", 1998
 Morten L. Kringelbach: "Hjernerum", 2004
 L. Luria: "En splintret verden", 1973

Relevante artikler:

- Harry Rasmussen: "Fængslende illusioner"; Kosmos nr.
 10/2005
 Harry Rasmussen: "Hjerne og sjæl", DNV. Nr. 4/2005

MEDLIDENHEDSEVNE

I Illustreret Videnskab nr. 18/2005 har man foretaget en undersøgelse af danskernes medli-
 denhedsevne. Det siger noget om, hvor langt vi er kommet i åndelig udvikling. Videnskaben
 tror åbenbart, at medlidenhedsevnen sidder i hjernens kemiske stoffer.

LÆSERNE MENER ...

En nyopdaget type hjerneceller, spejlnuroner, har vist sig
 at være årsagen til, at vi mennesker har indfølelse:
 Føler du fysisk ubehag, når du ser andre mennesker lide?

Ja	78 %
Nej	15 %
Ved ikke	7 %

HVAD ER DRØMME?

v/Ruth Olsen

Vi kender udtrykket “døden er blot en søvn”, men hvor mange ved vel, hvad søvn dybest set er ud over, at kroppen er sat på “stand by”? Hvad med bevidstheden? Ingen er i tvivl om, at vi oplever mange ting, mens vi sover. Det kalder man drømme. Men hvad er det og hvor kommer de fra?

Videnskabelig forskning har påvist, hvordan hjernen arbejder natten igennem omend i nedsat “gear” og forskellige stadier. Derfor tror mange, at drømme er noget, hjernens kemiske stoffer skaber. Når en computer kan opbevare uanede mængder af data, så kan en hjerne vel også, tænker man måske. Men hjernens kemiske stoffer er skiftet ud efter nogle år, så hvordan skulle barndommens oplevelser kunne sidde der? Desuden er drømme jo ikke bare genfremkaldte erindringer.

Freud sagde, at “drømme er kongevejen til det ubevidste”, og mente dermed bl.a. fortrængte erindringer. Men hvad så med de synske drømme, dvs drømme om begivenheder der senere indtræffer? “Fremtidserindringer” har David Ryback kaldt dem i sin bog “Når drømme går i opfyldelse” (L&R 1994). Med bl.a. Einsteins relative tidsbegreb, Karl Pribams holografiske model og John Eccles påvisning af hjernen som en kombineret radiosender og -modtager, forsøges en videnskabelig forklaring på, hvorfor man i drømme kan modtage signaler fra hinsides tid og rum.

Mange drømme er symbolske billeder og hændelser. Om tolkningen heraf er der skrevet et utal af bøger, men der findes næppe en generel opskrift, for udover C.G.Jungs arketyperiske symbolbilleder er drømmenes billeddannelse noget personligt, fordi vi nu er kommet ret så langt i udviklingen af individualitet. Selv om mange folk er vældig optaget af deres drømme, forekomme de fortsat temmelig mystiske for de fleste.

Martinus om drømme

I Livets Bog II stk. 338-345 forklares, hvordan bevidstheden må forlade kroppen om natten for at nervesystemet kan få ro til at udbedre skaderne efter tyngdeenergiens slid på det dagen igennem. Det arbejde har vi kroppens automatfunktioner til. Men det betyder ikke, at bevidstheden holder op med at fungere, den fortsætter i det Martinus kalder “natbevidsthed”.

Vi fortsætter altså med at opleve, nu blot ikke ved impulser fra vore fysiske sanser. Jeget (X1) har andre legemer og sanser at opleve med end de fysiske. Vi eksisterer således i to verdener, to forskellige frekvensområder, kan man sige. Drømme beviser faktisk, at vi kan leve og opleve uafhængigt af den fysiske krop, dvs også efter kroppens død. Det undrer Martinus, at dette ikke har givet anledning til mere eftertanke hos menneskene, end tilfældet er.

At vi som regel ikke kan tage erindringen om nattens oplevelser med ind i vor vågne dagsbevidsthed - eller ihverfald kun i usammenhængende brudstykker - skyldes vor nuværende hjernes kapacitet og fordi hukommelsesenergien er på lavpunktet. Og det er just også meningen, for vi skal på det nuværende udviklingstrin koncentrere os om at lære af den fysiske verdens genvordigheder. Det er her vi skal bakke med at gøre uvidenhed til viden ved at udvikle intelligens og følelse.

Men det sker dog, at vi får lov at bringe klar viden med tilbage til dagsbevidstheden, f.eks. viden om fremtidige hændelser. Martinus skriver bl.a. i stk. 341 efter beskrivelsen af drømme som erindringer fra fortiden: “Fjern-syn i rummet og fjern-syn i tiden er dog rene nyoplevelser. Individet får her tilegnet sig en hel ny viden.” Han udelukker altså ikke, at vi også kan lære noget og altså udvikles via drømme.

Hvorfor vi sommetider drømmer så stærkt og klart, at vi tydeligt husker oplevelsen, når vi vågner, forklares ikke. Men vor skytsengel har måske ved særlige situationer en finger med i spillet? Som f.eks. hos de, der pga en drøm om skibsforslis afbestilte deres billet til Titanics jomfrurejse? Karma-puslespillet skal jo gå op. Og hvordan går det til, at vi får den samme drøm gentagne gange, når det drejer sig om et vigtigt budskab?

Vort højere jeg har naturligvis det store overblik over fortid og fremtid og om, hvad der er fornødent, når vor bevidsthed færdes "på den anden side", problemet er kun, hvordan vi bringer den viden velbeholdent med tilbage til dagsbevidstheden. Når hjernen åbner lidt flere "afdelinger", løser det problem sig vel. Også det er et udviklingsspørgsmål.

Teosofisk drømmeforklaring

At vi kan være åbne for impulser mange steder fra, når vi sover, skriver teosoffen Leadbeater en del om i sin lille bog om drømme (oversat til dansk i 1925).

Mens det fysiske og æteriske legeme sover, frigøres astrallegemet. Bevidstheden hos kroppens celler kan stadig påvirke hjernen, hvorfor f.eks. en dårlig fordøjelse giver urolig søvn.

Leadbeater er clairvoyant og har observeret forskellige typer af mennesker, mens de sover. Hvis et menneske har ringe åndelig udvikling, vil hans astrallegeme hænge som en lidt udflydende grumset sky lige over det fysiske legeme, skriver han.

Fordi denne person har så lidt tænkeevne, vil han kun drømme i forvirrede billeder og hændelser med sig selv i centrum, påvirket af hans sædvanlige lidenskaber og begær. Da hans koncentrationsevne og selvstændige vilje er så ringe, vil han let blive påvirket af andres tilfældige tanker, der svæver forbi, hvis deres vibrationer ellers er grove nok til at sætte hans astrallegeme i bevægelse. Han husker sjældent noget, når han vågner.

Den, der er længere fremme i sin åndelige udvikling, har et mere fast og klart astrallegeme og kan bevæge sig længere væk fra den fysiske krop. Han kan reagere på stadig finere vibrationer, men reagerer ikke længere på de grove. Alt efter bevidsthedens udvikling, kan han i sit astrallegeme besøge fjerne egne, møde og udveksle tanker med venner, levende eller døde, evt. nogle der giver advarsler eller gode råd.

På dette plan er de komplicerede årsagsforbindelser synlige, hvorved fremtidige hændelser kan observeres. En person med en udviklet selvstændig vilje kan til en vis grad gribe ind i og ændre denne årsag-virkning-kæde ved at sætte nye årsager i bevægelse.

Egoet vil under søvnen ofte tænke i symboler, dvs at det, som på det fysiske plan ville kræve mange ord at udtrykke, overføres ved et enkelt symbolsk billede. Når dette billede erindres i den vågne bevidsthed behøver det en fortolkning, men hvis nøglen hertil ikke huskes, opstår let forvirring.

Hvis et menneske ønsker i sin vågne bevidsthed at høste fordel af det, som egoet kan lære under søvnen, er det absolut nødvendigt at erhverve kontrol over sine tanker og lidenskaber. Han vil da være uimodtagelig for de tilfældige strømme fra det omgivende tankeocean. Når han lægger sig til at sove, kan han med sine tanker skabe en beskyttende skal omkring sig. Desuden er de sidste tanker før søvnen af stor betydning for det, han vil komme til at opleve.

Det gamle folkelige "husråd" om "ikke at lade solen gå ned over sin vrede", dvs få vreden ud af sit sind før man sover, er god gammel visdom.

Leadbeater slutter med ordene: "Thi husk på, det der først kun synes at være drømmenes port kan blive indgangen til de ophøjede riger, hvor den sande vision er mulig. At lægge sig til at sove vil da ikke mere betyde at synke ned i glemsel, men at træde ind i et strålende, glædevækkende og ædelt liv, hvor sjælen altid belæres, selv om al dens tid tilbringes med tjeneste for at fremhjelpe menneskehedens evolution."

Når vi er nået langt nok i vor åndelige udvikling, kan vi ikke bare i vågen tilstand være guddommens redskab til hjælp for vore medmennesker, men vi kan også gøre os nyttige under søvnen, og da med en langt større aktionsradius. Om det har Leadbeater også skrevet en lille bog. "Usynlige hjælpere" hedder den. Heri beskrives, hvordan vi, mens vort fysiske legeme sover, kan ile nødlidende til hjælp eller dog til trøst, evt. indgive andre fysisk inkarnerede impuls til at handle.

Hvad vi er på vej til

Også ifølge Martinus er vi på vej mod lysere tider med hensyn til vore natlige oplevelser. Når vor kærlighedsevne er højt udviklet vil vore drømme blive rene paradisooplevelser. Den "skærsildszone", som vi med negative mentale tilstande kan komme på gæsteoptræden i, dvs de drømme vi kalder mareridt, vil blive et overstået stadie. Søvn, som vi iøvrigt behøver mindre og mindre af efterhånden som vi bruger mindre tyngdeenergi i den daglige adfærd, vil ikke bare udbedre kroppens skader,

men også mentalt vil vi vågne med glæde og større livsmod i vort sind.

En skønne dag findes fænomenet drøm slet ikke mere. Martinus skriver i LB II stk.345, at det jordiske væsen ikke skal blive ved at leve "med to vågentilstande adskilte fra hinanden, tværtimod, nævnte væsen udvikler sig jo bort fra "tyngdeenergien" og arbejder sig mere og mere hen imod en tilstand, hvor de to former for vågentilstande forener sig til een permanent og klar dagsbevidsthedstilstand."

Oplevelser udenfor det fysiske legeme.

v/Awami Panchadasi, genfortalt af Lars Nibelvang

Følgende er uddrag af en artikel, der stod i tidsskriftet "Okkultisten" 1944. Den handler om en guru's vejledning til sin elev, som fra en søvnliggende tilstand tages med på en tur udenfor kroppen.

Nu genfinder du dig selv udenfor din fysiske form. Når du drejer hovedet, kan du se dit eget såvel som mit fysiske legeme. De er tilsyneladende faldet i søvn i de to lænestole, vi satte os til rette i for et øjeblik siden. Hvis du ser lidt nøjere efter, vil du se, at din astrale form, såvel som min, er forbunden med sin fysiske genpart med et meget fint bånd af æterisk substans, der meget ligner skinnende spindelvævssilke. Dette bånd er i stand til at udvide og sammentrække sig, så du kan bevæge dig frit omkring.

Nu koncentrerer du opmærksomheden, som du har lært at gøre og vil, at dine vibrationer skal stige i hastighed, men i fuldkommen harmoni med mine, så du kan holde dig ved min side i stedet for at bevæge dig alene til andre underplaner. Du vil nemlig ikke finde det hverken sikkert eller behageligt at forlade mig, før du har lært at færdes i disse fremmede egne. Du vil befinde dig i en fremmed atmosfære, skønt du ikke har bevæget dig en tomme i rum.

Bag ved dig opfatter du svagt rummet, vi bor i, og foran dig opfatter du nogle mærkelige fosforlignende glimt og lysstriber af forskellig farve og tone. Det er vibrationer og bølger af kraft, for du passerer nu gennem kraftplanet. Denne livlige, blålige stribe er en passage af nogle elektriske strømme, sandsynligvis trådløse budskaber glimtende gennem rummet. Bag ved dig på bordet ser du en magnet, som altid ligger der. Men nu ser du de særegne fosfor-udstrålinger omkring dens poler, som ikke er synlige på det materielle plan.

Du bemærker også en fin vibrerende glød omkring enhver fysisk genstand. Det er kraften fra den atomiske og molekylære tiltrækning osv. Endvidere finder du en endnu svagere stråleglans, som gennemtrænger hele atmosfæren - det er de udadgående tegn på tyngdekraften. Hvis du var en fysiker, ville du finde disse ting meget interessante, men da du ikke er det, vil vi vende os mod de mere interessante ting forude.

Nu mærker du, at din livskraft vibrerer med større hastighed og føler, at vægt eller tyngde synes at være faldet fra dig. Du føler dig så let som en fjer og mærker, at du kan bevæge dig uden den mindste anstrengelse. Nuvel, nu må vi begynde at spadserere. Ja, spadserere, sagde jeg! Lad os gå gennem væggen og ud på gaden. Bliv ikke bange. Gå gennem væggen, som om den var lavet af tåge. Det er besynderligt at gå gennem sådan en stenvæg, ikke!

Lad os nu gå ned ad gaden. Skridt ud på samme måde, som om du var i legemet - stop et øjeblik. Der lod du jo en mand gå lige igennem dig. Husk at vi er ånder, der har en sovende krop, der venter på vor tilbagekomst. Se der! Den hund så dig, og den hest havde følelsen af din nærværelse. Se hvor nervøs den blev. Dyr har en meget fin psykisk sans i forhold til mennesker.

Læg nu mærke til de personer, som passerer forbi os. Du vil da bemærke, at de hver især har en ægformet aura med forskellige farver. Se den mudrede røde farve omkring denne mand, og bemærk den skønne spirituelle blå farve omkring denne kvindes hoved. Her kommer en intellektuel gigant, han har guldgule farver om sit hoved, men der er røde afskygninger omkring hans krop, han savner harmonisk udvikling.

Bemærk også disse hvirvlende og forvredne små cyklonagtige tankeformer, der udgår fra det hus - og læg mærke til det blæksprutteagtige tankeuhyre, der udgår fra værtshuset over på den anden side af gaden, se hvordan det prøver at slynge sine fangarme omkring passerende personer. Ret din koncentrerede tanke på det og tving det til at opløse sig ved hjælp af din vilje. Se hvordan det hensygnen og forsvinder.

Forsøg nu at hæve dig op over hustagene. Du kan let gøre det, blot du er overbevist om din egen viljestyrke. Nu er vi der. Se så ned og se en mængde små lys, hver repræsenterende en menneskelig sjæl. Hist og her ser du nogle lidt klarere lys og langt borte vil du bemærke nogle, der ligner strålende elektriske gnister. De sidste er meget fremskredne sjæle. Men kom, tag min hånd, vore vibrationer skal endnu højere op.

Besøg i 1. sfære

Nu skal du bevidne nogle ubehagelige syner. Hvis du var alene her og savnede den fornødne kundskab til selvbeskyttelse, ville du få nogle uhyggelige erfaringer. Dog ville du være beskyttet, hvis blot du fastholdt en positiv mental holdning og nægtede de astrale beboere at gøre dig fortræd. Kærlige tanker er som en fæstning, som disse indflydelser ikke kan gennemtrænge.

Dit første indtryk er, at den materielle verden stadig omgiver dig. Du ser alle dens scener ganske tydeligt, men efterhånden opdager du, at der er ligesom et slør mellem disse scener og dit eget plan. Dette er hvad vi kaldet "den astrale kirkegård". Du ser nogle former i opløsning af menneskelige væsner. Det er ikke fysiske legemer, men de bærer dog fremdeles en nøje lighed med fysiske lig. Det er astrale "skaller", som de diskarnerede sjæle efterlader sig, når de bevæger sig videre til højere verdner.

Astralkroppen går langsomt i opløsning, og under den proces dvæler den på denne særegne afdeling af det laveste astrale plan. Der er stor forskel på, hvor hurtigt denne proces forløber. Skallen af personer med høje spirituelle idealer vil hurtigt opløse sig, mens astrallegemet af personer med lave materielle begær holdes sammen i forholdsvis lang tid. Disse sidste har bibeholdt tilstrækkelige kræfter fra deres ejermands tidligere tanker og viljevibrationer til at give dem en midlertidig lighed med handling og liv. Det er som regel disse hendøende astrallegemer, der optræder som spøgelses på det fysiske plan.

Nu bevæger vi os videre til en region, som er indgangen til et sted, som er beskyttet af visse højere spirituelle indflydelser. Det er hvilestedet for de afdøde sjæle for en tid. Her dvæler de i fredfyldt søvn, medens de forberedes til deres nye liv på højere planer. Hvis du var højere åndeligt udviklet, havde du oplevet nærværelsen af store spirituelle væsner, men du ser dem ikke, fordi deres vibrationer er så meget højere end dine. De hjælper de afdøde med at højne deres vibrationsniveau, så de kan gå videre til det, religionerne plejer at kalde paradiset.

Den højtudviklede sjæl behøver ikke at hvile her lige så længe som gennemsnitsmennesket, som kan opholde sig her i flere år. Efter den tid fortsætter man til det plan, der harmonerer med ens eget vibrationsniveau, dvs udviklingsstadiet. Hvad vi hver især oplever som "paradis" er jo forskelligt.

Men lad os vende tilbage til vore fysiske legemer i lænestolene. Nu har du set lidt af det, du kalder "drøm" og set, at det er den rene virkelighed.

The point of no return

Refleksioner v/Gunder Frederiksen

Mon ikke nogle af vore ældre læsere mindes, at vi tidligere i IMPULS har skrevet om vor levende jord. I forårsnummeret 1987 er der således en artikel under titlen Gaia-hypotesen. Også den gang udfoldede den kendte forfatter og videnskabsfortolker Tor Nørretranders sig flittigt gennem medierne. Blandt andet kreerede han en TV-serie under navnet HVÆLV, hvor han bl. a. omtalte den engelske videnskabsmand og miljøforkæmper James Lovelock, som har fremsat en teori under betegnelsen Gaia-hypotesen, der i korthed går ud på, at Jordkloden er en selvregulerende organisme. Det er klart, at det måtte vække nysgerrig interesse i Martinus kredse. Som bekendt har Martinus i kraft af klar kosmisk bevidsthed så langt tilbage som i 1932 udnævnt Moder Jord som ikke blot en selvregulerende, men direkte levende organisme. Martinus påviser således, at såfremt Jorden ikke er levende, vil alt liv – inklusive dyr, planter og mennesker – være en total umulighed.

Vor truede jord

Et halvt århundrede senere – i 1979 – var Lovelock første gang på banen med sin dystre hypotese. Lovelock er forsker med en høj uddannelse, men desuden et menneske med evne til såvel visionær som holistisk tænkning. Han har således hele 50 opfindelser bag sig bl.a. detektorer til påvisning af, hvordan kemiske sprøjtemidler spredes og forurener naturen, hvilket bidrog til at starte miljøbevægelsen. Hvor videnskaben først og fremmest arbejder med udgangspunkt i en ren reduktionistisk tankegang, så Lovelock jordkloden som en holistisk enhed, et dynamisk sammenhængende system. En god ven foreslog at give hypotesen navnet Gaia-hypotesen, idet Gaia i græsk mytologi er navnet på jordgudinden. Og under det navn er hypotesen blevet genstand for debat på internationalt plan, hvor såvel tilhængere som modstandere flittigt har givet deres meninger til kende.

Gaias eksistens er imidlertid truet. Af os – af dig og mig og alle andre af dens indbyggere. Og så alvorligt ser det ud, at Jorden allerede har passeret det punkt, hvorfra der ikke er nogen vej tilbage. Den globale opvarmning er en uafvendelig udvikling, og de omfattende klimaforandringer, den vil medføre vil iflg. Lovelock blive fatale for den menneskelige civilisation.

Gaias hævn

Denne uhyggelige forudsigelse stammer fra James Lovelocks nye bog under titlen ”The Revenge of Gaia” (Gaias hævn). Her fremhæver professor Lovelock, at bestræbelserne for at modvirke global opvarmning ikke har en chance for at lykkes, og at det reelt er for sent at gøre forsøget”.

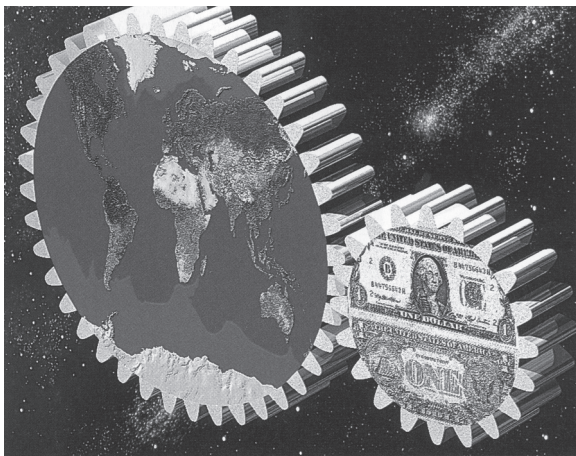
Udledningen af drivhusgasser, navnlig kultveilt (CO₂) fra kraftværker, transportmidler og industrien optages i atmosfæren, og det får den til at holde på solvarmen svarende til vinduerne i et drivhus. Dette ville føre til stigninger i den globale gennemsnitstemperatur på op til 5,8 grader Celcius. Men på højere breddegrader som f. eks. Danmark skulle stigningen blive markant højere. Ny forskning skulle vise, at den globale opvarmning sker langt hurtigere end forventet. En kommende rapport skulle således indeholde skarpe advarsler om øget tempo for klimaforandringer.

En katastrofe på vej

Iflg. Lovelock står Jorden og den menneskelige civilisation over for en katastrofe af større omfang, end vi overhovedet kan forestille os, og den vil ramme os hurtigere og pludseligere, end tidligere forventet. ”*Før dette århundrede er ovre, vil milliarder af os dø, og de få levedygtige populationer, der vil overleve vil primært bebo det arktiske område, hvor klimaet endnu vil være tåleligt*”. Lovelock indrømmer, at han sætter sagen på spidsen, men undskylder det med, at hans grundige analyser ikke levner ham andet valg. – Hans forklaring går ud på, at det er selve Gaias selvregulerende mekanisme, hvis eksistens anerkendes af stadig flere forskere, der er årsag til, at den globale opvarmning ikke kan tilbageholdes.

Det er denne mekanisme, som Lovelock foretrækker at kalde Jordsystemet, der vil sætte igennem, at den globale opvarmning ikke kan tilbageholdes. Systemet (som jeg gætter på kan sammenlignes med menneskets velkendte immunforsvar) skulle indeholde en myriade af feedbackmekanismer, som tidligere har virket sammen om at holde jorden køligere, end den ellers ville have været. Nu vil de imidlertid samvirke om at forstærke den opvarmning, der er fremkaldt af menneskelige aktiviteter, såsom transport og industri igennem enorme udledninger af drivhusgasser,

såsom kultveilte, CO₂. Det vil altså sige, at de globale mekanismer, der først virkede for at holde jorden køligere, nu skulle samvirke for at forstærke virkningen af de menneskelige aktiviteter som gennem transport og industrien udleder enorme mængder drivhusgasser – altså præcis hvad der retfærdiggør den skræmmende antagelse, at nu er der ingen vej tilbage.

Det er altså de dystre udsigter, der går verden over og sammen med stigende krigsfarer tegner et alvorligt billede af fremtiden for klodens mange former for liv, hvor mennesket ikke er nogen undtagelse. Et problem med Lovelocks teori er, at han ikke har andet forslag til at modvirke en katastrofe, end at skifte en alvorlig fare ud med en anden. I en artikel til The Independent foreslår han verdens miljøforkæmpere at opgive deres mangeårige modstand mod atomkraftværker, som ikke producerer drivhusgasser. ”Den globale opvarmning forløber så hurtigt”, siger han, ”at kun omgående og massiv udbygning af kernekraft kan bremse den”. Som man måtte forvente vækker det massiv modstand i miljøbevægelserne og de grønne partier.

Men hvordan er Lovelocks dystre udsigter ellers blevet modtaget? Iflg. dagbladet INFORMATION er hans teori anerkendt af stadig flere videnskabsfolk. For egen regning fremfører INFORMATION selv følgende oplysninger, som skulle være FAKTA: ”Udledninger af drivhusgasser, navnlig kultveilte (CO₂) fra kraftværker, industri og transport, fra afbrænding af alle fossile brændstofdskilder (kul, olie og gas) – optages i atmosfæren verden over, hvilket får den til at holde på stadig mere solvarme på samme måde som vinduerne i et drivhus.

Forskerne i FNs mellemstatslige panel til undersøgelse af klimaforandringer, IPCC, forudsagde for fem år siden, at dette ville føre til stigninger i den globale gennemsnitstemperatur på op til 5,8 graders Celcius – på højere breddegrader som Storbritanien og Danmark vil stigningen blive markant højere. Ny forskning viser imidlertid, at den globale opvarmning sker langt hurtigere end førhen forventet, og IPCCs næste rapport, der skal udkomme i 2007, må forventes at indeholde skarpe advarsler om et øget tempo for klimaforandringer. (Information d. 20. jan. 2006).

Men hvad ville Martinus sige? Også Martinus er inde på, at Jordkloden vil reagere med alvorlige naturkatastrofer, men den vil ikke gå under. At den store skabelsesproces gennem milliarder af år, som jordkloden repræsenterer, skulle slutte brat med jordens undergang, er usandsynligt. Martinus vil påpege, at en sådan afslutning på en gigantisk igangværende skabelsesproces er milevidt fra, hvad man må anse for at være Guds vilje. Men det er rigtigt, at jordkloden er blevet pint til bristepunktet, hvorfor den jo også reagerer som vi har set med voldsomme naturkatastrofer, som det ikke er utænkeligt, at der kommer flere af.

HVORDAN KAN EN LYS FREMTID FORUDSIGES?

I småbogen ”Kulturens Skabelse” forklarer Martinus det logiske i, at vi ligesom et æble nødvendigvis må udvikle os fra det ”sure” stadie til det ”søde”. Det ligger simpelthen indkodet i æblets kerne. Han skriver (kap. 38): ”Lad os se på et lille frøcorn, f.eks. en æblekerne. Hvad ligger der gemt i denne? I denne ligger der allerede en kombination af bundne kræfter, der er kombineret således, at deres normale udløsning kun kan forme sig som et æbletræs fremkomst med mulighed for at bære frugter, indeholdende nye kerner og således fremdeles.

Når man kender en sådan kerne, kan man altså forudsige, at den ved plantning på rette måde vil vokse og blive et nyt æbletræ, hvis frugter vil blive nye æbler og ikke noget som helst andet.” ... ”Skabelsens forløb med dens forskellige epoker, stadier og slutresultat kan derfor forudsiges af den, der har kendskab til kernens struktur og art i de givne tilfælde. Da jorden er en organisme, bliver dens materielle struktur, dens særlige udviklingsperioder og stadier også til efter en forudgående i dens kernestruktur indkapslet, skæbnebestemmende, bunden energikombination.”

Om bøger

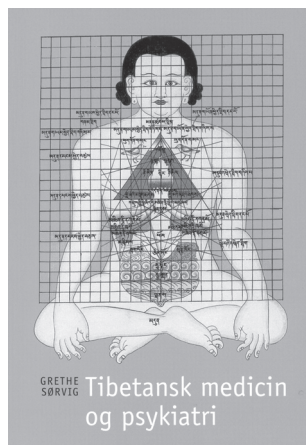
Tibetansk medicin og psykiatri

Af Grethe Sørvig

Bogans Forlag 2005

200 sider

Anm. v/Gunder Frederiksen

Når Tibet er på tale, vil mange af os først og fremmest tænke på Dalai Lama, der rejser land og rige rundt som en af verdens mest troværdige ambassadører for fred, kærlighed og tolerance. Folk strømmer til hans foredrag, når han en sjælden gang kommer til Danmark, og hans bøger er flittigt læsestof. Alt fra hans hånd er præget af varme og tolerance, men også realisme. Samt optimisme. Da han måtte flygte på grund af den kinesiske invasion, så han det naturligvis som en stor ulykke for Tibet, men på den anden side som en personlig fordel, idet han derved kom til den øvrige verden og lærte nye mennesker og andre sociale, kulturelle og politiske systemer at kende. Grethe Sørvigs bog "Tibetansk medicin og psykiatri" er en fremstilling af tibetansk medicin, sådan som hun har lært den at kende gennem sine studier. Hun har desuden undervist i den tibetanske tradition, ligesom hun har kendskab til tibetansk astrologi.

Bogen starter med et kapitel om tibetansk historie herunder en omtale af Dalai Lama og hans flugt fra Tibet.. De følgende kapitler samler sig om tibetansk medicin og diagnoseformer, medicinske ingredienser, klassificering af fødevarer, behandling af cancer, tibetansk psykiatri og Buddhistisk psykologi samt andre terapiformer, helbredende øvelser m. m. samt Kalachakra Tantra samt forbindelsen mellem medicin og astrologi.

Der gøres en del ud af, hvilke diæter der kan anbefales til de enkelte årstider samt om de karmiske årsager til sygdom. Bogen opererer med de tre væsker: Vind, Galde og Slim og forholdet mellem disse "væskers tilstedeværelse i menneskelegemet, der er bestemmende for, hvilken mennesketype, man tilhører". Der er forskellige diagno-

seformer f. eks. tungediagnose, urindiagnose samt pulsdiagnose ligesom der stilles diagnose ved interview.

Der er en righoldig variation af medicin. Vegetarisme fremhæves ikke. Men der gøres en del ud af at oplyse om forholdet mellem fødevarer og sygdomme f. eks. at "Kød fra vilde dyr styrker fordøjelsesilden" producerer fedt og hjælper mod svulster, nyresygdomme og reumatisme", ligesom der advares mod usunde madkombinationer. Det frarådes at tilbageholde tarmluften – altså en chance for parfumeindustrien ...

Med hensyn til cancer så bekræfter den tibetanske urin- og pulsdiagnose altid, at "de fysiske symptomer og årsager er sekundære, og at problemet er størst rent følelsesmæssigt hos langt de fleste patienter. Patienterne bør lære at tænke positivt og slappe af. Men man bør også undersøge om patienten bevidst eller ubevidst ønsker at dø og i så fald motivere ham/hende til at leve.

Ånder

Som noget helt specielt i forhold til Vestens medicin indgår begrebet ånder i sygdomsbehandling, og der er mange metoder til at diagnosticere besættelse. En speciel uregelmæssig og foranderlig puls, meget betegnende kaldet spøgelsespuls, indikerer således besættelse. Men der er også andre fysiske tegn på besættelse, f. eks. kronisk hud- og nyresygdomme, spedalskhed, epilepsi, sklerose o.a. Til diagnosticering af hvilken type ånd, patienten er besat af, benyttes en interessant metode. F. eks. skal kvinder urinere i et kar med kroppen vendt mod vest, medens mænd skal urinere mod øst. *Om de skal placeres ansigt til ansigt tæt over for hinanden, melder bogen dog intet om – i så fald kunne det da være interessant at iagttage udfaldet...*

Der er en skøn variation af ånder f. eks. duftædere, familieånder, kongeånder, grundejerånder, men også guder og dæmoner, som man kan blive besat af, så længe man ikke har nået oplysning. Dæmonerne kan ikke lide kærlighed, og derfor kan kærlighed mellem kæresten, familie og venner være en meget anbefalelsesværdig beskyttelse. Der findes også beskyttende ekcorcistiske mandalaer, som man kan bære om halsen, i en tøjpose eller hænge op over eller ved siden af yderdøren, hvilket kunne tyde på, at de tibetanske ånder ikke går direkte gennem lukkede døre og mure. Om de til gengæld banker på, før de går ind, melder bogen heller ikke noget om.

Tibetanerne har mange terapiformer f. eks. håndspålgelse, som vi jo kender som healing. Det er som regel de højere Lamaer, der har sådanne evner. En tibetansk kvindelig healer fra Nepal er særlig kendt for at kunne suge sygdommene ud af patienternes kroppe ved hjælp af et hult metalrør. Sygdommen kommer ud i form af en kaffebrums-lignende substans.

Helbredende øvelser er et særligt kapitel. Her behandles buddhistiske meditationsformer - først og fremmest meditation på Buddha. Medicin Buddha er den kosmiske healer, der findes som en højere arketype i alle mennesker. Meditation på dette aspekt fjerner den grundlæggende uvidenhed, der er årsag til alle sygdomme og ubalancer, og giver vitalitet, et godt helbred, stor, positiv kraft, livsglæde, beskyttelse, viden om og forståelse for medicin og healing, evne til at helbrede, visdom og Oplysning. Alle der praktiserer og studerer tibetansk medicin, mediterer på dette aspekt.

Det lyder jo vældig godt, blot de ikke glemmer hverdagen med alle de muligheder, der ligger i det sociale samvær med de omgivelser, som kan give det modspil og de erfaringer uden hvilken det nok kommer til at skorte på sund og jordbunden naturlig udvikling. *Der er noget, der tyder på, at hellige tibetanere, der har benene på jorden just ikke hænger på træerne...*

For at yde bogen fuld retfærdighed skal tilføjes, at den også indeholder nogle kapitler om medfølelse, give-tage meditation, at redde liv og åndedrætsøvelser. Den slutter med et kapitel om tibetansk astrologi, som jeg dog ikke føler mig kompetent til at vurdere. – Bogen er jo lidt speciel i forhold til vestlig tankegang, men kan anbefales til læsere, der har interesse for de interesseområder bogen repræsenterer. Om vi kan lære noget? Man kan altid lære af andre kulturer. Her kunne jeg især fremhæve tibetanernes omtale af bevidsthedens indflydelse på kroppens helbredsmæssige tilstand

Den virkelige verden

Af Jens Grundahl

Gyldendals Forlag 2005

340 sider

Anm. v/Ruth Olsen

Jens Grundahl samlede materiale til sin kandidatafhandling i psykologi på Århus Universitet. Den skulle handle om samspillet mellem kropslige og mentale processer. Det førte ham langt omkring i det såkaldt "alternative" og fik ham til at stille spørgsmålet, hvad "virkeligheden" i grunden er. For han var blevet klar over, at den ihvertfald var meget mere, end videnskaben sædvanligvis tror.

Hans undersøgelser danner grundlaget for denne bog, der omhandler parapsykologi, nær-død-oplevelser, Maria-åbenbaringer og mirakelhelbredelser. Han er meget skeptisk, men de fænomener, der taler for en større virkelighed end den, vore normale sanser fatter, er for overvældende. Han ville gerne tolke dem som "selvbedrag", men kan godt se, det ville være letkøbt udenomssnak.

Bogen fortæller nok ikke meget, der er nyt for Impuls-læsere, men dens grundighed og seriøsitet må kunne få selv den mest materialistiske forsker til at erkende sit verdensbilledes mangler og vække hans nysgerrighed. En enkelt ting vil jeg dog trække frem, nemlig de målinger af radioaktiv stråling, der er foretaget i forbindelse med åbenbaringerne i Medjugorje i Jugoslavien.

Målingerne er foretaget af biokemikeren Buguslaw Lipinsky i "åbenbaringsrummet" i kirken. Herom skriver han (s.313): "Ifølge alle kendte radiobiologiske love skulle seerne udsat for en så intens nuklear stråling dø i løbet af et par uger som følge af strålingsskader. Da sognets beboere og pilgrimme begyndte at samles og bede omkring kl. 16, nåede målingerne et maksimum på 20.000 millirad/t for så at falde igen efter messen."

I bogen er et kapitel om Kirsten Mørch-Nielsens oplevelser under sit 10 minutters hjertestop. Forfatteren har besøgt hende og konstateret, at der ikke kan være den mindste tvivl om hendes troværdighed. Hendes bog "Lys bag døden" vil jeg anmelde særskilt. Grundahl ender sin bog med at lufte sin religiøse tvivl - men sin tro på Jesus, og sin tro på, der findes en større virkelighed, vi først lige er begyndt at forske i.

Lys bag døden

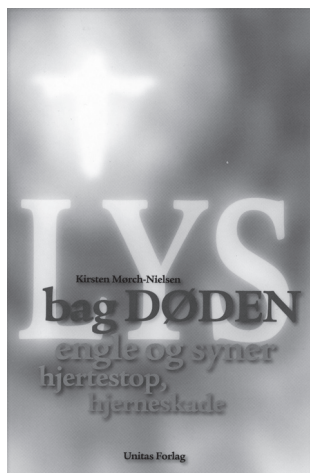
Af Kirsten Mørch-Nielsen

Unitas Forlag 2004

138 sider

125 kr.

Anm. v/Ruth Olsen

Kirsten var 28 år, læreruddannet og boede i New York, da hun havde sin døds-oplevelse. Hun var præstedatter og blev siden også selv præst. Bogens første udgave kom i 1992, hun har flere gange været i medierne og har holdt mange foredrag rundt om, så hun er nok efterhånden velkendt i Danmark. Den nye udgave af bogen er lidt udvidet og beskriver hendes kamp med det handicap, hun fik pga hjerneskadens, som et så langvarigt hjertestop gav hende. Hendes hukommelsesevne var svækket, men det hun havde oplevet under sin "død" har lige siden stået lysende klart.

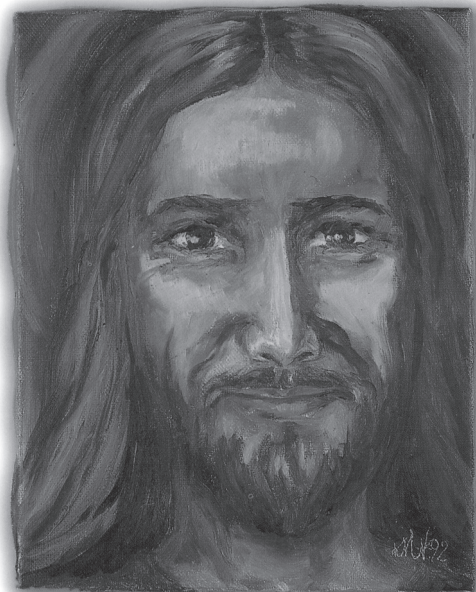
Jeg skal ikke gå i detaljer med det, hun oplevede "på den anden side", for det ligner så mange andre beskrivelser, vi har fået i de senere år. Her er det dog beskrevet nok så konkret og detaljeret. Hvad jeg hæftede mig ved var, at hun afviser muligheden af reinkarnation. Som teolog - jeg havde nær sagt indoktrineret teolog - tolker hun sin oplevelse ind i gængs kristen sammenhæng. F.eks. at fortabelse er en realitet men at *troen* giver frelse, og at vi ved døden kommer i paradiset - og bliver der til dommedag.

Efter sin skelsættende oplevelse har hun fået en del oversanselige evner. Hun kan f.eks. af og til se skytsenglene og de afdøde. Hun føler, hun har fået en nær kontakt

med Jesus, og da hun er kunstner, ønskede hun en dag at male et billede af ham, som hun oplevede ham i sin dødsoplevelse, for derved at kunne vise andre, hvad hun så. Men hver gang hun prøvede, blev hun standset. Herom skriver hun (s.131):

"Han råbte til mig i sjælen, at jeg havde billedforbud. Men så bad jeg ham så mindeligt, om jeg ikke måtte alligevel. Jeg ville så gerne og længtes efter at gøre det, hvilket Han jo godt vidste! Endelig gik Han med til det, men på den betingelse, at Han selv førte penslen. Den skitse, jeg havde i hovedet svandt helt væk. Jeg var parat. Billedet blev til og kan nu ses på refugiet."

I dag er Kirsten pensioneret men fungerer som refugiepræst på Mors. Det billede, hun malede, minder en del om det aftryk, der er fundet på det så berømte liglagen, som nu er i Torino i Italien og som mange mener, er ægte nok. Martinus havde et billede af dette liglagen-aftryk hængende i sin lejlighed, og han mente det var ægte. Men hvad skal vi mene om, at Jesus førte Kirstens hånd, da hun malede sit billede? Desværre kan jeg kun trykke det i sort/hvid her, det rigtige billede er i varme brun-

Kærlighed

Det mest ufærdige begreb i det jordmenneskelige sind er begrebet kærlighed. Hvis ikke det var således, ville verden i dag se helt anderledes ud, end den gør. Hvad er da den virkelige eller absolutte kærlighed? Kærlighed er en udstråling af energi, der er til nytte og gavn for alle levende væsener. Men dette, at den er til nytte eller gavn for alle levende væsener, er ikke ensbetydende med, at den er til glæde for alle levende væsener. At noget er til nytte eller gavn behøver ikke at betyde, at det absolut fornemmes som behageligt i det øjeblik, det sker. Kærlighed kan fornemmes som noget, der i højeste grad er ubehageligt, og her er vi ved kilden eller årsagen til jordmenneskenes misforståelse af begrebet kærlighed."

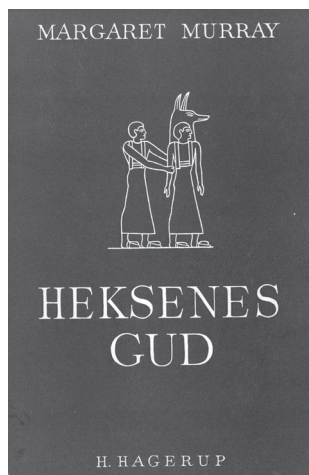
Alt er baseret på årsag og virkning og derfor også på retfærdighed og dermed kærlighed.

(Fra artiklen "Retfærdighed, behagelighed og kærlighed", Kosmos nr. 7/1973)

Guds legemsiggjorte stedfortræder

v/Ruth Olsen

Den religion, som kristendommen kaldte satandyrkelse og forfulgte med hård hånd, var faktisk ret avanceret og velorganiseret og dyrkedes i det skjulte helt op til 16-1700 tallet. Vi kender som regel kun inkquisitionens fordrejede historier, for også dengang var usandheder og løse rygter et effektivt middel i magtkampen mellem forskellige interesser. Den gamle religion beskrives af Margaret Murray i bogen "Heksenes Gud" fra 1953, og heraf kan det ses, hvor meget kristendommen overtog af dens forestillinger og kultiske ritualer.

Den var bygget op med "inderkredse" på 12 personer af begge køn og en leder, (ligesom Jesus siges at have haft 12 apostle!). Inderkredsene var samlet under en stormester, der var en særligt indviet og "Guds stedfortræder", altså en slags præstekonge. Det var især kvinder, der meget længe holdt fast i deres gamle tro, for her var et vist fællesskab, hvor man støttede hinanden og holdt glade fester. Stormesterens "næstkommanderende" kaldtes "jomfruen", og Murray mener Jeanne d'Arc var en sådan. Robin Hood var iøvrigt en stormester, siger hun.

Man holdt møder en gang om ugen og stormøder 4 gange om året. Da man jo kom langvejs fra til disse kvartårlige møder, var det vigtigt at have nøje rede på tidspunktet, hvorfor man ved hjælp af solens stilling måtte udregne dette. Derfor ser vi de mange sten-opstillinger rundt om i landskabet, hvorved man kunne fastlægge forårsjævndøgn osv. Det var jo vigtigt at møde stormesteren, den guddommelige, der blev dyrket somom det var Gud selv.

På stormøderne blev der spillet musik, sunget og danset ringdans, en hellig kædedans. Vi har stadig rester af denne ringdans, ikke bare den om juletræet og majstangen, men også den årlige løben rundt om kaabaen i Mekka er rester af denne gamle religion. Fællesmåltidet var en meget vigtig del af festen. Stormesteren var som regel klædt i sort (som præsterne stadig er) og bar dyremaske med bukkehorn. Religionen udsprang jo af den gamle frugtbarhedskult.

Stormesteren sad på en slags trone, hvor medlemmerne defilerede forbi med vokslys, som han tændte for dem som et symbol på, at han var "kilden til alt lys". Han uddelte brød og vin evt. øl, holdt som regel en tale med påbud og anvisninger, gav evt. gyldne løfter om fremtids herlighed. Der blev bedt fællesbønner om "fred og godt år", om at få en god høst på marken eller med en tak for "Guds gaver", hvis det var et efterårsmøde og høsten var i hus. (11. august var i øvigt en meget gammel hellig dag). Man troede på et lykkeligt liv efter døden, hvorfor mange udholdt de kristnes tortur og døden på bålet med bemærkelsesværdig ro og sagtnodighed.

Man bragte de nyfødte børn til mesteren, for at han skulle døbe dem, nogle steder med vand, og ved puberteten "konfirmerede" han dem, efter de selv havde aflagt en slags trosbekendelse. Som tegn på medlemskabet eller "pagten" fik de et mærke på huden, en slags tatovering. Havde man før været døbt som kristen, fik man ved medlemskabet et nyt navn. Bagefter kyskede man stormesteren, som regel på foden, som tegn på underkastelse, (som man stadig gør med paven!).

Det var en autoritær religion, eller var ihvertfald blevet det i den patriarkalske tid, hvorfra der findes kildemateriale. Der var opstået et vist hierarki, og for at vise sin rang bar man strømpebånd i forskellig farve. Heraf menes "hosebåndsordenen" at være kommet. Hvoraf kommer traditionen med brudens strømpebånd? For derved at vise dengang, hvor man religiøst hørte til?

Da det jo var en gammel frugtbarhedskult, spillede en plantestængel eller et risknippe (kost) en vis symbolsk rolle. Det blev til det berømte kosteskæft, som heksene red til Bloksbjerg på. Men vi har også en rest heraf i vort fastelavnsris. En gammel tradition siger, at hvis parret ved vielsen springer over et kosteskæft, vil ægteskabet blive frugtbart. Den skik bruges stadig hos visse sigøjnere. Men overalt i gammelt religiøst mytestof finder vi noget med en stav eller stok, ligesom Moses' stav, der kunne trylle vand ud af en klippe, eller som den gode fe med sin tryllestav.

Det guddommelige offer

De kristnes anklager om grusomme dyreofringer, ja børnemord, kan ikke verificeres af seriøse historiske kilder. Men der herskede en del overtro med hensyn til magiske virkemidler, og jo mere forfulgt man blev, jo mere for-

søgte man med sort magi at ramme sine fjender. Det var en religion, der byggede på megen magisk tankegang, en slags shamanisme, og som ved kristendommens indførelse var ved at degenerere.

Margaret Murray mener at kunne påvise, at det i den gamle religion oprindeligt var et heligt krav, at den guddommelige konge, altså Gudens søn, efter syv eller ni år skulle lide offerdøden af hensyn til hele folkets ve og vel. Hun begrundet det på følgende måde:

Eftersom man mente, at Guds ånd havde taget bolig i dette særlige menneske, blev han således den der sikrede frugtbarheden i hele riget. Men når han svækkedes, blev Guds ånd også svækket, altså måtte en yngre og stærkere tage over i god tid forinden. Den gamles legemlige rester blev så parteret eller brændt og spredt ud over marker eller vandløb for at styrke frugtbarheden.

Der findes flere mytiske gudeskikkelser, der således ofredes for folkenes velfærd, f.eks. Osiris i Ægypten. Fælles for deres guddommelighed er påstanden om, at Gud er faderen, skønt født af en jordisk kvinde. Senere kan det være en "stedfortrædende konge", der ofres, som man kan se det i Ægypten på Moses' tid, hvilket skete på det, man kaldte "fornylsesfesten". Endnu senere ofrede man blot et dyr, oftest en gedebuk.

Murray nævner forskellige konger, der er blevet ofret uden anden påviselig grund end gammel religiøs skik, f.eks. William Rufus. At Thomas á Becket døde som "stedfortrædende konge", underbygger hun med hvad hun mener er historiske kendsgerninger. Også Jeanne d'Arcs død er mystisk, med mindre den ses som en selvvalgt ofring, mener hun.

Jesus fulgte altså en ældgammel skik som "guddommeligt offer". Ypperstepræsten Kajfas vidste, hvor vigtigt og virkningsfuldt det var at følge gammel skik, Pilatus vidste det (som officer i den romerske hær var han indviet i Mithraskulten). Som der står i Johs. Evangeliet 11.50, hvor ypperstepræsten efter bemærkningen om Jesu guddommelige evner bruger udtrykket: "det er bedre, at eet menneske dør for folket" ... "og ikke for folket

alene, men også for at samle Guds adspredte børn sammen til eet."

Hvad der historisk set rent faktisk skete, ved vi ikke, kun hvordan det udlægges af apostlen Johannes. Formodentligt har det styrket troen på Jesu guddommelighed hos folkene i den tids Europa, at han døde offerdøden. Og efterhånden sivede så også lidt af hans budskaber ind.

Lokal eller total indvielse

De indviede mennesker på jorden er meget få, og hvis der er tale om totalt indviede væsener, dvs virkelig fuldkomne mennesker, ville man, selv om man regnede med alle dem, der gennem tiderne har levet på denne klode, ikke nå længere end til et étcifret tal. Det er en meget lille procentdel, når man nu ved, at jordens samlede befolkningstal i dag skrives med et ticifret tal.

Der har dog levet en del mennesker, som har haft lokal indvielse, dvs en mere eller mindre kunstig indvielse af begrænset art, som i fortiden blev givet til kvalificerede mennesker, der var udset til at være ledere for en stor gruppe medvæsener. Alle de væsener, som, før kongepricippet degenererede, blev indviet, salvet og kronet til konge, var sådanne lokalindviede væsener, der var indviet i visse psykiske foreteelser, som det var nødvendigt at have kendskab til for på bedste måde at styre og vejlede de dem underlagte folkeslag.

Den virkelige indvielse eller oplevelsen af kosmisk bevidsthed kunne i disse fjerne tider ikke opleves på jordkloden. De få væsener, som havde denne indvielse, havde oplevet den på andre kloder, der var længere fremme i udvikling end jordkloden. For disse indviede væsener er kærligheden ikke ægteskabskærlighed, men total næstekærlighed, og deres liv og væremåde et forbillede.

For vestens nationer står verdensgenløseren Kristus som et sådant totalt indviet væsen. Hans indvielse overstråler langt den indvielse, som fortidens "konger" og ypperstepræster sad inde med. Ingen kan komme højere end at opleve sig ét med vejen, sandheden og livets ophav, Guddommen. At den væremåde og de udtalelser, der udgik fra en sådan mentalitet, går hen over hovedet på alle de mennesker, der i dag har bevidstheden fuld af materialistisk viden og kun er koncentreret på oplevelser fra det sanseområde, hvor de oplever gennem fysiske sanser, er forståeligt. De lever i virkeligheden i to verdener, men da de har lukket af for den ene, ved de det ikke og tror, at de kun er fysiske væsener.

(Martinus i artiklen "To verdener", Kosmos nr.6/1973)

DIGTE

Bønnen

v/Annette Skov

Grådens livløse tyngde
bag øjets udsyn
smerten placeret
i hjertets krog
bredende sig til et væld af
sølvgråt spindelvæv

Bønnens inderlige kalden
til verdensaltets evigt
lyttende kærlighedsfavn

Snehvide stjerner af velsignelse
åbner himlens grænseland
Tusinde engles sang
hvirvler gennem tungsindets
ekkodal

Mit livssyn

v/Erik Graversen

Jeg lever og ånder
i det levende univers
universet ånder i mig

universet tager imod mig ved dødens
port
genskaber mig kærligt til verden igen
i lyset af glitrende krystaller
er jeg spiret af tusinde frø
af tusinde skød er jeg kastet

min tilværelse ophører aldrig
evigt på vandring
med universet i hånden
gennem livets og åndens riger
på opdagelse
gennem liv og død,
gennem himmel og helvede
med livet som indsats
og livet som gevinst

Reinkarnation

v/Leif Karup Nielsen

Som sjælenes
skjul
i legemets
domicil,
siddet
nutidsmennesket
i metalkasser,
der fører dem
fra sted til sted.

altid på vej mod nye mål
mod nye kloder i fjerne galakser
men aldrig et hanefjed borte
fra universets faste hånd
universet er det rum jeg lever i
er den luft jeg indånder

alt hvad jeg oplever er universet
universet forklædt
som solmættede badestrande
som dødbringende flodbølger
som kælnede katte og brølende løver
som skræppende trækgæs under
stjerner i mørket
og sommerfugle der flokkes i solen
universet i forklædning
som voldsmanden, der dolker mig
i ryggen
som kvinden der tager mig i favn

sammen krydser vi
de dybeste dale for at nå de højeste
tinder
den dybeste smerte for at nå den
højeste fryd
jeg druknes i mørkeste uvidenhed
og beruses af den højeste viden

Mennesket
bevæger sig
ind og ud
af metalkasserne -
mennesket SES,
sjælene,
det styrende,
det livgivende
fænomen -
forbliver i
sit skjul -
skifter nedslidte
legemer ud,
tager stadig
forædlet
nye i brug.

universet hvisker i mine ører:
du er udødelig
gør hvad du vil
alt koster en pris
men din arv rækker til det hele

sæt din fod der hvor du træder
tænk de tanker der flyver gennem
din hjerne
sig de ord der ligger dig på læben
og gør så det din hånd godt ved

ingen kan lide uret
ingen kan gøre uret
alt hører livet til
det er min gave til dig!!

DEN SIDSTE KRIG

v/Ingrid Okkels

For kort tid siden gik Ingrid Okkels over "på den anden side" efter en lang og lærerig inkarnation. Hun mødte ret tidligt Martinus og blev en trofast medhjælper i udbredelsen af hans glædelige budskab. Jeg er sikker på, Martinus tog godt imod hende, som han jo lovede sine gode venner at ville gøre.

I bladet Kosmos nr.5/1978 skrev hun en artikel, som nok kan tåle at blive genoptrykt (lidt forkortet). Den er blevet aktuel i skrivende stund, hvor nogle religiøse fanatikere er ved at lægge op til religionskrig. En del muslimer har jo glemmt, at Koranens udtryk "jihad" oprindeligt var møntet på "krigen" mod de ufærdige sider af menneskets egen mentalitet. Artiklen bærer iøvrigt præg af en tid, hvor en solidaritets-bølge gik hen over den vestlige verden - siden er egoismen desværre blomstret en hel del op igen.

I dette århundrede, hvor krigene har raset henover jorden som aldrig før, har den kolossale koncentration af sorg og lidelse, som dette har bragt med sig, endelig begyndt at sætte så dybe spor i den menneskelige bevidsthed, at der hos mange mennesker viser sig tegn på en ændring af deres sindelag og tankegang.

For hundrede år siden - ja, endnu så sent som i 1914 - kunne man få et stort antal mennesker til at tro på, at det var en stolt død at falde på "ærens mark". Når soldaterne drog afsted for at kæmpe for "Gud og fædreland", kunne politikernes propaganda endnu få dem til at tro på, at de kæmpede for det godes sag, og at denne specielle krig var nødvendig for endelig at skabe et retfærdigt grundlag for en varig fred og dermed afskaffe krigen for altid.

Men denne romantik blegnede hurtigt for virkelighedens barske realiteter. Siden den første verdenskrig har der ustandselig været krig et eller andet sted i verden. Da den anden verdenskrig brød ud, var der vist ikke mange, der kunne hidses op til at føle nogen form for begejstring. Mon ikke de fleste tænkende mennesker var grebet af gru og rædsel ved tanken om det ocean af lidelse, der nu vældede ud over menneskeheden? Og for umådeligt mange mennesker blev det absolut umuligt at finde nogen som helst mening med tilværelsen. Det blev mere og mere vanskeligt at tro på, at der kunne findes en almægtig, alvis og alkærlig

Gud, for hvis han virkelig var til, hvordan kunne han så tillade, at alle disse rædsler fandt sted?

I dag er der gået mere end tredive år, i løbet af hvilke andre dele af verden er blevet hjem søgt af den ene krig mere grusom end den anden. Tredive år hvor brutalitet og terror er tiltaget, og hvor radio og fjernsyn har gjort disse krige og voldshandlingers rædsler til noget, der bliver bragt ind i vore stuer og hverdagsliv med en frygtelig og knugende realitet.

Det er ubegribeligt, hvordan alle de mange, der ikke gennem Martinus' analyser har lært om "det ubehagelige gode", kan finde en måde at holde livet ud på. Men det er der jo også mange, der ikke kan. Det voksende misbrug af alkohol og narkotika viser tydeligt, at stadig flere må gribe til bedøvende midler for at kunne glemme, at tilværelsen synes dem komplet meningsløs, og at de selv hvirvles gennem livet ligeså blottet for mål og mening som de visne, brune blade, der hvirvles rundt af efterårets kolde storme.

Men selv om det store flertal af mennesker endnu ikke kan finde nogen mening med de truende rædsler, der omgiver dem, så kan den undervisning, de uden selv at vide det dagligt modtager, ikke undgå at gøre sin virkning. Blandt det der kan læses i bøger og aviser, eller det der kan høres og ses i radio og TV, viser der sig oftere tegn på, at der rundt om findes et voksende antal mennesker, der er begyndt at ane sandheden bag det tilsyneladende kaos.

Det går efterhånden op for flere, at man kun kan skabe en bedre tilværelse for sig selv, hvis man også er med til at gøre den bedre for alle andre. Der bliver stadig flere, der forstår, at et materielt velfærd, der er købt på bekostning af andre menneskers sult og elendighed, hverken kan være varig eller virkeligt lykkebringende. Når man lytter til de mange forskellige røster, der hver på sin måde advarer om, at det er på høje tid, at menneskene bliver sig sit ansvar bevidst og begynder at stræbe henimod en virkelig human livsform, kan man ikke undgå at se, hvordan vibrationerne fra verdensgenløsningen påvirker den samlede, jordmenneskelige bevidsthed.

At det så samtidigt trækker op til endnu flere krige, både militære og økonomiske, kan ikke forandre den kendsgerning, at spirerne til noget nyt overalt er ved at bryde

frem. Det, der sker, er i virkeligheden det, at den *sidste krig* for alvor er begyndt. Det vil sige den eneste krig, der virkelig kan gøre en ende på al strid og ufred. Dette lyder jo som et paradoks, for hvordan kan nogen bringe fred gennem krig?

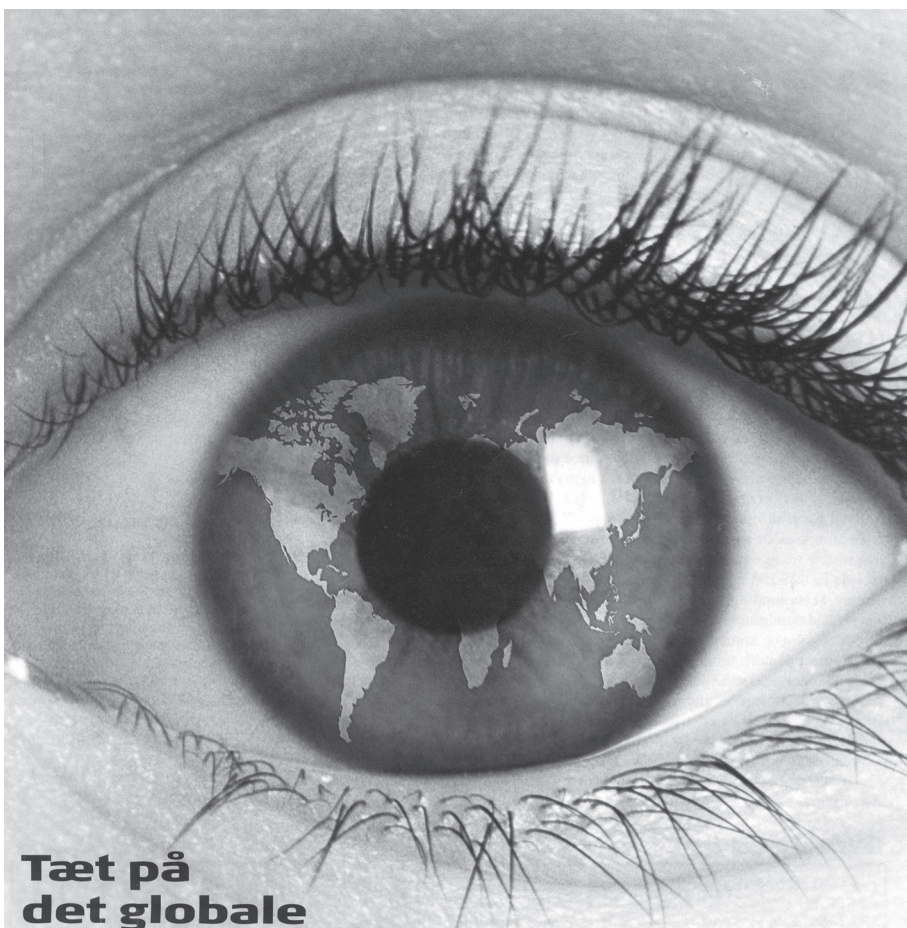
Men denne "sidste krig" vil ikke blive ført på en blodig slagmark med våben, og den kommer ikke til at bringe død og lemlæstelse til et eneste levende væsen. Det er ikke en krig, der vil blive ført på nogen ydre fysisk front. "Den sidste krig" er nemlig den krig, som hvert eneste ufærdigt menneske må føre i sit eget sind imod de rester af dyreriget, som vi alle slæber rundt med i vor mentalitet. Det er ikke en krig, der sigter mod at overvinde og underkue andre levende væsner, men en krig, der har til formål at frigøre alt det virkelig menneskelige i det jordiske menneskes sind fra de millionårige lænker, som den dyriske del af vor bevidsthed endnu holder os i.

Men alligevel er denne "sidste krig" ikke nogen nem affære. Allerede i oldtiden vidste man noget om det, idet man sagde, at den der overvandt sig selv, var større end den, der indtager en stad. Så denne den sidste af alle krige er ikke af ny dato. Den bliver udkæmpet i de levende

væsners sind overalt i universet, hvor et dyrerige er ved at gå under til fordel for et nyt menneskeriges opståen. Denne kamp begyndte, da vi drog op fra dyreriget for at vandre den lange vej til det rigtige menneskerige. Alle de tårer, vi har grædt på denne lange vej, har været en del af vor kamp mod mørket.

Vi ser, at her på vor klode, i vor verden, bliver denne sidste "krig" mere og mere tilspidset år for år, og der er intet der tyder på, at modsætningerne vil blive mindre skarpe i den kommende tid. Og dog er der ingen grund til at blive pessimist. Selv om det på en måde bliver værre dag for dag, så viser Martinus' analyser jo urokkeligt klart og logisk, at denne ubehagelige tilstand ikke alene er absolut nødvendig, men også at den i virkeligheden er en velsignelse, fordi kun på den måde er det muligt at få skabt den bevidsthed, vi længes så inderligt efter.

Den bevidsthed, som vil gøre det muligt for os at opleve og glæde os over livet i den verden, der skal komme. Den verden, hvor der "ingen død skal være mere, ej heller skrig, ej heller pine, thi det, som var før, er nu forsvundet." (Johs. åb. 21,4) Den verden, som af Martinus har fået navnet "Det rigtige menneskerige."

Globaliseret udsyn.

Nogle tegninger har skabt mere medieomtale verden over end selv 11. sep. 2001. Denne sag har udløst stærke mentale kræfter, der nu vibrerer jorden over, og vil bidrage til en øget åndelig globalisering. Flere vil opdage og erkende, at jordkloden er en enhed, vi er fælles om, og menneskeheden er en enhed, der skal lære at fungere harmonisk sammen.

Globaliserende tegninger

v/Ruth Olsen

Når vi ser verden i dag, begynder vi at ane, hvordan vi kommer frem til det forenede verdensrige, som Martinus og andre har sat os i udsigt. Informationer iler nu verden rundt på sekunder. Også meget usandt og ukærligt hvirvles rundt på nettet og via SMSer, men sådan må det være, så længe den moralske standard ikke er højere, end den er.

Hvad vi end mener om de fjollede Muhammed-tegninger, så har sagen givet anledning til dialoger og debatter, der i sidste ende nok skal vise sig at bære frugt. Livet er en læreproces og sommetider bliver der sat ekstra turbo på. Mange får gjort sig nøjere overvejelser om egne værdier og andres. Vi får træning i tolerance og i vor skelneevne i disse år. Og vi får sat menneskelig identitet på en del af vore egne muslimer, som ikke plejer at ytre sig, sådan at fordumsfulde forestillinger forhåbentligt tages op til revision.

Hvad ville Martinus mon have ment om den sag? Jeg tror, han ville mene, man ikke bør såre andre hverken med ord eller tegninger. Hvis man ikke har noget godt at sige, kan man jo tie stille, eller hvis en ubehagelig sandhed må siges, bør det ihvertfald ske så kærligt som muligt. Og iøvrigt bliver man ikke mindre af at sige undskyld.

Jo, der findes muslimer, som i deres religions navn begår umenneskelige handlinger (som kristne har gjort), men det bør ikke give anledning til at dæmonisere alle muslimer og skabe de fjendebilleder, der alle dage har skabt grobund for krig. Europæere har siden korstogenes tid haft tendens til at gøre islam til en krigerisk religion, en mindreværdig religion. Men hvad har de vel vidst om den? Nu meldes der fra boghandlere om stort salg af bøger om islam. Endelig vil danskerne godt vide noget om den.

De famøse tegninger var dog blot "dråben der fik bægeret til at flyde over". For efter den hovmodige holdning

- eller skal vi sige "meget lidt næstekærlige" holdning - regeringen og ikke mindst dens støtteparti (sammen med deres sympatisører) har udvist overfor vor muslimske minoritet, var der ophobet megen frustration. Der er sket en politisk polarisering i det lille danske "smørhul" med de mange kræmmersjæle, der tror globalisering kun betyder at tjene flere penge.

Regeringen ønskede kulturkamp, og det har den så fået. Ønsker har det jo med at blive opfyldt - før eller senere. Den negative generalisering af muslimer, som mange danskere har udtrykt, er nu som karmabølge kommet tilbage som negativ generalisering af danskere. Det burde vække til eftertanke, men endnu ses ingen tegn på den virkning.

Protester i den muslimske verden

Det er lidt svært for den almindelige fredsommelige dansker at forstå det raseri, der har grebet om sig i den muslimske verden. Hvordan kan man dog tage nogle streger på papir i en avis så alvorligt? Som en ung iransk velintegreret kvinde sagde, da hun skulle prøve at klargøre kulturforskellen for sine arabiske trosfæller: "Danskerne betragter næsten alt i livet som blot en joke".

De fleste danskere tager det med religionen meget afslappet. Men for de, der ikke har så meget andet at hæfte sin identitet op på, er det noget ganske andet.

For dem kunne altså en lille ærekrænkende gnist tænde et opsparet tyngdeenergi-lager. Og det er jo velkendt, at der i de områder, hvor demonstrationerne udfolder sig, findes megen frustration og vrede.

Nogle fakta fra Worldwatch Institute's rapport 2005 om "Verdens tilstand" fortæller noget af grunden - ud over dem vi kender fra medierne, Israel-palæstina-konflikten,

besættelsen af Irak osv. Det er de områder i verden, der har den højeste arbejdsløshed blandt unge mænd (26% - ca. 45-50 mill.). De har ingen fremtidsudsigter og ikke mange muligheder for at etablere og forsørge en familie, hvilket er særligt belastende i en kultur med stærke maskuline æresbegreber.

Det er områder med tiltagende forarmelse. De fleste har ingen egentlig uddannelse og mange er analfabeter. I f.eks. Pakistan er den eneste uddannelsesmulighed for drenge fra fattige familier en af de 45.000 koranskoler, hvor der mange steder opildnes til had mod vestlige værdier. Mange unge veluddannede mænd fra bedrestillede familier kan ikke få et job, hvor de kan udnytte deres viden, dvs de får ikke den fremtid og prestige, de havde regnet med, og de har pga manglende demokrati ingen indflydelse på magtforholdene. De kan altså ikke ændre noget ad legal vej og må finde andre udveje for at få "magt over tilværelsen" og "gøre en forskel".

Det er dem, der fører an i opstande og yderliggående religiøse bevægelser. Osama bin Laden og hans nærmeste medarbejdere er alle veluddannede fra bedrestillede familier. Det var også de veluddannede unge mænd uden mulighed for at realisere sine fremtidsforventninger, der førte an i de europæiske religionskrige i det 16.-17. århundrede, skriver sociologen Jack Goldstone.

Livet er svært i Mellemøsten af mange grunde, og de penge Saudiarabien har spenderet på "velgørenhed" i området (ca 70 mia.\$) har hovedsageligt gået til moskeer, koranskoler og anden religiøs opdragelse af den strenge slags, og ikke til at få sat gang i en industriel og teknologisk udvikling. Næsten alt hviler på olieindtægter, som således har været en bremseklods på anden form for udvikling.

Worldwatch mener således, at olien indirekte har forårsaget den religiøse ekstremisme indenfor islam - og altså således også terrorbevægelsen. Ja, de konkluderer, at vestens olieforbrugere faktisk på den måde finansierer terrornetværkene og deres aktioner. Den bedste og mest langsigtede terrorbekæmpelse er altså at gå over til vedvarende energikilder! Har USA's præsident mon også opdaget det?

Den ytringsfrihed, som er en del af FN's menneskerettigheder, har ikke den samme "religiøse" (=hellige) betydning for mennesker, der kun lige klarer at overleve fra dag til dag. Ytringsfriheden til at håne svage minoriteter har menneskene iøvrigt altid haft. Da der var censur i Danmark, kunne man f.eks. offentligt håne jøder så meget, man ville. Det har jo altid kun været magthaverne, censuren skulle beskytte.

Værdien af den lovfæstede ytringsfrihed er, at man kan kritisere de magtfulde og afsløre deres forskellige former for undertrykkelse. Det er friheden til at mene og udtrykke noget andet end overmagten, der er vigtig. Den skal være et redskab til at bane vejen for en udvikling i mere human retning.

Hvor er vi på vej hen?

Mellemøsten er en "krudttønde", men hvordan vil eksplosionen mon forløbe? Åndsvidenskabeligt set ved vi, der er en dyb mening med det, der nu sker. Alle jordklodens negative energier skal frem og udledes. Feberer må rase før helbredelsen kan ske. Martinus sagde iøvrigt om 2.verdenskrig, at den for jordkloden var et hæftigt feberanfald, som jordkloden dog søgte at dulme lidt med et par kolde isvintre.

Og videre sagde han i det foredrag i jan.1942 (Det sande gudsforhold) bl.a.: "Jordklodevæsenet er inde i en vældig religiøs oplevelse. Den er i færd med at opleve "den store fødsel", og forud for denne oplevelse går der en religiøs krise, der lægger et enormt pres på dens organisme. Dette pres oplever menneskeheden som krig og lemlæstelse. Denne tilstand virker så stor og uoverskuelig for os, fordi vi er mikrovæsner i jordklodens organisme. Men det der sker er i virkeligheden ikke andet end den tilbagevendende virkning af den måde, menneskeheden har behandlet materien på."

I et foredrag i april 1942 (Kultur) sagde Martinus bl.a.: "Endnu eksisterer der ikke nogen verdenskultur på jordkloden, den er først under opbygning. Den befinder sig i øjeblikket i en nebuloseagtig tilstand og er ved at fortætte sig, således at samtlige nationer kommer ind under samme kultur - verdenskulturen. Det er nødvendigt, at nationerne får en fælles verdenskultur, idet den danner forudsætningen for, at de enkelte mennesker kan komme ud af det med hverandre. Vi ser da også, hvorledes udviklingen nu fører menneskene frem imod det trin, hvor hver især har erkendt nødvendigheden af fælles samarbejde."

Al den tale om dialog og samarbejde, vi hører i denne tid, er alt sammen en del af "planen". Den plan, vi ved der foreligger for klodens udvikling. Med til denne hører utvivlsomt et stort "feberanfald" med udgangspunkt i Mellemøsten. Hvor meget det så vil brede sig ud i resten af jordklodens organisme, kan vi ikke vide, ej heller om vi involveres mere end til at spille rollen som antændelsesgnist. I "bibelkoden" var året 2006 iøvrigt udpeget som et tragisk år for Israel, men den kode har taget fejl på flere andre punkter, så hvem ved.

Men ihvertfald må vi håbe, at man med ordet “dialog” også mener “at lytte og prøve at forstå” dvs indlevelse i andres måde at tænke på, og ikke tror det kun handler om, at det er de andre, der skal forstå vor måde at tænke på og vore værdier, f.eks. om ytringsfrihed. Men dette krav på énvejs-forståelse var uden tvivl statsminister Fog’s

holdning, da han gik på arabisk TV for at forklare sig. Han forsøgte at tale til folks intelligens og ikke til deres følelser. Han forstår ikke religiøse følelser, så han opnåede nok hos de fleste det modsatte af, hvad han tilsigtede. Det skal dog lige understreges, at “forstå” ikke er det samme som at “acceptere”.

Meget religiøse mennesker reagerer mere med følelserne end med intelligensen. Martinus’ åndsvidenskab ville sikkert ikke sige sådanne mennesker ret meget - foreløbig. Vi opfatter forskelligt, alt efter hvor vi står i udviklingen. Det er blot en kendsgerning, vi må tage højde for. Hvor meget har folk i den vestlige verden vel hidtil forstået af Jesu budskaber - f.eks. den om “at vende den anden kind til”? Og hvor meget af Muhammeds budskaber har mange muslimer reelt taget til sig - f.eks. den om at behandle andre som man selv ønsker at blive behandlet?

Gamle traditioner og det aktuelle udviklingstrin får ofte menneskene til at tolke deres profeters budskaber meget forskelligt, og får dem også til at forestille sig og fremstille disse profeter forskelligt. Det kom jeg til at tænke på, da forfatteren til en børnebog om Muhammed (årsagen til at der overhovedet blev tegnet billeder af Muhammed) skulle forklare, hvorfor han fremstillede ham som en usympatisk krigerkarl. Han bedyrede, han kun havde brugt muslimernes egne oprindelige kilder til beskrivelsen.

Men hvorfor den forskel i beskrivelsen af en Jesus og en Muhammed? De var dog begge verdensgenløbere ifølge Martinus. Først må det konstateres, at Muhammed ikke blev beskrevet af sine samtidige, men først af den efterfølgende generation. Han blev inkarneret blandt krigeriske beduinastammer, hvis ideal uden tvivl har været

“den store kriger”. Så måske har de blot fremstillet ham som deres ideal og ikke som han virkelig var? Og hvor mange af hans budskaber er blevet forvrængede, ligesom Jesu’ budskaber blev?

Alle seriøse historiske kilder viser, at Jesus ikke i begyndelsen blev fremstillet som det lidende offer på korset men som opstandelsens sejrige mester. Men indenfor den kristne bevægelse var der en magtfuld fløj, der havde interesse i at gøre Jesu offerdød til noget, der kunne sone alles skyld. Den retfærdige evt. vrede Gud skulle jo også transformeres til den kærlige Fader. Bemærk forresten at de demonstrerende muslimer råber “Gud er stor” og ikke “Gud er kærlighed”! Nogen kan stadig kun tilbede det magtfulde.

Uanset vi har forskellige guds-opfattelser nu, vil den dag komme, hvor alle ser det logiske i den åndsvidenskabelige gudsopfattelse. Gud er os allesammen, hver for sig og tilsammen. Men indtil da, skal menneskene nok “gå så gruelig meget igennem”. Selv om vi med vor viden fra Martinus lever i tryk forvisning om, at alt er logisk og kærligt tilrettelagt og går efter planen, styret fra “højeste sted”, så er det jo os der er redskaberne for planens udførelse! Vi behøver ikke sidde med hænderne i skødet. Vi kan på forskellig måde slutte op om de kræfter, der ønsker en human udvikling.

Hvis der ud af hele balladen om nogle tegninger af en skægget person kunne komme bare en lidt større forståelse for, at menneskets udvikling forudsætter personlig frihed og et dermed forbundet personligt ansvar, var en del vundet. Vi skal jo nå frem til, at moral og humanisme skal komme indefra hos den enkelte, den skal ikke være noget udefra dikteret, hverken fra religion eller lovgivning.

Forstå os dog! Ytringsfriheden er jo hellig - og vil I så ikke godt købe vores ost og smør?

DØDEN

- ET EKSEMPEL PÅ, HVORLEDES DEN KAN OPLEVES AF DEN DØENDE

v/Gunder Frederiksen

Der er ældgammel tradition for at opfatte døden som et stort tabu, man kun tænker på, men ikke taler om. For øvrigt i tråd med hvad jeg personlig har hørt en folkekirkepræst udtale ved en begravelse. Han sagde: ”Døden er vor værste fjende”.

Selv om opfattelsen af døden ikke altid er så dystre og ligefrem livsfjendtlig, så er der næppe tvivl om, at den almindelige mening om døden er, at al kommunikation med den afdøde nu er afbrudt, og at det også skal være således. Når man på hæderlig vis og undertiden med en meget højtidelig og ligefrem flot begravelse har sagt farvel til den ”døde”, så er den gængse mening, at det liv nu er slut, og så må de efterladte bestræbe sig på at lægge fortiden bag sig og se fremtiden i møde.

For et stigende antal mennesker er det ikke altid længere således. Den traditionelle tro eller overtro på døden som en endelig afslutning på livet er for stadig flere mennesker erstattet af en tro på, at døden blot er en ny fødsel til en anden livsoplevelsesfase – eller som det også kan udtrykkes, som en ”livsoplevelse på et andet tilværelsesplan”. Ja, i vide kredse er opfattelsen endog, at det åndelige plan er vort egentlige hjem, medens vi er ”ude”, så længe vi kun oplever det fysiske afsnit af tilværelsen.

Den største overraskelse

At miste en kæreste, ægtefælle eller god ven er naturligvis omgivet af sorg og savn, men det ser alligevel noget anderledes ud, hvis man opfatter livet som en evig udviklingsproces, som vi f. eks. kender det fra Martinus kosmiske verdensbillede. Ifølge Martinus er døden den største overraskelse for det jordiske menneske. Jeg går nok ikke meget galt i byen, hvis jeg gætter på, at den store overraskelse består i, at man opdager, at man mod de flestes forventning stadig lever videre – altså en stor glædesoplevelse.

Men hvad oplever man da, efter at ”døden” er indtrådt? – Nok er det spørgsmål fy-fy for nogle, men ikke alle. Og skal man ret lære livet at kende – og det må vel være en del af vor udviklingsproces? – så må man vel også kende det afsnit af livet, man med et misvisende ord kalder ”døden”, for den er en del af livet - absolut ikke

den mindste del. At gøre det til tabu, er at lukke sig ude fra en del af livet.

Det var en lettelse, da vi efterhånden begyndte at tale ganske naturligt om døden. På et tidspunkt i fremtiden vil det utvivlsomt blive lige så naturligt at tale ikke blot om den såkaldte ”død”, men også om, hvordan hans/hendes fortsatte liv på det åndelige plan uddarmer sig. Ja, det er der for længst skrevet bøger om. Fra en læser, som ønsker at være anonym, har vi modtaget følgende beskrivelse af døden, som vedkommende har modtaget pr. såkaldt ”kanalisering”.

Den såkaldt døde, der aldrig har beskæftiget sig med hverken evigt liv, reinkarnation eller karma beskriver først, hvor han boede, og hvornår han døde samt andre detaljer fra hans jordiske liv, hvilket er grundigt verificeret.

Derefter ordret:

”Jeg havde været ude at vaske i møntvaskeriet og satte mig i en stol, og så skete der noget, som jeg ikke kan beskrive så godt. Jeg besvimele og kom først til bevidstheden, da jeg var gået over på det åndelige plan og så mig om. Her så jeg mine venner, som var døde før mig. Det var handelsfolk og kreaturhandlere, og så var det min far (navnet er præcist verificeret, men oplyses ikke af diskretionshensyn). Han plejede og passede mig i den første tid”.

I den videre beskrivelse hedder det, at han oplevede tilværelsen næsten præcist som her på jorden. Bl. a. holdt han meget af at synge og var med i et kirkekor, ligesom han sang på restaurant samt i sin egen stue.

Det oplyses, at han faktisk havde en dejlig sangstemme, men havde aldrig haft held til at slå rigtig igennem, som han ønskede her på det fysiske plan. Men nu oplevede han altså, hvad han ikke havde haft held til på jorden. Der er desuden beskrivelse af, hvorledes han træffer flere bekendte og ellers udfolder et helt og fuldt tilfredsstillende liv – netop som han selv ønskede det. Det er, som vi kender det fra Martinus: Han skaber simpelt hen på tankens bud.

Den fase, der her er beskrevet, er som bekendt den Martinus kalder skærsildsfasen, som er en ”mellemstation”

mellem det fysiske og det åndelige tilværelsesplan. I dette tilfælde har den imidlertid ikke, som udtrykket skærsild måske kan lade os formode, haft skær af ubehag, snarere af det modsatte.

Forklaringen ligger i at der er tale om en absolut vennesæl og jovial mand, der aldrig mod sin vilje kunne finde på at gøre nogen fortræd. Men absolut ukendt med nogen form for åndsvidenskab og lignende. For ham bestod

overraskelsen nærmest i at alt gik så let og ubesværet. – Et jævnt og virksomt liv – ikke blot på jorden, men næsten endnu mere i skærsildsfasen.

(Den medicinske diagnose lød på blodprop)

(Døden er behandlet mange steder i Martinus litteratur – bl. a. kan anbefales "Vejen til paradiset" samt "Menneskehedens skæbne" kap. 25 – 31)

Livets mening

Inge Blohm Pedersen - som så ofte har skrevet i dette blad, har just forladt den fysiske verden. Hun skrev også flittigt i andre blade. Dette er Ældre Sagens blad august 2005.

Det er underligt at tænke på,
Hvor forskellige skæbner vi kan få
Især hvis skæbnen kun afhang
Af livet denne ene gang.
Vi lever i et tilfældigt land
Som kvinde eller mand
Som araber eller inder
I Sydens sommer eller nordens vinter
I fattighus eller rigmands bolig
Som ægyptisk farao eller kinesisk kuli
Som højtbegavet eller gal
Som vegetar eller kannibal
Måske i verdens største by
Eller på en øde mark uden læ og ly
Som medicinmand eller pave
Som konge eller slave
Som kristen eller muhamedaner
Med gode eller dårlige vaner.
Vi kommer til verden i stenalder eller nutid
Som afrikansk pygmæ, indianer eller hvid
Som træl eller kriger
Omgivet af had og intriger
Bliver sat ud som barn i det gamle Sparta
Eller lever på Jesu tid som Maria eller Martha

Dør i Indien som ung af slangebid
Eller som gammel i Tibet efter slæb og slid.
En skæbne ud af billioner er din,
En anden lige så forunderlig er min
Er det tilfældigt, eller er alt bestemt?
Er det Guds vilje, har han intet glemt?
Vi føler en afmagt, for hvad er malet,
Når kvinder bliver stenet eller brændt på bålet
Hvem er det, der styrer min livssituation?
Vælger jeg den selv i en tidligere inkarnation?
Efter hvilket kriterium?
Er døden en ferie?
Er der retfærdighed til?
Hvad er det, naturen vil?
Når dens kræfter bliver katastrofale,
Skal det så tolkes som Guds tale?
Hvorfor skal et liv i sygeseng henslæbes?
Eller soldaten på slagmarken dræbes?
Mens andre nyder glæde og lykke
Og kan sig med sundhed smykke
Hvorfor kommer nogen til kort
Og ender som abort
Efter hvilke principper strør naturen sine gaver rundt,
Og hvorfor er det ikke os alle forundt
At få skønhed, øre for musik og godt humør,
Bestemme tid, sted og vilkår - ja, undskyld jeg spø'r?

KORT

Ruth Olsen

FORTALT

Ytringsfrihed

Nogle danske præster protesterede over regeringens ofte umenneskelige behandling af flygtninge og torturofre. Ja, nogle brugte endda juleprædiken til at tale om næstekærlighed, også overfor "de fremmede blandt os".

Det syntes nogle medlemmer af regeringspartierne sig ikke om, ja een meldte sig endog under stor ståhej ud af folkekirken af den grund. For præster skal ikke blande sig i politik, blev der argumenteret. Hvad med præsters ytringsfrihed? Er den "frihed" et spørgsmål om, hvem det går ud over?

Siden har statsminister Fog været i TV og understreget, at man ikke skal blande politik og religion. Altså bortset fra det, kirkeministeren gør når han dekretterer mere kristendom i folkeskolen.

Men ret beset - hvad handler religion om? Moral! Hvad handler politiske ideologier om? Moral! Og det hvadenten det drejer sig om en egoistisk "enhver er sig selv nok" hhv "noget for noget" moral (privatinteressens) eller en solidarisk "yde efter evne og nyde efter behov" hhv "hellere at give end at tage" moral (fællesinteressen).

Hvem har iøvrigt besluttet, at vi skal have mere folkekirke-kristendom i Danmarks Radio? Faktisk tre gange

så meget i år som tidligere! Hvis der er nogen, der blander politik og religion sammen er det vist vort nuværende politiske regimente.

Mere ytringsfrihed

Danmark er et land, der påstår at lægge stor vægt på ytringsfrihed. Også selv om det sårer nogle millioner muslimer. Men når det gælder ufarlige kosttilskud, er det straks noget helt andet. I 2004 fik "radiodoktoren" Carsten Vagn-Hansen (som før fortalt) af Fødevarestyrelsen en bøde på 10.000 kr for på sin hjemmeside at have fortalt om nogle kosttilskuds gavnlige virkninger på helbredet.

Det kunne han bevise var rigtigt, så han gik rettens vej, og vandt. D. 2/12-05 fik en anden - Frede Damgaard - en bøde på 15.000 kr, fordi han havde "anprist" et multivitamin produkt og et hybenprodukt, som er blevet rubriceret som "lægemiddel". Nu må man så håbe, han har råd til at gå til domstolene - og at han vinder. For der er ingen logik i de sager.

Hvorfor må medicinalindustrien reklamere i medierne for f.eks. Paracetamol, som ifølge Carsten Vagn-Hansen er "den førende årsag til leversvigt i USA og i udstrakt grad bruges til forsøg på selvmord, også i Danmark"? Og hvem er det, der står bag mediernes skræmmekampagne mod bl.a. C-vitaminer? Der er ikke

noget videnskabeligt holdbart belæg for den påstand. Og hvad med alle de farlige lægemidler, man kan købe hjem via internettet? Hvem er det egentlig, man vil beskytte? (Se www.mayday-info.dk)

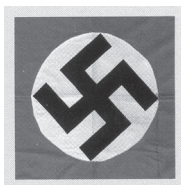
Broen mellem foroven og forneden

Den russiske forfatter og filosof Ouspenski eksperimenterede med bevidsthedsudvidende stoffer, hvorved han fik glimt af kosmiske oplevelser. Herved anede han en verdensorden, som han ikke kunne beskrive. Herom skrev han:

“Jeg forstod, at hvis jeg kunne kaste en bro fra det, der var forneden til det, der var foroven, eller endnu bedre i modsat retning, fra det foroven til det forneden, så ville jeg forstå alt, hvad der var forneden. For ved at begynde fra oven, fra de helt grundlæggende principper, ville det have været let og enkelt at forstå alting forneden. Men det lykkedes mig aldrig at forbinde principper og faktiske forhold.

Jeg så, at kundskab om den virkelige verden var mulig, men som det blev mere og mere klart for mig under mine forsøg, det krævede en anden vej og en anden forberedelse.”

Den “bro” har Martinus nu bygget til os, men spørgsmålet er, om vi kan bruge disse grundlæggende principper til at “forstå alt, hvad der er forneden”.

Svastika

Teosofisk samfunds præsident i Indien, Dr. Arundale, skrev midt i 1930'erne til Hitler og advarede ham, fordi han havde vendt svastika-korset omvendt, og forklarede

ham, at derved blev det et symbol for mørket og betød ulykke. Han fik aldrig noget svar.

Advarsler og profetier

Jomfru Maria har i de sidste mange årtier vist sig flere steder på jorden for at advare om de svære tider, der skal komme, ligesom figurer og billeder af hende har grædt tårer eller blod. Budskabernes ordlyd har imidlertid virket så gammeltestamentlige, at det kan være vanskeligt at forholde sig til dem.

I 1990 fik Agnes, en nonne i Ungarn, f.eks. følgende budskab: “Mine kære børn. Jeg fortæller jer ikke om de sig nærmende tildragelser for at skræmme jer. Jeg ønsker kun at sikre mig, at I ikke bliver overrumplet men på forhånd kan forberede jer på denne svære prøvelse. ... Hvert eneste menneske vil komme til at se sin sjælelige tilstand, sådan som Gud ser den, klar og uafdækket. Hvert eneste menneske vil komme til at erkende og anerkende Gud som alle tings skaber såvel i himlene som på jorden. Fordi menneskene ikke længere betragter synd som synd, begår de de allerstørste ugerninger.”

I 1991 åbenbarede Maria sig i Croatia og sagde bl.a.: ”Der vil komme store lidelser over menneskeheden. Lidelsen vil udgå fra Rusland og den første, som det vil ramme, er den romersk katolske kirke.” (kilde: IGAP juni 1993)

Det sidste er lidt tankevækkende, fordi der er en del andre, der har profeteret om, at der skulle ske overfald på Europa fra Rusland. Det gælder f.eks. den svenske Anton Johansson, som desuden så at Rusland på det tidspunkt var stærkt reduceret (uden Ukraine, de baltiske lande og Polen) og i indre splittelse.

Også den tyske seer Alois Irlmaier (død 1959) så noget i den retning. Han skulle have sagt: “Først kommer

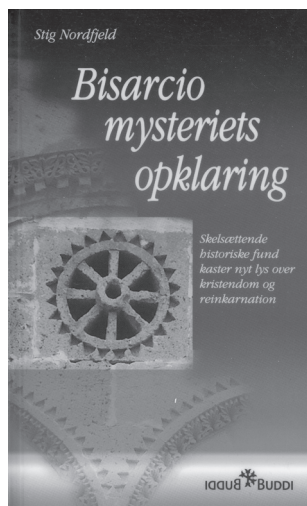
der en hidtil ukendt velstand, derpå et hidtil ukendt frafald fra troen. Så følger en vældig inflation, pengene mister deres værdi. Så kommer der opstande, hvor russere overfalder vesten fra den ene dag til den anden. Men inden det sker, er vesten blevet overrendt af flygtninge, der vælter ind over landenes grænser.”

Hvis dette skulle have noget på sig, kunne man så forestille sig, at det var i desperation over fattigdom og sult at en større folkevandring end hidtil set satte i gang? Og ville vi så have mulighed for og næstekærlighed nok til at hjælpe? Martinus har jo engang sagt, vi i kommende krigstilstande ville blive en slags lazaret-land.

Om Martinus' inkarnation på jorden, har der også været en del profetier. F.eks. har en serbisk seer Mitar Tarabic (1829-1899) sagt: ”Et lille menneske, som skal åbenbare sig hos et lille folk deroppe i nord, vil komme til at undervise menneskene i alkærlighed og væremåde, men denne mand vil få mange falske tilhængere og modstandere og vil få både fremgang og modgang. Menneskene i hans omgivelser vil ikke forstå, hvad ægte menneskekærlighed er. Men hans visdomsbøger og alle ord han talte til menneskene skal bevares, og menneskene vil komme til at indse, hvilke vrangforestillinger de havde.” (Kosmos nr. 7/1990)

En lidt anden profeti om Martinus' værk kom fra munken Joachim af Fiore (1135-1202). Han sagde, at efter faderens æra (Det gl. Testamente) og Sønnens æra (Det ny Testamente) ville der komme en tredie, Helligåndens tidsalder, ligesom der efter vinter og forår kommer en sommer. Der ville fremstå en fremragende lærer, der ville vende menneskenes sind fra jordiske ting til de åndelige. Erkendelsen af Gud ville blive åbenbaret direkte i alle menneskers hjerte og hele jorden ville til sidst forenes i fred. Men først efter en meget vanskelig periode.

Men også i Biblen kan man læse om, hvad "de sidste tider" indebærer, således i Paulus 2.brev kap.3: "i de sidste dage skal der komme strenge tider. Thi menneskene vil blive egenkærlige, pengekære, hovmodige, umådeholdne, ulydige mod forældre, spottelystne, sladderagtige, lystens venner snarere end Guds venner." Som vi ser, det har aldrig skortet på advarsler!

Bisarcio

Pavekirken står for skud i disse år. Også i en lille bog, som Stig Nordfjeld har udgivet i 2005 om kirkerne på Sardinien. Han mener at kunne påvise, at den oprindelige dogmefri kristendom her holdt sig indtil inkvisitionen kvalte den i 1200-tallet. Dels fordi øen lå afsides, dels fordi mange seriøse kristne folk blev forvist hertil i de år, hvor magtkampen stod på, om hvilke skrifter der skulle kanoniseres som "de rigtige".

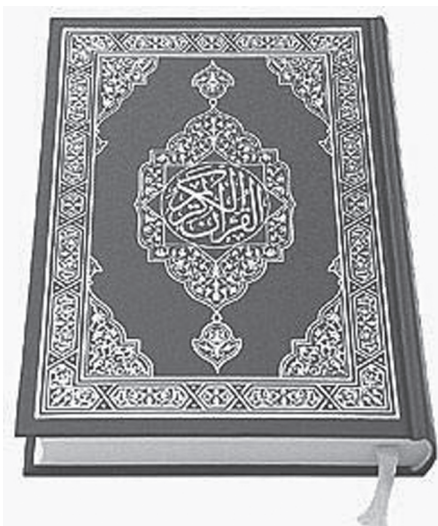
Striden stod først mellem Peter og Jacob på den ene side og Paulus på den anden, siden om hvorvidt bl.a. Thomasevangeliet skulle med i biblen. Der var en del, der mente Paulus var en "falsk profet", fordi han udlagde mange af Jesu ord forkert. F.eks. mente han, troen var nok til at blive frelst, mens Jesus ifølge Jacob havde sagt, at tro uden gerninger er "død" (Jacobs brev kap.2,14-16).

Paulus var desuden fordømmende på gammel jødisk manér, selv om Jesus havde sagt "dømmer ikke". Han indførte mange af de gamle moralske jødiske leveregler, som andre mente Jesus havde taget afstand fra. Han lagde vægten på Jesu lidelse, dvs Jesus som offerlam, i stedet for som de andre på opstandelsen.

Kirkerne på Sardinien var opstandelseskirker, der viste Jesus som en magtfuld befrier. Der var ingen krusifikser med en lidende Jesus på korset. Man så derimod "livets hjul", der symboliserede den reinkarnation, Jesus havde fortalt om. Man holdt fast ved Thomas' Jesu ord, for han var jo sammen med Johannes den, Jesus elskede mest, for han var den der havde forstået mest. En inskription i en kirke i Bisarcio ærer apostlene Jacob og Thomas. Det viste, hvor man der stod i striden.

Hvem skrev Koranen?

Weekend-avisen (15/12-05) har forsket i, hvordan og af hvem, Koranen er blevet til. Den siges som bekendt at bestå af de åbenbaringer, Muhammed fik i årene 610-632. Men hvem skrev dem ned hvornår? Muhammed blev født blandt et krigerfolk uden skriftsprog og som havde travlt med at erobre og underlægge sig de omkringliggende nationer. Men nogle af disse erobrede folk havde et skriftsprog og således blev det, som var blevet mundtligt overleveret gennem ca. 60-100 år nedskrevet.

De ældst kendte citater fra koraniske tekster er inskriptioner i Klippemoseen i Jerusalem fra år 691. Man har aldrig fundet noget kildemateriale omkring Mekka. Den ældste skrevne komplette Koran er fra 800-tallet. Dette er hvad forskerne indtil for nylig havde fundet ud af. Men i 1972 fandt man ved restaureringen af en moské i Yemen tusinder af fragmenter af gamle nedslidte korantekster. De viste sig at være fra før år 700.

Selv om myndighederne i Yemen ikke vil have offentlighed om projektet (især ikke fordi det er et tysk forskerhold opgaven er overladt til), er det nu kendt i forskerkredse, at der har verseret flere lidt forskellige varianter af Muhammeds visioner, men alle med præg af at være nedskrevne fra en mundtlig tradition. Det kan også forklare en del af de selvmodsigelser, Koranen indeholder.

Noget af det, der har undret forskerne, er hvor tæt de gamle tekster ligger på bibelske tekster. Der refereres til Abraham, Moses og Jesus, som om de forudsættes velkendt af alle. De viser også, at den monoteistiske tradition var velkendt på Muhammeds tid. Nogle forskere mener, alt tyder på, det var jøder eller persere, der nedskrev Koran-teksten, de var jo tidens skriftkyndige folk i området.

At Koranen i så høj grad blev et politisk projekt i forhold til et religiøst, mener man hang sammen med de stridigheder, Muhammed og hans efterkommere blev involveret i - indtil såvel som udadtil. Det har nok heller ikke været nemt at få styr på de daværende stammehøvdinge og krigsherrer.

Danmarks karma

Asger Lorentsen skriver i sit blad "Nordens Stjerne" (jan.-06) om den aktuelle konflikt bl.a. følgende om årsagerne:

Dansk landbrug har en karma i forbindelse med misbrug af dyreverdenen.

Derfor er det især landbrugsprodukter, der rammes.

Dansk industri har en karma, fordi virksomhederne i alt for lille omfang ansætter muslimer med fremmedtede navne.

Den danske regering og befolkning har en karma, fordi debatklimaet, fremmed-frygten og intolerancen er løbet løbsk i de sidste 5 år, og fordi vi har lukket for meget for flygtninge og familiesammenføring.

Den passive del af den muslimske befolkning har en karma, fordi den ikke tidligere har sagt fra overfor de radikale muslimske bevægelser.

Desuden beskriver han, hvordan religion bliver til anti-religion, efter at have spurgt om hvornår en religion ophører med at have krav på respekt, bl.a. således: "Når en religions skyggeside bliver til anti-religion, søger den at binde menneskets frie ånd, den søger at herske gennem frygt og fælles vrede, og den søger at skabe det modsatte af den idealisme, humanisme og enhedsforståelse, som er enhver religions adelsmærke.

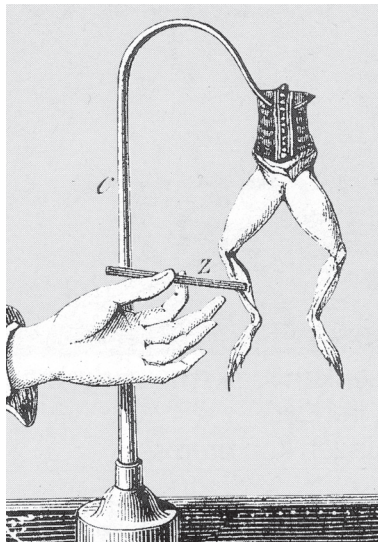
Hver gang religion bliver til anti-religion, har den skabt en forvrængning, som ikke bør have religionens navn. Den skader modertræet."

"Derfor bør respekten for en religion afhænge af dens evne til at demonstrere, at den står ved sine idealer, rydder op i sine forvrængninger og bliver en kulturbærer, der peger fremad ved at bringe de åndelige skatte frem, som er ingredienser i menneskehedens fremtid."

Liv og elektricitet

Alle kender nok historien om Dr.Frankenstein, der kunne skabe en levende mand ud af et lig ved hjælp af elektricitet. Det blev der en god gyserfilm ud af, men ingen tog den ide alvorligt. Men ideen var ikke grebet helt ud af den blå luft. Det begyndte med Galvani, der ved at sætte strøm til nogle frølår kunne få dem til at bevæge sig. Siden fulgte gennem

1800-tallet mange eksperimenter med både afdøde dyr og mennesker, og historier cirkulerede om, hvordan f.eks. en hængt mand en time efter sin død begyndte at trække vejret og rulle med øjnene v.h.j.a. elektricitet.

I dag ved man, at vort nervesystem fungerer som et elektrisk system, og den viden bruges til at hjælpe patienter med lammelser i kroppen. Det kaldes elektroterapi. Styringen af de elektriske impulser gennem nervesystemet kan ske via en computer. Der forskes endda i metoder, hvor patienten selv med sine tanker kan styre disse impulser.

Man er altså kommet så langt, at man erkender, kroppen er et redskab, som styres af tanker. Nu mangler man bare at finde ud af, hvor tankerne kommer fra, og hvem der styrer dem!

Om at skifte tro

Der er fokus på religion for tiden. Forlaget Unitas har udgivet en bog i 2005, der hedder "Når danskerne skifter tro", af religionsforskeren Mogens S.Mogensen. Den begynder med et historisk tilbageblik, der fortæller interessante ting om vor overgang fra katolicismen til protestantismen. Det var åbenbart hovedsagelig en politisk beslutning. Danmark var ved at gå økonomisk i opløsning efter den krig, der er blevet kaldt "Grevens fejde", men pga reformationen kunne de

store kirkegodser inddrages, sælges og derved betale statens gæld.

Statsmagten styrkedes således (det er det med "sammenhængskraften", det centraliserings-kneb afprøves åbenbart nu igen!). Dengang blev det kriminaliseret at have en ikke-legaliseret religion, man blev ikke kun hånet for at være "papist", man blev straffet eller landsforvist. Der var dødsstraf for at missionere for katolicisme. Da videnskabsmanden Niels Steensen gik over til katolicismen under et ophold i Italien, kunne han ikke vende hjem.

Fremmede måtte omvende sig og blive døbt som protestanter, senere betød det blot at de ingen borgerrettigheder kunne få. Vi skal helt op i 1800-tallet før det politisk strengt styrede religionsliv blev blødt op. Da begyndte inderliggørelsen af religionen og dermed blev den et mere personligt anliggende. I 1849 fik så nogle fremsynede grundlovgivere stadfæstet religionsfriheden. I det 20. århundrede satte bevægelsen væk fra folkekirken ind, og i dag går højst 2% af danskerne regelmæssigt i kirke. Flertallet vedkender sig dog nogle kristne grundværdier.

Bogen har en opgørelse over, hvor mange danskere, der i dag er overgået til andre religioner, og her tages også det, man kalder de "nyreligiøse bevægelser" med. Den nævner ikke Martinus-bevægelsen, det er jeg glad for, den er jo ikke nogen "tro". De fleste, der er konverteret til islam, synes

at have gjort det pga ægteskab med en muslim. Men ofte er det personlige kriser, der får mennesker til at skifte tro. De søger mening i tilværelsen.

Der er også en del muslimer, der er gået over til kristendom, selv om mange må holde det skjult for familienetværket. Det gælder f.eks. en kvinde, der fortæller følgende: "En gang da mine børn var meget syge, viste Jesus sig for mig i en drøm, og næste dag var de raske. Derfor har jeg flere gange opsøgt en kirke for at bede." En anden muslim, der pga kriminalitet var havnet i fængsel, mødte Jesus i drømme, hvilket fik ham til at ændre kurs i sit liv. Andre muslimer fortæller om at have mødt Jesus i drømme, hvilket har ændret deres tro.

Internettet er kommet til at spille en væsentlig rolle i menneskers religiøse søgen. 12,8% svarede, at det var deltagelse i en religions-debat på nettet, der havde ført til deres konvertering, fordi det havde fået dem til at søge mere oplysning. Bogen fortæller om de mange forskellige veje og årsager til en omvendelse, men samlet tegner der sig et billede af et folk i opbrud på åndelig vandring. Det er ikke kun indvandring, der har gjort Danmark til et multireligiøst samfund.

Genet for Gud

Tidsskriftet III.Videnskab kan ofte være ufrivillig morsom i sin åndelige uvidenhed. I nr.1/2006 er der f.eks. en artikel om en amerikansk forsker, Dean Hamer, der påstår at have fundet det gen, som styrer troen på Gud. Det hedder VMAT2!

Med et spørgeskema (se nedenfor), der menes at kunne måle folks spirituelle habitus, har Hamer hos 1000 forsøgspersoner sammenlignet denne med deres DNA-profil og fundet ud af, at der er en klar sammenhæng mellem det nævnte gen og troen på Gud. Genet står nemlig for produktionen af visse kemiske stoffer, der giver den spirituelle tilstand, mener han.

Dette gen har givet en evolutionær fordel, fordi livet blev lettere at bære, når man kunne "låne sig op ad en gud og troen på et liv efter døden", som han siger. Derfor er religion udbredt i alle kulturer, for den er simpelthen forankret i vore gener og hjernens kemiske stoffer. Videnskaben kommer i dens søgen sandelig ud på mange vildveje i disse år! For hvad så med vor tids mange ateister? Skyldes det et manglende gen? Og hvad med deres chance for evolutionær overlevelse?

Efter følgende spørgeskema kan du selv måle, hvor spirituel du er. For hver udtalelse du kan erklære dig enig i får du et point, og jo mere spirituel er du altså! God fornøjelse!

1. Jeg føler ofte et så nært fællesskab med folk omkring mig, at vi nærmest smelter sammen til én person.
2. Jeg er fascineret af alt det, videnskaben ikke kan forklare.
3. Jeg føler mig hyppigt som ét med naturen.
4. Jeg har en slags sjette sans, der fortæller mig, hvad der vil ske.
5. Jeg tror på, at der er en mening med mit liv, og det gør mig glad.
6. Jeg har ydet en stor personlig indsats for at forbedre verden, f.eks. ved at arbejde imod krig, fattigdom og uretfærdighed.
7. Jeg stoler mere på mine følelser end på min logiske sans.
8. Jeg henfalder ofte til tanker, så folk tror, jeg er i en anden verden.
9. Jeg ser tit på dagligdags ting som for første gang og fyldes med glæde.
10. Jeg tror på mirakler.

Gæster på Jorden

Da jeg læste artiklen "Ægteskabet og alkærligheden" (Artikelsamling I s.349) faldt jeg over Martinus' beskrivelse af, hvad det færdige menneske kan manifestere. Sådanne væsner er der jo mange af på andre kloder. De kan uden videre besøge os, eventuelt materialisere sig fysisk her, udføre mirakler osv. Før i tiden kom der jævnligt den slags gæster for at give os et skub fremad i udviklingen.

Den form for hjælp har der været længe imellem på det seneste. I hver fald hvad vi ved af. Bortset fra Martinus. Og man kan vel ikke sende en pæn invitation? Nu kommer de blot og laver nogle smukke korncirkler måske? Statsminister Fogh kunne ellers nok trænge til en håndsækning lige nu - eller dog en lille åbenbaring. Men de må nok ikke gribe mere direkte ind nu, hvor vi i en fart skal have has på det store bjerg af mørk karma, der har hobet sig op.

Når vi ser os om i verden, er der næsten ingen ende på karmabunkerne. Der er f.eks. det underskud på ca. 200 mill. kvinder i verden, fordi de i patriarkalske lande er blevet dræbt som fostre, spædbørn eller som uønskede koner/kærestere. Der må være en vældig skæv køns-balance i køen af inkarnationsmodne mennesker, der står og tripper for at komme herved. Det var bare een af bunkerne, men til gengæld så høj at jeg faldt over den. For det må kunne kaldes "terror".

Når jeg læste den omtalte artikel, var det nu ellers for at finde ud af, hvad Martinus helt konkret forstår ved "homoseksualitet". Men der står bare, at dobbeltpoletheden er "homoseksualitet i renkultur", for hvad forstår han så ved "renkultur"? Også Martinus er en profet, der kan tolkes lidt forskelligt!

Jesus om kød

I Kosmos nr.4/1971 var trykt en artikel, taget fra bladet "Vegetarisk Forum" (skrevet af Lizzi Primdahl), hvorfra følgende er taget.

I Vatikanets bibliotek befinder sig et værk, der hedder "Jesus Fredsevangeliem". Ifølge dette skulle Jesus bl.a. have udtalt dette til en flok syge mennesker:

"Du må ikke ihjelslå, thi livet er givet til alle af Gud, og de slagtede dyrs kød vil i jeres legemer blive jeres egen grav. Den som dræber, dræber sig selv, og den som spiser kødet af ihjelslået dyr, spiser dødens legeme, thi i jeres blod bliver hver dråbe af dyrenes blod til gift, hans ånde bliver til stank, hans kød til bylder, hans knogler til kalk, hans indvolde fyldes med forrådnelse, hans øjne får skæl, og ørerne får voksagtigt udflod."

Adlyd Guds ord: "Se, jeg har givet jer hver plante, der bærer frø og hvert træ, der bærer frugt til føde for jer, også mælken skal være føde for jer, ligesom jeg har givet den grønne plante til dem, som giver mælken, men kødet og blodet, som frembringer mælken, må I ikke spise."

En af de syge sagde: "Ja, men Moses forbød kun kødet fra urene dyr." Og Jesus svarede: "Jeres forfædre kunne ikke holde de hårde bud, så af medlidenhed gav Moses dem "krykker" at

støtte sig til og i stedet for de 10 bud gav han folket 10x10 bud. I skal spise levende føde, for af liv kommer liv, og af død kommer død, jeres legemer får, hvad jeres føde er - jeres ånd får, hvad jeres tanker er."

De syge bad om hjælp mod alle deres plager, og Jesus sagde: "Fast og bed inderligt, mens I søger den levende Guds kraft til at helbrede jer. Mens I faster skal I undgå menneskene. Den der søger skal finde. Søg den friske luft og indånd den dybt - lad vandets engel omfavne jer, men også rens jer indvendigt. Lad sollyset omfavne jer. Ånd længe og dybt, så sollysets engel kan bringes ind i jer. Luftens, vandets og sollysets engle er brødre og blev givet jer. Men for at tjene ham, lad disse tre brødrengle omfavne jer hver dag."

Jesus talte om den uvidenhed, de lever i, og siger bl.a.: "Jeg har endnu mange ting at sige jer, men I kan ikke tåle dem endnu, jeres øjne er vant til mørke, og det fulde lys vil gøre jer blinde. Der er endnu ingen iblandt jer, der tilfulde kan forstå alt, hvad jeg siger. Derfor skal I først lære at forstå Moder Jords love, før I kan lære min fars love at kende. De som udlægger skrifterne for jer, taler til jer i døde mænds sprog gennem deres syge og dødelige legemer, dem kan I forstå, thi alle mennesker er syge. Den der tror på og holder Moder Jords love, skal senere forstå den himmelske Faders kærlighed og love."

Den sidste dag Jesus var hos dem, sagde han til dem: "Gå nu og synd aldrig mere. Spis langsomt som var det en bøn. Hold den syvende dag hellig og fast, så ingen føde forstyrrer jer. Våg ikke om natten, sov ikke om dagen, og find ikke glæde ved nogen drik eller røg." Derefter lærte de Fadervor og Jesus ønskede "Fred være med jer" og forlod dem.

Intelligent design

Når videnskabelige dogmatikere skal forklare, hvorfor universet er så usandsynligt klogt designet, så fint justeret, taler de bare om en "utrolig heldig tilfældighed". Eller de tror, der er blevet dannet mange universer, hvoraf blot det "bedst egnede" overlevede. En af dem, Andrei Linde (iflg. Ill.Videnskab nr. 18/2005), mener "der hele tiden dannes forskellige universer som følge af kvantefluktuationer, dvs partikler der opstår spontant ud af ingenting."

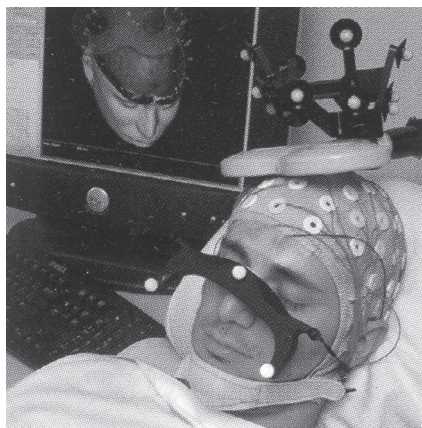
Dette er sandelig "tro", hvis noget er, for hvordan opstår noget af intet? Hvad var der før dette "noget", og hvem fik det til at opstå? Enhver virkning plejer da at have en årsag. Men Linde afviser ideen om en skaber, fordi det forudsætter religiøse forestillinger - og "fordi tro unddrager sig videnskabelig undersøgelse". Dette er "logikken" i den debat, der for tiden verserer mellem videnskaben og intelligent-design-folkene.

Den omtalte artikel opremser de "heldige sammentræf", der har gjort universet til hjemsted for liv, det videnskaben kalder "naturkonstanter", og som hvis de blot havde været en anelse anderledes havde udelukket muligheden for, at der overhovedet var opstået et univers. Hvis f.eks. den kraft, der holder atomerne sammen, havde været en brøkdel af en brøkdel mindre eller større, havde der ikke kunnet opstå stof.

Og der ville altså heller ikke være kulstof, grundlaget for alle levende væsner. Og havde forholdet mellem grundstofferne i jordens atmosfære været blot en anelse anderledes, havde der ikke kunnet være mennesker på jorden, for med 18% ilt i stedet for 16% ville alt gå op i flammer osv. osv.

Ind imellem må man trippe af utålmodighed efter, at videnskaben skal opdage åndsvidenskaben!

Når hjernen er på stand by

Søvnforskningen har vist at (Ill.Videnskab 2/2006): "Hjernen er stort set lige så aktiv under søvn som i vågen tilstand, men når vi sover, udmønter hjerneaktiviteten sig tilsyneladende ikke i tanker. Det har længe undret eksperter, men nu har bl.a. Marcello Massimini Fra University of Wisconsin fundet en forklaring.

Forskerne lod forsøgspersoner sove med en speciel hat, der gjorde det muligt at aktivere små områder af

hjernen v.h.j.a. elektromagnetisme og følge signalets udbredelse. Det viste sig, at når en forsøgsperson var vågen eller kun sov let, bredte signalet sig ud i store dele af hjernen. Men under dyb søvn blev signalet dæmpet og forblev i et afgrænset område.

Konklusionen er, at hjernen er som isolerede øer forbundet med broer. Under søvn er der stadig aktivitet på de enkelte øer, men broerne er oppe."

Og så tror de nok, det er derfor vi drømmer så usammenhængende! Men hvis de har funder ud af, at der under søvn ikke er tanker i hjernen, hvor kommer så alle oplevelserne fra? Der forskes og forskes - så det kommer jo en dag.

Om at udbrede åndsvidenskaben

Vi skal ikke "missionere" for Martinus' åndsvidenskab. Det er bierne, der skal komme til honningen, ikke omvendt. Når man har brug for åndsvidenskaben, skal man nok selv finde den. osv. Vi ved det godt, selv om vi af og til ikke kan dy os for at prøve at få "de andre" til dog at indse, hvad "sandheden" er. Men folk der ikke forstår den, vil bare blive irriteret.

Martinus gik faktisk selv ud og delte sin "honning" ud, selv om mange af "guldkornene" faldt på stengrund og derfor ikke spirede. Men han måtte jo tage chancen for, at nogle af hans ord fængede og fandt forståelse for at få samlet en skare mennesker, der kunne bære sagen ind i fremtiden. Og han fandt da også den skare. Men det ser ud til, at det var nemmere, mens Martinus selv levede, at få engageret de for sagen modne mennesker. Det må skyldes hans specielle tiltrækningskraft, for siden er det gået noget mere trægt.

Der skulle ellers være "modne" mennesker nok, efter hvad Martinus sagde på sin 79 års fødselsdag. Efter det han her sagde, skulle én trediedel

af jordens befolkning være ved at være modtagelige for analyserne af de kosmiske sammenhænge. De to andre trediedele måtte have deres nedlidenhedsevne udviklet gennem flere krige. Videre sagde han - jeg citerer fra referatet af talen i Kosmos nr.19/1969:

"Martinus nævnte, at de tilstedeværende i salen (170 af sagens venner) hørte til den omtalte trediedel, som var kommet over den grove karma, den der er et resultat af mord, drab og tortur, man har påført andre mennesker, og derfor kun havde en lettere karma til gode. Men man måtte forstå, at selv om man er søgende efter de kosmiske analyser og er kommet til at forstå dem rent teoretisk, betyder det jo ikke, at man er helt fri for karma.

Og han sagde videre, at de mennesker der er kommet ud over sektdannelse og sammenslutninger, var blevet frie mennesker, der indså, at man ikke kan binde sandheden på denne måde, for dem var de kosmiske analyser netop beregnet, og de blev derfor pionerer for den nye verdenskultur. Og det gælder om ikke at glemme dét, at man har fået lejlighed til at være med til at opleve denne guddommelige åbenbaring af verdensbilledet, de guddommelige love, hele livsmysteriets løsning.

Det, at man har fået lov til at studere disse ting, skyldes jo andre menneskers kærlighed og offervilje, og det vil derfor være godt, om man huskede på at være med til at gøre det muligt for andre mennesker at komme til at opleve dette også."

Det er altså ok at gå ud og sprede budskabet, ja det vil være godt at gøre det. Men kun hvor der er nogen, der selv ønsker at få det.

Naturånderne

v/Rolf Kenneth Myhre

(Følgende artikkel er på norsk, da jeg vurderede det ikke var nødvendig at oversætte den. Forkortet. Red.)

Hva skjedde med naturåndene, som nisser og gnomer, alver og huldere? Tilhørte de bare barndommens og fortidens fantasiverden; eller tilhører de en virkelighet som vi nå har mistet evnen til å sanse? Denne artikkelen argumenterer for det siste, og at det ligger i vår fremtidige utvikling å erobre sansemessig denne eventyrverdenen på ny!

Naturånder har til alle tider verden over blitt observert og rapportert. Da disse vesener bare unntaksvis kan ses av personer som ikke er klarsynte, og da bare for en kort stund, er det naturlig at fantasien har fått større spillerom i rapporteringen av disse vesener enn i vitenskapelige beskrivelser av f.eks. planter og dyr. Dagens generasjon har ikke en gang den tradisjonelle folkeoppfatningen av naturånder å forholde seg til, selv så fjern fra virkeligheten som denne kan være.

Den første åndsvitenskapelige beskrivelse og klassifisering av naturånder i nyere tid ble gitt av den sveitsiske kontroversielle lege, alkymiker og mystiker Paracelsus (1493-1541). Det var han som inndelte disse vesener i fire hovedkategorier etter hvilket element (jord, vann, luft og ild) de arbeidet med. Det var han som standardiserte mange av de navnene som de forskjellige typer naturånder idag går under. På 1800- og 1900-tallet har det hovedsaklig vært klarsynte teosofere som har fortsatt med denne åndsvitenskapelige utforskningen. De mest kjente forsker-forfatterne på dette området har alle hatt lederstillinger innen det Teosofiske Samfunn: Charles W. Leadbeater (1854-1934), Rudolf Steiner (1861-1925), Geoffrey Hodson (1886-1983) og Dora van Gelder Kunz (1904-1999).

Den etter min mening desidert beste boken om naturånder, er *The real world of fairies* (2. utg. 1999) av Dora van

Gelder (Kunz). Boken minner mest om en antropologisk studie av naturåndene, utelukkende basert på personlige observasjoner. Mitt inntrykk er at hennes evner til å se og kommunisere telepatisk med naturåndene var høyere utviklet enn hos hennes mannlige kolleger. Hennes bok er ennå ikke skikkelig oppdaget, men den vil garantert bli en klassiker. Kunz er usedvanlig presis og nøktern i beskrivelsene, samtidig som hennes varme og følsomhet skinner igjennom.

Dora Kunz vokste opp på Java, begge hennes foreldre var åndelig og intellektuelt orienterte, og familien mediterte daglig i et eget rom. Hennes mor og hennes to yngre brødre var klarsynte. Dora hadde imidlertid disse psykiske evnene eksepsjonelt utviklet. 11 år gammel tok hun sammen med foreldrene den beslutning at hun skulle dra til Australia der hennes psykiske evner kunne utvikles enda høyere, i en "skole for klarsynte" ledet av den berømte teosofen

Charles. W. Leadbeater. Dora giftet seg 22 år gammel med en amerikaner, og hun var vellykket i forretningslivet. På 1970-tallet utviklet hun et eget healingsystem som idag er det mest utbredte og anerkjente alternative helbredelsessystem som benyttes både innenfor og utenfor det amerikanske helsevesen. I 1975 ble hun valgt som president for det Teosofiske Samfunn i Amerika, et verv hun kom til å ha i over ti år.

Ifølge teosofene og den okkulte litteratur tilhører naturåndene en evolusjonslinje som går parallell med dyrets og menneskets. Deres linje går gjennom tre stadier: fra 1) elementærvesener, til 2) naturånder, til 3) deva'er eller "engler". Problemet med å bruke sanskrit-ordet deva, som etymologisk betyr "den strålende" og "skinnende guddom", er at det i litteraturen ofte brukes som fellesord for de to siste stadiene. Problemet med å bruke ordet "engel" (fra det greske ordet angelos = budbringer) er de kristne assosiasjoner, samt at avdøde mennesker som hjelper mennesker på det fysiske planet også gjerne kalles for engler. I denne artikkelen brukes ordet deva, og kun for dem i stadium 3. Ifølge Kunz tilsvarende forholdet mellom

devaer og naturånder forholdet mellom mennesker og dyr. Devaer er generelt høyere utviklet enn mennesker, både i intelligens og emosjoner. Naturånder er generelt noe høyere utviklet enn dyr.

Naturåndene fungerer primært på astralplanet. Her lever de i en vital-emosjonell verden. Hele deres tilværelse er egentlig preget av lek og bekymringsløs livsglede. Negative emosjoner er nærmest fraværende, selv om kortvarig sjalusi og frykt kan forekomme. De er fasinert av barn og av alt som er ungt, glad og bekymringsløst. I motsetning til dyr og mennesker på det fysiske planet, er naturåndene spart for den fysiske kroppens slit og lidelser, samt all den bekymring og arbeid som er knyttet til kampen for å overleve.

Mens dyr og mennesker lever i en formverden der fødsel og død er dramatiske saker, så lever naturåndene i en livskraft/chi/prana verden *bakom* formene. Generelt sett er naturåndenes oppgave forbundet med å overføre vitalitet og magnetisme, som de selv har absorbert fra solen, til det element de arbeider med. Altså en slags vitaliserende pleie. Dette ”arbeid” oppleves som en ekstatiske og frydefull lek. Devaene administrerer naturåndene og overskuer deres arbeid. Devaene fungerer generelt som naturens ”skytsengler”, og inngår i et enormt hierarki der den enkelte deva på basis av sin hierarkiske plassering kan ha ansvar for alt fra et tre til en park til fjell, landskaper og nasjoner.

Naturåndenes organismer er materielt sett finere enn gass, og er lettest å beskrive som et energimønster med enkelte sentrale chakra-lignende energistrukturer i. De har et bankende hjerte, og de har karakteristiske ansiktstrekk. Da de ikke spiser har de ikke noe fordøyelsessystem. De har heller ikke noe skjelett-, muskel- eller senesystem. Kunz bekrefter at ingen av naturåndene er kjønnsdifferensierte, men at de forskjellige typer oppleves som mer eller mindre maskuline eller feminine av karakter og utseende.

Naturåndene har rudimentære menneskelige ansiktsstrukturer som munn og nese, øyne og ører. Hvordan disse fungerer, vet vi ikke. Deres kropp har sjeldent menneskelige proporsjoner. De synes enten å ha lange ben og kort kropp, eller korte ben og lang kropp. De kan lett skifte form, farge og størrelse på kroppen for en stund, hvis de ønsker det.

Den letteste måten å komme i kontakt med naturånder på, ifølge Kunz, er å være klar over at de er der og sende ut positive signaler til dem. Det er imidlertid flere typer naturånder som er fullstendig likegyldige eller endog av natur negativt innstilt til mennesker. Flere typer naturånder er av natur vennlig innstilt til mennesker, de beundrer oss for mange av våre evner, og de vil gjerne være våre venner og samarbeidspartnere (slik vi muligens har vært i

en fjern fortid). Kommunikasjon foregår telepatisk. Husk at de telepatisk oppfatter ditt bidrag til dialogen, selv om du verken ser dem eller oppfatter deres bidrag. Hage- og skogsalver blir særlig positivt innstilt, ja flattert, når en person står og beundrer de trær eller blomster som de til daglig arbeider med.

Kunz er enig i at naturåndene bør klassifiseres i fire hovedkategorier etter hvilket element de arbeider med. Men innenfor hver av disse kategoriene kommer Kunz’ erfaringsbaserte autoritet til uttrykk ved at hun introduserer sitt eget klassifikasjonssystem av underkategorier, og ved at hun avviker fra flere tradisjonelle oppfatninger.

Materialisering via ektoplasma

Man må ikke nødvendigvis være klarsynt for å få et kortvarig glimt inn i naturåndenes verden. Forskjellige psykedeliske stoffer kan midlertidig åpne opp det tredje øye, som f.eks. ayahuasca (fra liane i Amazonas), meskalin (fra peyote-kaktusen i Mexico og USA) og psilocybin (fra mexicansk sopp og den spisse fleinsoppen i Norge). En annen mulighet er at noen mennesker har overskudd av ektoplasma, hvilket kan synliggjøre naturåndene hvis de kommer tett innpå. Den danske intuisjons-kosmologen Martinus (1890-1981) betraktet ektoplasmaet som det synliggjørende medium ved de tidligere observasjoner av ”eventyr-vesener”.

”Man trodde at huldrene og nissene, og hva man nå kaller disse psykiske vesener, bodde i stenene og bergene som jo måtte være hule da man oppfattet vesenene nærmest som

fysiske. Nevnte vesener var nemlig ofte helt materialiserte når de kom i nærheten av mennesker, og dematerialiseredes igjen et stykke tid etter, hvorfor man trodde at de forsvant inn i stenene. Det finnes ennå steder på Jorden hvor forholdene tillater at slike begivenheter kan finne sted, f.eks. på Island, hvor det kun bor enkelte familier rundt om i de store fjelldaler milevidt fra sivilisasjonens senter. Her er atmosfæren ennå fullstendig fri for urene menneskelige vibrasjoner. Den rene, jomfruelige atmosfære kan ikke besudles av et enkelt menneske. Det kan i verste tilfelle kun virke som en dråpe urent vann i Atlanterhavet.

I denne rene atmosfære kan visse av den åndelige verdens vesener og foreteelser vibrere så sterkt at de undertiden kan sanses av de mennesker som bor der. Disse mennesker som er født i denne ensomhet er barn av denne naturs renhet og har bevart en stor del av deres psykiske sansevne, hvorfor de ofte opplever at den åndelige verdens manifestasjoner blander seg med de fysiske.” [Martinus / *Kosmos* nr. 8/84]

Menneskets evolusjære faser

Ifølge Martinus går jordmennesket gjennom tre evolusjonære hovedfaser før dets egen inntreden i et høyere rike: 1) naturmennesket med en svinnende kontakt med den åndelige verden, 2) forstandsmennesket med et materialistisk livssyn, og 3) det kjærlig-intuitive mennesket med et åndsvitenskapelig livssyn. Dagens menneskehet spenner over alle de tre fasene, med tyngdepunktet et sted mellom de to første. Martinus skriver videre at naturmennesket var (er) istand til å oppleve den psykiske verden med instinkt og primitiv følelse.

”Da hadde alle hva enkelte mennesker ennå har, det man kaller for psykiske evner. De var mer eller mindre meduimistiske eller clairvoyante, eller de kunne høre stemmer, varsler og lignende. Noen brukte enda deres evner til sort magi og var altså virkelig en slags hekser eller trollmenn”. [Martinus / *Kosmos* nr 8/84]

Naturmenneskets tolkning av sine åndelige opplevelser resulterte i det religionsvitenskapen har kalt et magisk-animistisk livssyn. Sentralt i animismen er troen på (eller opplevelsen av) naturen som besjelet, der ”ånder” står bak et hvert naturfenomen og objekt (steiner, fjell, trær, vinden, elver, himmellegemer...). Alle typer ånder finnes: gode, onde og lunefulle; sterke og svake. Åndene kan kontaktes og blidgjøres ved offergaver. Trollmenn kan ”binde” åndene, og tvinge dem til å utføre tjenester for seg. Et typisk trekk ved animismen er forfedrekultusen, troen på (eller opplevelsen av) at de døde eksisterer i en annen dimensjon og kan kontaktes.

Med utviklingen av det intelligente forstandsmennesket gikk den instinktbaserte evnen til å sanse den psykiske verden fullstendig tapt, og et materialistisk verdensbilde oppsto. De fleste i dagens vestlige verden tilhører denne fasen. Men evolusjonen går videre, og ifølge Martinus vil altså det kjærlig-intuitive mennesket med et åndsvitenskapelig livssyn etterhvert komme til å ta over. Hva skal vi da tro om høyt utviklede okkulte personligheter som Charles W. Leadbeater, Rudolf Steiner, Geoffrey Hodson og Dora van Gelder Kunz? Enten var de virkelige representanter for den kommende mennesketype, eller så har de gjennom okkult trening (via flere inkarnasjoner) dyrket frem én spesiell kvalitet (klarsyn) som tilhører den kommende mennesketype. Steiner og Leadbeater har beskrevet hvordan man gjennom bestemte meditasjons- og sinnskontrolløvelser kan få fortgang i utviklingen av permanent klarsyn.

Kunz’ epilog til sitt mesterverk, skrevet i hennes siste leveår da hun var 95 år gammel, er noe vemodig. Da hun skulle skrive bokens andre utgave, hadde venner av henne bedt henne om å oppsøke på ny steder hun tidligere hadde opplevd som full av naturånder. Hun gjør det, opplevelsen var nedslående. Hun mener at våre globale miljø-ødeleggelser, forurensninger og utryddelse av naturområder fordriver naturåndene, i likhet med dyrene, til stadig mindre områder der stadig færre av dem holder til.

Det er i naturåndenes vesen å sprudle av livsglede og vitalitet, hvilket de fortsatt gjør, men Kunz’ inntrykk er at noen typer naturånder har blitt mer sky for mennesket og har distansert seg. Som en liten trøst i denne elendigheten kan jo nevnes at flere øko-sentre bevisst og systematisk har satset på kontakt og samarbeid med naturånder, som The Findhorn Foundation i Skottland, Perelandra i Virginia (USA), og Questheaven Retreat i California. Dansken Eskild Tjalve skal i mai 2006 holde kurs om naturånder (se hans web-base for nærmere informasjon).

Anbefalt litteratur:

Gelder, Dora van (2. utg. 1999): *The real world of fairies*. Quest Books, Illinois. 180 s.

Tjalve, Eskild (1996): *Devaer: naturåndernes og englenes verden*. 166 sider; mange fargeillustrasjoner. Bogans forlag, Danmark. Web-base: www.eskildtjalve.dk/

Tompkins, Peter (1997): *The Secret Life of Nature*. HarperSanFrancisco, 228 sider.

Aristos, Rolf Kenneth (2005): *Det guddommelige Kosmos: introduksjon til Martinus’ kosmologi*. Privat trykk. Epost: ro-ken@online.no

MØDER - FOREDRAG - KURSER - STUDIEGRUPPER - UNDERVISNING

BRØNDBY

19/3 **Bønnens mysterium** v/Birgit Mørup Madsen
23/4 **Vores dyriske og menneskelige tanker. Hvad betyder de for os?** v/Jan Langekær
Møderne er søndage kl. 15-17 i Idrættens Hus, Auditoriet.
Desuden er der studiegruppe hver onsdag kl. 19-21.30 i Kulturhuset "Kilden", Nygårds Plads 31
Arr: Jan Langekær tlf. 2015 7811

ESBJERG

13/3 **At have tillid til livet** v/Ole Therkelsen
Mødet er mandag kl. 19.30 i Multihuset,
Gasværksgade 2, 1.sal
Arr: Heddi Støyer tlf. 7513 9863

FREDERIKSHAVN

Tirsdag 21/3 **Bliv din egen åndsforsker!**
v/Sven-Erik Rævdal
Mødet er kl. 19.30, Skolegade 8
Arr: Birger J Jensen tlf. 9893 0686

HADERSLEV

Tirsdag 14/3 **Forelskelse, venskab og kærlighed**
v/Ole Therkelsen
Mødet er kl. 19 på Café Faust, Torvet
Arr: Lenette Hansen tlf. 3032 0571

HERNING

9/3 **Hvad er livets mening for det moderne menneske?**
v/Hanne Myrfeld
Mødet er torsdag kl. 19.30 i "Kulturellen", 1.sal lok.04-01,
Nørregade 7
Arr: Martin S Jepsen tlf. 9716 8230

KLINT

Lørdag 25/3 kl. 19 **Individualitet** /Poul Dyrholm
Lørdag 22/4 kl. 19 **Mørkets velsignelse og befrielsens lys**
v/Viljo Mentu
Lørdag 13/5 kl 19 **Skæbne, arv og miljø** v/Ole Therkelsen
Lørdag 27/5 kl 19 **Livets Bog - Universets tale** v/Mary McGovern
Weekendkurser:
10/3-12/3 **Det tredje køn** v/Eigil Kristensen,
Lene Jeppesen m.fl.
31/3-2/4 **Næring og livskraft** v/Anne Külper og
Rune Østensson
21/4-23/4 **Lysets kosmiske natur** v/Gunnar Carlsson
19/5-21/5 **Stress og udbrændthed i kosmisk
belysning** v/Solveig Langkilde og Søren Grind
Ugekurser:
7/5-13/5 **Samarbejde i en ny venskabskultur**
v/Lene Jeppesen og Sven-Erik Rævdal
7/5-13/5 **Vejen mod det rigtige menneskerige**
v/Hanne Myrfeld

14/5-20/5 Den intellektualiserede kristendom

v/Ole Therkelsen
2-ugerskursus 7/5-20/5 **Studier i Livets Bog 2, del 1** v/Eigil
Kristensen
Martinus Center, Klintvej 69. Tlf. 5930 6280 evt. 2021 2768

KØBENHAVN

18/3 **Hovedtræk i Martinus' verdensbillede** v/Willy Kuijper
Mødet lørdag kl. 15 på Martinus Institut, Mariendalsvej 94,
Kbh F tlf. 3834 6280
Derudover er der flere studiegrupper - hør nærmere på Insti-
tuttet tlf. 3834 6280

RANDERS

28/3 **Hvad er livets mening for det moderne menneske?**
v/Hanne Myrfeld
Mødet er tirsdag kl. 19.30 i AOF kantinen,
Store Voldgade 10
Arr: Ole Berthelsen tlf. 8641 1552

SILKEBORG

Onsdag 15/3 **Har lidelse og smerte betydning i det enkelte
menneskes liv?** v/Lars Gyde
Mødet er kl. 19.30 i Medborgerhuset, Søvej 3.
Arr: Sven-Erik Rævdal tlf. 8688 6263

THISTED

12/3 **At have tillid til livet** v/Ole Therkelsen
2/4 **At tænke med hjertet** v/Sébastien Vesterlund
Begge møder på søndage kl. 15 i Plantagehuset, Plantagevej
18
Arr: Birgit Thorndal tlf. 9798 5384

ÅLBORG

22/3 **Bliv din egen åndsforsker!** v/Sven-Erik Rævdal
Mødet er onsdag kl. 19.30 på Sønderbro skolen
Arr: Jørn Stockholm tlf. 9827 7081

ÅRHUS

20/3 **Påskemysteriet** v/Sébastien Vesterlund
3/4 **Hvad er livets mening for det moderne menneske?**
v/Hanne Myrfeld
Begge møder er mandage kl. 19.30 i Studenternes Hus, møde-
sal 2, Ndr. Ringgade 3, bygn. 420
Arr: Grethe Bergstrøm tlf. 8672 5546

NORGE/OSLO

Onsdag 22/3 Kl. 18-21 **Bevidsthedens giftstoffer**, CD-fore-
drag af Martinus
Sted: Bjørnehuset, Geitmyrsveien 30.
Lørdag 22/4 Kl. 11-16 **Getsemane** v/Lene Jeppesen
Sted: Lovisenberggt. 4 E
Arr: Terje Røst, 6399 2838

GRUK.....

Åndsliv er et slidsomt fag,
øv med flid dit åndelag.

....

Men'sker er gode på bunden, sa' Fanden,
de vil ikke forbedre sig selv men hinanden.

.....

Folk som vil forbedre hele verden, kan med held
starte i dens centrum, nemlig med sig selv.

....

I evighedens perspektiv
er øjeblikket som et liv.

....

At leve i nuet er livets teknik,
og alle folk gør deres bedste,
men halvdelen vælger det nu, som gik,
og halvdelen vælger det næste.

Men det nu, som er gået, er altid forbi,
og det næste blir aldrig det rette,
næ, sørg for at nuet, du lever i
engang for altid er *dette*.

....

Hvis du ængster tiden bort
gør du livet tomt og kort,
hvis du glæder dig ved mangt
gør du livet rigt og langt.

....

Alt det meget ingen når
gråner mange menskers hår.
Glæd dig alt hvad du formår,
over alt det lidt, du når.

.....

Hvis du en dag er trist i sind,
så krus blot med et smil din kind.
På to minutter slår det ind!

....

Bekymringer trækker en negativ rente,
de vokser sig små, hvis man ka' la' dem vente.

.....

Helbred er hvordan man har det,
modstandskraft er som man ta'r det.

....

Uselviskhed er dog det bedste
som man kan ønske for sin næste.

.....

Man kan tilgi' alle men'sker alle vegne
alle fejl - undtagen dem som er ens egne.

....

At appellere til fornuften
er verdens største slag i luften.

....

Den som ved små ting hæfter sig
la'r store ugjort efter sig.

....

Man taler om naturens spil,
men går det mon naturligt til?
At muldjord blir til gule krokus,
det er det rene hokus-pokus.

....

Hvis du vidste, hvad du véd,
når dit livslys er brændt ned,
så var meget mindre drøjt,
mens det endnu brænder højt.

....

Man fødes gammelklog og tung
belastet af sin uerfaring,
man gror sig gradvis let og ung
ved livets sagte åbenbaring.

.....

Den Guds klarsyn falder på
ser det store i det små.

VI VERDENSCENTRE

Filosofisk gruk.

At jeg er universets midte,
er ingen hazarderet dom.
Jeg slutter mig rent logisk til det.
For resten er jo udenom.

Udtrykket den ny verdensimpuls stammer fra den danske humanist og intuitionsbegavelse Martinus (1890-1981), der så universet som udpræget levende og til stadighed gennemstrømmet af skabende energiimpulser.

Fra tid til anden rammes Jorden af sådanne skabeimpulser, og resultatet er i hvert enkelt tilfælde et udviklingsspring på et eller flere områder. Fx. må de store historiske kulturrepoker ses som virkninger af fortidige impulser, og det samme gælder m.h.t. verdensreligionerne og naturvidenskaben.

Omkring starten af forrige århundrede begyndte ifølge Martinus en ny kraftig impuls at stråle ind over Jorden, og han så, at den denne gang ville afstedkomme intet mindre end fødslen af en helt ny verdensorden, kendetegnet ved bl.a. hidtil uset fremgang for humanitet, moral og kultur.

Allerede nu mærker vi så småt virkningerne af denne nye verdensimpuls, nemlig i form af de stormløb på den hidtil gældende verdensorden, der kendetegner tiden; politisk, økonomisk, videnskabeligt, teknologisk, religiøst, moralsk, miljømæssigt etc. Men typisk nok også som en lang række mere eller mindre målbevidste forsøg på at skabe bedre og mere menneskeværdige livsbetingelser for alle Jordens beboere.

Tidsskriftet Den Ny VerdensIMPULS har til formål at fokusere på hele denne interessante emnekreds og herunder orientere om det revolutionerende virkelighedssyn, Martinus gennem et langt og virksomt liv lagde frem i sit store åndsvidenskabelige værk "Det Tredie Testamente".

Den Ny VerdensIMPULS
Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
Hjemmeside: www.nyimpuls.dk